

**Çiftedavuzlar'da
dalgalanan bayrak,
1 Mayıs alanlarında
işçilerin, köylülerin,
gençlerin,
yoksulların
elinde
dalgalanacak**

**1 MAYIS'ta
Bağımsızlık,
Demokrasi,
Sosyalizm İçin
Haklar ve
Özgürlükler
Cepesi
Saflarında
Birleşelim!**

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 154 / Tarih: 17 Nisan 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

**Faşist terör
halkı
teslim
alamayacak!**

ESKİ OYUN

**Faşistler
polis
desteğiyle
saldıracak,
devlet
tarafsızlık
oyunu
 oynayacak!**

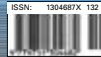
**TÜM DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR, VATANSEVERLER
BU OYUNU BOZMAK İÇİN BİRLEŞELİM!**

**1 Mayıs'ta Amerika'ya, Avrupa'ya,
işbirlikçilerine ve provokasyonlara
karşı birleşelim!**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Halkın coşkun akan selini yaratmak için her şehirde, her alanda, en küçük birimde 1 Mayıs Komiteleri'ni Kuralım!

Her 1 Mayıs, sınıflar mücadelesi-
nin o kesitteki durumuna ayna tutar.
Her koşulda mutlak bir ölçü değildir
belki, ama önemli bir ölçüdür. Ve
her 1 Mayıs, halk hareketinin bir güç
gösterisidir.

Bugün özellikle böyle olmak du-
rumundadır.

1 Mayıs 2005, meydanlarda ulu-
ma seslerini duyduğumuz çakallara
karşı, faşist teröre karşı, güç göste-
riri olmalıdır. Faşist terörün halkın
devrimci mücadelesini sindiremeye-
ceğini 1 Mayıs alanlarında da gös-
termeliyiz.

Bunun için her birimde 1 Mayıs
hazırlıkları hiç gecikmeksizin başla-
tılmalı ve 1 Mayıs sabahına kadar
tüm enerjimizi ortaya koyacağımız
bir yoğunlukta sürmelidir.

Harcadığımız emeğin 1 Mayıs
alanlarında yansımaları görmek ist-
tiyorsak, bu faaliyet her alanda son
derece sistemli, planlı ve örgütlü bir
şekilde sürdürülmelidir. Bunun ilk
adımı, her alanda, en küçük birime
kadar her yerde 1 Mayıs Komitele-
ri'ni kurmaktır.

Komiteler, 1 Mayıs sabahına ka-
dar yürütülecek tüm çalışmalar bu-
günden planlamalı ve muhtemel
tüm engellere, pratik zorluklara rağ-
men, gün gün o plan uygulanmalıdır.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin
"Amerika'ya, Avrupa'ya, işbirlikçile-
rine, provokasyonlara karşı birleş-
lim" sloganı çerçevesinde, iddialı bir

çalışma yapalım. Tüm vatanseverler,
demokratlar, yoksul halk, bu slogan-
da kendi taleplerini bulacaktır. Şunlar
gelmez, bunlar katılmaz, şu kesimler
düzen partilerine oy veriyor diye ken-
dimizi kısıtlamadan tüm yoksul hal-
ka ve demokrat, vatansever, ilerici
kesimlere gitmeliyiz.

Oligarşi, provokasyon politikasını
"milliyetçilik" üzerinden geliştiriyor.
Oligarşinin ve kullandığı hiçbir gü-
cün vatansever olamayacağını, "Ba-
ğımsız Türkiye"yi yalnız devrimcile-
rin savundugunu göstererek, provo-
kasyonu bozmalıyız. 1 Mayıs alan-
ları, bağımsızlığı, demokrasiyi ve
sosyalizmi savunmanın meydanıdır.

1 Mayıs çalışması, provokasyon-
lara karşı, "eski oyun"un tekrarlan-
masına karşı bir kitle çalışmasına
dönüştürülmelidir. O "eski oyun"un
ne olduğunu bilenlere hatırlatmalı,
bilmeyenlere anlatmalıyız.

Yine o "eski oyun" içinde, 1 Ma-
yıs 1977 katliamını hatırlatmalı,
Taksim'i neden kazanmamız gerek-
tiğini göstermeliyiz.

**"Vermeyin insana izin
kanması ve
susması için**

**Hakkını alması için
kitleyi bilinçlendirin**

**Bizlerin ellerindedir
gelen ışıklı günler"**

1 Mayıs, sadece
bildiri, afiş çağrılan-
la yürütülebilecek bir
çalışma değildir. 1
Mayıs davetimizi
ulaştırmadığımız hiç-
bir ev, fabrika, atöl-
ye, işyeri, okul, sınıf
kalmamalıdır. Mahalle-
lerde çalınmadık kapı
bırakılmamalıdır. Her
birimde yüzlerce, bin-
lerce kişiye ulaşmalıyız.

Afişlerimiz, bildirile-
rimiz, pankartlarımız,
gösterilerimiz, kahve,
işyeri konuşmalarımızla
bulduğumuz alanı 1
Mayıs havasına sok-
mak önemlidir. 1 Mayıs
çağrımız ve sloganları-
mız, bir biçimde herkesin gözüne ili-
şmeli, 1 Mayıs'ı duymayan kulak kal-
mamalı. Bildirilerimizin, afişlerimizin
daveti, bizzat o alandaki devrimcilerin
ağzından ifade edilen davetle tamamlan-
malıdır.

Çağrını ulaştırmanın ötesinde, biz-
zat alanlara gidişi ve dönüşü organize
etmek de komitelerin işidir. Büyük
çaplı her gösteri, tüm aşamaları plan-
lanmış bir organizasyonu gerektirir.

Bu ülkede, devrimcilerden baş-
ka, kitlelerin karşısına alını açık, ba-
şı dik çıkabilecek hiçbir güç yoktur.
Onyıllardır sürdürülen yoketme po-
litikasına, yasaklara rağmen varız
ve bağımsızlık, demokrasi, sosya-
lizm mücadelesini sürdürüyoruz.

Tarihimizin hiçbir aşamasında
egemen sınıflarla uzlaşmadık, bo-
yun eğmedik, kaçmadık; hep halkın
çıkarlarını savunduk. Ve bugün de
bağımsızlığı, demokrasiyi, sosyaliz-
mi, her koşul altında bizden başka
savunan yoktur.

Bu iddia ve güvenle halkımızı
Haklar ve Özgürlükler Cephesi kor-
tejlerine çağırmalıyız.

1 Mayıs Komiteleri, bu iddia ve
güveni kitlelere, kitleleri de alanlara
taşıyacaklardır.

Her 1 Mayıs Komitesi, 1 Mayıs
alanlarındaki insan denizine akan
bir nehre dönüşmelidir. Bu nehirler,
Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin
kızıl bayrakların altında gürül gürül
akacak kortejlerini beslemelidir.

Bu bir tarih
anlatımıdır

"bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak."

Aşağıdaki telefon konuşması ateş altın-
da yapıldı. Üzerlerine bombalar, kur-
şunlar yağarken, onlar halklarına, yol-
daşlarına son sözlerini söylediler. Yara-
lıyken, başka yerlerdeki yoldaşlarının
durumunu merak ettiler, canlarını de-
ğil, bulundukları üsteki bilgilerin katli-
amcılara eline geçmemesini düşündü-
ler...

Telefon, 16 Nisan 1992'de Ciftehavuzlar'da kuşatılan
ve Sabahat Karataş, Eda Yüksel ve Taşkın Usta'nın bu-
lunduğu evdeydi. Telefonun karşı ucunda ise, TAYAD
Başkanı Fatma Şeşen vardı... Ve tarih tanıklardı:

SABO: Merhaba, evimizi sarmış durumdalar. 30 da-
kika oldu. Ben ve iki yoldaşım varız. Yarım saatir
oyalıyoruz. Tüm belgeleri banyoda yaktık. Bir çöp bi-
le bırakmadık. Biraz sonra ateş etmeye başlarlar. Çat-
ışacağız. Niyaziler'in, Apolar'ın, Haydarlar'ın yanına
gideceğiz. 12 Temmuz şehitlerinin yanına gideceğiz.

EDA: Bizler Devrimci Sol savaşçıları olarak Türkiye
halkları için şehit düşeceğiz. Bizler çok iyiyiz. Çok sa-
kiniz. Kızıldere'de, 12 Temmuzlar'da ölümü güler
kucaklayan yoldaşlarımız gibi, biz de ölümü güler
karşılayacağız.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!..

YAŞASIN SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİMİZ!..

Hoşçakalın. Sizleri, halkımızı çok seviyoruz.

SABO: Sizi TAYAD başkanı olduğunuz için arıyoruz.
Duyduğumuzu ve söylediklerimizi... tüm dünyaya
iletmenizi istiyoruz. (...) Sinan'dan haber var mı? Si-
nan'ı sorun, haberleri açın dinleyin. (...) Birazdan çat-
ışma başlar. Çatışacağız. Evlerde, sokaklarda, Malat-
ya dağlarında şehit düşen yoldaşlarımız gibi. Hami-
yetler, Olcaylar gibi gülerken gidiyoruz ölüme. Bir
Devrimci Sol savaşçısına yaradır gibi çatışacağız. (...) Cenazelerimiz Devrimci Sol bayraklarıyla kalkmalı.
(...) **EDA'NIN SESİ:** Hadi tanklarınızla, topraklarınızla
gelin, girin içeri, ölümlerimiz dahi korkutuyor sizi, ge-
celeri rüyalarımıza giriyoruz. Titriyorsunuz korkudan,

hadi girin, ayak parmaklarını-
zı dahi gösteremezsiniz. Kay-
bolacağınızı zannediyorsu-
nuz. Ama yanılıyorsunuz.
Unutmayın ki, tek bir gedik
dahi kalsa oradan gireceğiz.
Devrimci adaletimizden ka-
çamayacaksınız. Yoldaşları-
mız cezalandıracak sizi.

SABO'NUN SESİ: Sizin bin
ananız, bin babanız var. Ba-
banız Bush, ananız Manukyan. Lağım fareleri, orada
doğup büyüdünüz.
(Yoğun silah sesleri)

SABO: Yoldaşlarıma yardıma gidiyorum. Hoşçakalın.
(Silah sesleri, sloganlar)

**YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ KARDEŞLİ-
Ğİ!**

**TÜRK VE KÜRT HALKININ MÜCADELESİ FAŞİZMİ
YENECEKTİR.**

(...) **SABO:** Bizler birer kırmızı karanfil olarak ülkenin
dört bir yanında açacağız.

EDA'NIN SESİ: Devrimci Sol bayrağımız ülkenin her
tarafında dalgalanacak.

(...) **SABO:** Kolumdan yaralandım. Kurşun girip çıktı.
Ama ateş edebiliyorum. Banyo duvarını bombayla
açmaya çalışacaklar.

(Bir bomba sesi, sloganlar)

(...) 06.45

SABO: Kapıyı bombayla açmak için hazırlık yapıyor-
lar. Telefon kapının yanında olduğu için gelebiliyo-
ruz. Artık arkaya çekiliyoruz... Giriyorlar...

(Son telefon)

SABO: Ellerimizde silahlarımız, dillerimizde slogan-
larımızla kucaklıyoruz ölümü. Eşime, önderime,
Devrimci Sol önderine bizzat selamımı iletmeni isti-
yorum. Tüm yoldaşlarıma, selamımı iletmeni istiy-
orum. Hoşçakalın...

07.15 (Çok yoğun silah sesleri. Telefonda cızırtı var.
Onların sesi duyulmuyor artık. Yalnız silah sesi...)

07.25 (Telefon kesildi...)

Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız
Yapı Veri Ağ Florasir. 77 50733 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 - 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: Ziya Paşa Bulvarı Tapanıçık İşmerkezi Kat:2 No:152
Tel-faks: 0 322 363 32 09
Antalya: GEMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Köyler
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Ardahan: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karataş Apt.
Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Sakarya Mah. Kıbrıs Şehitleri Cad. Aydın İşhanı-2
No:24 Kat:2 Tel-faks: 0 224 224 93 97
Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Pembe Özlem OLGUN
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar KESİCİ
Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusuflapaşa Şubesi/İST
Ofset HAZAR: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X
Fiyatı: 750 000 TL/75 YKR Fransa 3 Euro
Avrupa: 3 Euro İsviçre 3 Euro
Almanya 3 Euro Hollanda 3 Euro
İngiltere: £ 2,5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-Faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli-i Kültürhanesi Cad. No: 17/104 Tepekçiyli İş Merkezi
Tel-Faks: 0 232 482 29 54
Korucak: Hüriyet Caddesi Galko Kenan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51
Malatya: Databahane Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77
Mersin: Çankaya Mah. Türkkan İşhanı No: 106/9
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı
NO:24 Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlerkevi
Yokuşu No: 42 Tel-faks: 0 462 321 14 80

- 3... *Provokasyonları bozalım!*
5... *Faşistlerin kullanıldığı,
'dörtbaşı mamur' devlet
provokasyonu*
10... *Faşist teröre teslim
olmayacağız*
15... *Linçten kurtulanlar
anlatıyor*
18... *Tutsağa türkü*
19... *Provokasyonda "vatandaş"
oyunu!*
22... *Trabzon polisinin "başarısı"
ne?*
24... *Böyle basın varken linç
olmaz mı?*
26... *Oligarşinin provokasyonları*
28... *Faşist güruhun 'Kemalist'
ve 'sosyal demokrat'
destekçileri*
29... *'Kurtuluş Kavğada Zafer
Cephede'*
32... *Faşist çete bir HÖC'lüyü
katletti*
34... *Sağlıkçılar greve
hazırlanıyor*
36... *1 Mayıs'ı, provokasyonu
bozmaya dönüştürelim!*
38... *1 Mayıs kavgamız ve
yasaklı meydan TAKSİM-2*
41... *Yüzbinlerin işgale karşı
öfkesi*
42... *Emperyalizme ve oligarşiye
meydan okuyan bayrak*
44... *Dağıtılamayan beyin
fethedilemeyen yürek*
46... *'F tipi üniversite
istemiyoruz'*
48... *Çözumsuzlük, başka bir
çözumsuzlikle aşılabılır
mi?*
50... *Kahramanlar Ölmez*

Provokasyonları bozalım!

Çorum, Maraş, Erzincan, Malatya, Sivas provokasyonları, Türkiye tarihinin çok uzak geçmişindeki olaylar değildir. Türkiye tarihini, oligarşinin yönetim biçimini az çok bilenler açısından, "bayrak provokasyonu"yla kışkırtılan şovenizmin ve Trabzon saldırısının, yeni Maraşlar'ın, Sivaslar'ın hazırlığı olduğu açıktır. Oligarşi bugün "kontrollü" bir provokasyonu sahneye koymaktadır. Başka bir deyişle itlerin ipleri henüz tam çözülmemiştir. Fakat bu da ihtimal dışı değildir.

Sivil faşist hareketin, kışkırtılmış gericiğin, şovenizmin devreye sokulduğunda döneme, koşullara göre farklı motifler kullanılsa da, hepsinde halkın mücadelesinin bastırılması, sindirilmesi hedefi vardır. En yoğun biçimini 12 Eylül öncesi yaşadığımız sivil faşist terörün amacı halkı faşist terörle teslim almaktır. Şehir şehir, sokak sokak sürdürülen terör ve gözdağı politikasıyla, devrimci demokrat faaliyetleri ve devrimciyim, demokratım demeyi imkansız hale getirmeye yönelmişlerdi. **LİNÇ** olayının özünde de bu vardır.

Provokasyonun tezgahlanmasında, oligarşinin iki militarist gücü, resmi ve sivil faşist örgütleri yine işbirliği halindedir. Saldırlardaki polis-faşist işbirliği kör gözlerin görebileceği kadar açıktır. Bu ise, provokasyonun boyutlu olduğunu, devletin provokasyonu olduğunu gösterir. Oligarşi içi çeşitli çelişkiler vardır, oligarşi içi güçlerin bu provokasyonları birbirine karşı kullanması da ihtimal dahilindedir; ancak bu sürecin ve saldırının tali yönüdür; halkın sindirilmesinde AKP, Genelkurmay, MHP ve tüm düzen güçleri işbirliği içindedir.

Oyun çok kaba oynanıyor. Genelkurmay iktidarını güçlendirmek için başlatmıştır provokasyonu. MHP, bu durumu yeniden güç kazanmak için değerlendirmektedir. AKP de işbirlikçiliğini unutturmak, kışkırtmayı halkın sindirilmesi hedefine yöneltmek için bayrak yürüyüşlerini ve linç saldırılarını desteklemektedir. Genelkurmay ve AKP, kendilerinin kışkırttığı şovenizmi, hem haklar ve özgürlükler mücadelesi yürütenleri sindirmek, hem de Avrupa Birliği'ne karşı pazarlık kozu olarak da kullanacaklardır. Ne bu hesaplarda, ne de provokasyonun tezgahlanışında hiçbir "incelik" yoktur. 50 yıl önceki 6-7 Eylül saldırısı nasıl düzenlendiyse, Maraş, Çorum, Sivas provokasyonları nasıl gerçekleştirildiyse, aynı motifler, aynı yöntemler ve aynı güçler kullanılmaktadır yine.

Demokrat, anti-faşist tüm güçler, polis-sivil faşist hareket işbirliğini bozmalıyız. Oyun bu kadar kaba oynanırken, hiçbir güç için süreci kavrayamamak, gelişmelerin yönünü görememek diye bir sorun olmamalıdır. Saldırıların niteliğinin "sağ-sol çatışması" veya "Kürt-Türk" çelişkisi" demagojisiyle karartılmasına izin vermeden bu müdahaleyi gerçekleştirebilmeliyiz. Sendikalar, demokratik kitle örgütleri, legal partiler, tüm siyasi hareketler, provokasyonu bozmak, deşifre etmek için kararlı ve iradeli davranmalıdır. Bu güçler şu anda seyircidir aslında. Evet, özellikle Trabzon saldırısından sonra aydınlardan demokratik kitle örgütlerine kadar birçok kesim, açıklamalar yaptılar. Ancak karşıımızdaki politika, sıradan birkaç açıklamayla püskürtülebilecek bir saldırı değildir. Her şeyden önce tekil olaylar değil, sistemli, planlı bir şekilde geliştirilen bir provokasyon politikasıdır. Resmi ve sivil faşist terör, bu ülkenin tarihinde sık sık yer değiştirmiş, çoğunlukla da birlikte davranmıştır. Tarih bilinci, sola şimdi her zaman olduğundan daha fazla gerekiyor. Türkiye'nin "AB'ye uyum" yasalalarıyla değiştiğini, artık "o süreçlerin yeniden yaşanamayacağını" düşünenler yanılıyor. Bu provokasyonlar, linç saldırıları karşısında da yanılırlarını görmezlerse, yarın gördüklerinde iş işten geçmiş olacaktır.

Yapı değişmedi. Kimse değiştiremedi. İki ay öncesine kadar "demokratik-

leşme"yi, "uyum yasalarını" konuşuyordu herkes. Bugünse konuşulanlar farklıdır. İki ay önce "Genelkurmay iktidarı zayıfladı", "demokratik devrim gerçekleştiriliyor" teorileri yapılıyordu. "Bayrak provokasyonu"yla herkes yeniden Genelkurmay'ın sistemdeki yerini gördü. Ve Genelkurmay iktidarını güçlendiriyor. Kısacası, iki süreç arasındaki fark, görüntü ile gerçek arasındaki farktır. Görüntü "demokratikleşen Türkiye"dir. Gerçek faşizmdir. Elbette burjuva demokrasisinde, bu tarz yukarıdan aşağıya örgütlenmiş faşist hareketler, sivil ve resmi faşist terörün açık işbirliği, devlet tarafından tezgahlanan linç saldırılarına rastlamak zordur. Ama bunlar faşizmin doğasına uygundur.

F tipleriyle, 19 Aralık katliamıyla başlatılan saldırıda, hedefin sadece devrimciler olmadığını, aşama aşama tüm devrimci, demokrat güçleri kapsayacağını söyledik. Bu kanıtlanmıştır. Fakat sivil-resmi faşist terörle halkı teslim almaya yönelik bir politikanın bırakın demokrat güçleri, sol görünümlü CHP gibi güçlere bile yöneleceğini özel olarak belirtmek bile gereksiz. 12 Eylül öncesini bilen herkes, faşistlerin bugünkü söylemlerini az çok takip eden herkes, bunu görecektir. Sendikalar, DKÖ'ler, hiçbir kesim bu saldırı dalgasının dışında kalmaz.

Meselenin "bayrak" olmadığı, hedefin sol olduğu açığa çıktı. Solun da bir hedefi olmak zorundadır. Hiç kimse, bu saflaşmada yeralmamak için gerekçe bulmasın. Tüm sol güçlerin birliğini sağlayarak bu provokasyonu bozacak gücü oluşturmak ve sürece bu güçle müdahale etmek durumundayız. Trabzon'daki linç saldırısı "girişim" aşamasında bırakıldı. Birleşmezsek, oyunu bozamazsak, linçler gerçeğe, solu tümünden yoketme saldırısına dönüşebilir.

Herkes misyonunu hatırlamalıdır. Tüm sol güçler, bulunduğum yerde ne yapabilirim sorusunu sormalıdır kendine. Tabii ki hepsinin en başta kendi alanlarında, kendi üyeleri ve kitle tabanları nezdinde yapmaları gereken çok şey vardır. Kitlelerin yalanlarla beyinleri yıkanıyor. Faşizm gerçeğini, oynanan oyunun niteliğini herkeşe anlatabilmeliyiz. Tüm sola bu çerçevede, birlikte gerçekleştireceğimiz tarzda **Gerçekleri Açıklama Kampanyası** öneriyoruz. Hükümet, medya, düzen partileri, Genelkurmay, **apolitik** halka sesleniyor. Trabzon'daki linç saldırısına ilişkin yapılan açıklamalara bakın; **akla ziyan** açıklamalardır. İnsan aklına, zekasına hakaret her biri. Cevap vermek zorunda kalmak bile akıllı olan bir insan için zuldür. Ama işte karşı-devrimci propagandanın düzeyi budur. Oligarşi, devrimci, demokrat güçlerin zaaflarının, za-

yıfıklarının farkındadır ve 12 Eylül'den bu yana geliştirilen apolitikleşme üzerinde tepinmekte, bu apolitikleşme üzerinden kendisine kitle tabanı oluşturmaktadır.

Solu, devrimcileri bu kadar kaba, ilkel demagojiler karşısında zaman zaman adeta çaresiz bırakan nedir öyleyse? **Güçsüzlüğümüzün temeli örgütsüzlük ve kitlelere gitmemektir.** Öyle bir çalışma tarzı gelişmiştir ki, hemen her konuda politika, "basın açıklamaları" aracılığıyla yapılır hale gelmiştir. Basın açıklamasında açıklanan o düşüncelere, eğer medya yer vermezse -ki çoğu kez vermemektedir- orada elli-yüz kişi duyacaktır. Oysa her devrimci örgüt, demokratik kuruluş, o düşüncelerini kitle çalışmasıyla binlere, onbinlere götürmek durumundadır. Sansür duvarlarını aşip halka ulaşacak, saldırılar karşısında barikatlar örecek pasif-aktif ama militan direniş biçimleri geliştirmek zorundadır. Politika yapmak budur. Oligarşik güçler bu anlamda politika yapıyor. Sol ise büyük çoğunluğuyla politika yaptığını zannediyor. Bu sivil toplumculuktan çalınma çalışma tarzıyla, AB aracılığıyla gelecek "demokratikleşme"ye yaslanan ruh haliyle, faşist teröre, provokasyonlara karşı durulamaz.

Linç saldırısının ardından tutuklanan Trabzon muhabirimiz Zeynep Ertuğrul'un tahliye edildikten sonraki sözleri herkes için öğreticilik taşıyor. "Gerçekleri ömrümüzün yettiği kadar ve varoldukça anlatacağız" diyordu Zeynep. Genç insanlarımıza, daha bu yaşta "ömrünün sonunu" telaffuz ettiren bir ülke burası. Ama bu sözlerde dile gelen kararlılığa sahip olmalı tüm sol. Faşist teröre, provokasyonlara teslim olmadan gerçekleri anlatma, hak ve özgürlük mücadelesini geliştirme kararlılığını göstermeliyiz. Hala bazı çevreler gelişmeleri kavramıyor. Küçük hesaplar içinde kalıyor. "Provokasyon" olur diye binalarını kapatıyor. 19 Aralık saldırısının dışındaki bölümünde de gördük yüzümüze kapatılan kapıları. Ama yine gördük ve herkes gördü ki, kapıları kapatmak da oligarşinin saldırılarından kimseyi korumaya yetmiyor. Bazı durumlarda bu istenileni -yani oligarşinin saldırılarından kurtulmayı- sağlayabilir de; ama o zaman o kurumların, örgütlerin **devrimci, demokratik** niteliğinin ne anlamı kalır? TAYAD'lılar niye üstüne üstüne gidiyor, deniliyor. TAYAD'lılar demokratik hakkını kullanıyor. Provokasyonun amacını deşifre edip, provokatörlerin maskesini düşürüyor. Sinerek değil, direnerek gelişir halkın mücadelesi. Gerçekleri "sağduyu" adına sinerek, sessiz kalarak değil, faşist terörün, provokasyonların üstüne üstüne giderek gösterebiliriz. Tüm sol güçleri bekleyen görev budur.

Faşistlerin Kullanıldığı, ‘Dörtbaşı Mamur’ Devlet Provokasyonu

Tutuklanan TAYAD’lılar, kamuoyu baskısının da etkisiyle, yapılan itiraz sonrasında 14 Nisan günü serbest bırakıldılar. Linç güruhundan ise, bu satırlar yazılırken, hala tutuklanan yoktu...

Artık, ortada tartışmalı olan hiçbir nokta kalmamıştır; bu bir devlet provokasyonudur. Gerçekleştiriliş biçimiyle, kullanılanlarla, yerel ayaklarıyla, bütün devlet kurumlarının sahiplenmesiyle bu durum ortaya çıkmıştır. Özellikle, TAYAD heyetinin ilk saldırının ardından Trabzon’a gidişi, “acaba ne oluyor” sorusunu aydınlatmış, “linçten kurtaran polis” oyununu bozmuş, provokasyonda kullanılan faşistler “vatandaş” mizansenini yaratılamayacak şekilde çırılçıplak ortaya çıkmıştır. Yine, sorunun “bayrak” olmadığı, “milliyetçi hassasiyetler” olmadığını, bu tür unsurların bir malzeme olarak kullanılmasıyla birlikte asıl meselelerin devrimci mücadelenin faşist terörle bastırılmak istenmesi olduğu anlaşılmıştır.

6 Nisan günü yaşanan linç girişimini geçen haftaki sayımızda aktarmıştık. Sonraki gelişmelere, çeşitli yerlerde yaşanan saldırılara, yapılan açıklamalara bakıldığında bu gerçekler açıkça görülecektir.

TAYAD HEYETİ SAMSUN VE TRABZON’DA: İKİNCİ SALDIRI “AYNA” OLDU

Dergimiz sayfalarında yer verdiğimiz gibi, Trabzon’da yaşanan linç girişiminin 7 Nisan günü protesto edilmek istendiği Samsun’da da benzeri mizansenler sergilendi. Bildiri dağıtımına müdahalenin ardından Karadeniz Temel Haklar faşistlerce kuşatıldı ve polis açıkça “yapacakları bir şeyin olmadığını” söyleyerek faşistlerin kendiliğinden dağılmasını bekledi. Sahne aynıydı: Yine seyrederken polis, “bayrak yakanlar...” diyen faşistler.

Yaşanan provokasyonu, faşist saldırıyı araştırmak üzere, ÇHD, HHB, TAYAD, Gençlik Federasyonu ve Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nden oluşan bir heyet Samsun’a geldi. Yapılan araştırma sonucunda, polisin provokasyondaki rolü açıkça ortaya çıktı. Saldırı olmadan, polis saldırıyı biliyordu ve bunu da açıkça TAYAD’lılara söylemekten çekinmedi. Biliyordu, ama hiçbir tedbir de almayarak, Trabzon ile aynı senaryoyu tekrarladı.

Heyet üyeleri, Samsun’da bulunan çeşitli siyasi parti ve DKÖ’lerin katılımı ile 9 Nisan günü Ga-

zi Caddesi İtri Durağı önünde bir basın açıklaması yaparak gerçekleri açıkladılar. Ardından, Recep Tayyip Erdoğan, Deniz Baykal, Mehmet Ağar hakkında Trabzon’da yaşanan olayın ardından yaptıkları açıklamalarla ilgili ve gazetelerde fotoğrafları bulunan Trabzon ve Samsun’daki saldırılardan sorumlu kişi ve buna engel olmayan polis memurları ve emniyet müdürlükleri hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Samsun’da incelemelerini tamamlayan heyet, ertesi günü Trabzon’a geçti. Burada 6 Nisan faşist saldırının tanıkları, DKÖ yöneticileri, hukukçular ile görüşmelerde bulundu. Tıpkı Samsun’da olduğu gibi, sonuçlarını açıklamak üzere, Trabzon’daki çeşitli demokratik kitle örgütü ve sendikaların katılımı ile Atatürk Alanı’nda basın açıklaması yapmak istediler. Açıklamanın başlamasının ardından, çevrede toplanan bir grup faşistin sataşmaları başladı. Adı basına yansıyan ve yaptığını açıkça savunan, Ali Ulusal isimli tescilli bir MHP’li, diğer faşistlere dönerek, “bunları vurun, servetimi size bağışlayayım” diyerek saldırıyı başlattı. “Kışkırtan kim” sorusu artık açıktı. Provokasyonun Trabzon’daki asıl sahibi olan polisin ise, faşistlerin azgınca saldırısı karşısında tutumu yine aynıydı, yine “araya giriyormuş” gibi yapıp faşistlerin önünü açıyordu.

Saldırı sonucunda çok sayıda kişi yaralandı. Bir avuç faşist TAYAD’lıların bulunduğu Eğitim-Sen binasını dahi kuşatma cüretini gösterdi. Ve bu anda yine aynı şov başladı. Trabzon Emniyet Müdürü Ramazan Akyürek, megafonu eline alarak, saatlerdir saldırılarını sürdüren güruha, “sizlere teşekkür ediyorum ama artık dağılın bundan sonrası yasa dışı olur” dedi.

Demek ki, o ana kadar ki saldırıları yasadışı değildi, sanki Trabzon’da yapılan her demokratik eyleme yüzlerce polis gelirken, bu eylemde hiçbir resmi polisi oraya göndermeyen emniyet müdürü kendisi değildi. “Vatandaş” oyununu sürdürmek istese de, artık TAYAD’ın bu girişimi sayesinde her şey açığa çıkmıştı. Gazetelerin manşetlerinden, köşe yazarlarına kadar hava da bu çerçevede değişti. Bir anlamda, TAYAD, herkeşe provokasyonu ve bunun boyutunu gösterdi.

Saldırıya uğrayan TAYAD’lı Feridun Osmanağaoğlu’nun, “polis müdahale etmedi. Bizi dövenlere isimleriyle hitap ediyorlardı” sözleri gerçeği bütün çıplaklığıyla gösteriyordu.

Sözde kentte “asayiş” sağlamakla görevli emniyet müdürünün, bir hakkın üç beş faşist tarafından yokedilmesine açıklaması da hazırды: “Böyle bir açıklamanın yanlış olacağını kendilerine anlatıp uyardığım halde açıklama yapıldı.” Bu mantığın gideceği yer, ülkenin hiçbir yerinde demokratik hakların kullanılmamasıdır, faşistlerden izin aldırma noktasına götürmektir.

Nitekim, heyetin suç duyurusunda bulunması dahi engellendi. Dergimizin bürosu faşistlerce kuşatıldı ve adliye sarayında suç duyurusu yapımları fiili olarak yokedildi. Polis, heyeti kent dışına zoraki çıkardı.

Bu gelişmelerin ardından, günlerdir linç güruhundan “vatandaş” diye söz edenler, polisi göklerle çıkaranlar, oynanmak istenen oyunu biraz olsun görmeye başladılar. Kimisi, “bu cesaret nereden?” manşetleri attı, kimisi, “polisin görevini yapmadığını” yazmak zorunda kaldı. “demokratik hak” tartışmaları yayıldı.

PROVOKASYON GİRİŞİMLERİ VE FAŞİST SALDIRILAR YAYILDI

Faşist saldırılar diğer kentlerde de yaşanmaya başladı.

9 Nisan günü, bir başka provokasyon girişimi Gaziantep’te yaşandı. Orada da polisin, “yasak bildiri” gerekçesiyle Gençlik Derneği üyelerini engelleyemeyince, çevrede bulunan halktan insanlara dönerek, “yasalar engelleyemiyorsa halk cezasını verir” diye kışkırtmaya çalışması, provokasyonun Trabzon’la sınırlı olmadığını gösteriyordu. Faşistler ise halkı kışkırtmalarına karşın amaçlarına ulaşamadılar. Öğrencilerin halka gerçekleri açıklaması üzerine provokatörler elleri boş döndüler.

TAYAD’lılar Hep Aramızdaydı

TAYAD niye gitti, niye bildiri dağıttı, Trabzon’da F tipi mi vardı ki... gibi mantık sınırlarını zorlayan tartışmalar yapanlara ithaf olunur:

“TAYAD’lılar bu kentte ilk kez bildiri dağıtıyor. İlk kez basın toplantısı da yapmıyor. Onlar her hafta aramızda ya bildiri ya dergi dağıtarak dolaşıyor. Arada tek fark sarı kırmızılı gömlekler ilk kez kullanılıyor. Veya ilk kez bu gömleklerle sokağa çıkılıyor. Provokasyonu organize edenler bu kez tek ayrıcalık olan işte bu renkleri iyi ajite ediyor. Bunlara bir de yeşil ekleyip; “PKK bayraklarıyla dolaşıp bildiri dağıtanlar Türk bayrağını yıktılar (yırttılar) söylen-tilerini yayıyor.” (11 Nisan, -Yerel- Karadenizden Günebakış Gazetesi yazarı A. Öztürk)

11 Nisan günü Sivas’ta, “ulaşım, yemek, yurt” gibi en doğal taleplerini dile getiren öğrencilere faşistler polis gözetiminde saldırdı. Devrimci-demokrat öğrencilerin tümü gözaltına alınırken, saldıran faşistlerden sadece 13’ü gözaltına alındı. Ve öğrencilerden büyük çoğunluğu solcu olmak üzere 19’u tutuklandılar.

Faşist saldırı haberi 12 Nisan günü de Sakarya’dan geldi. Atatürk Bulvarı’nda basın açıklaması yapan Sakarya Gençlik Derneği üyelerine, resmen sayıları 10’u geçmeyen faşist güruh saldırdı. Her eylemde yüzlercesi toplanan polisler yine “yetersiz” kalmış, “engelleyememişler”di. Elbette bu mizansene kimseyi inandırmaları mümkün değildi. Her şey kameralar önünde gerçekleşti. Bir faşist bayrak açıp kameralara gösteriyor, ötekisi bozkurt işareti yapıyor, 5-6 kişilik grup da öğrencilere saldırıyordu. Bu kez “halk mizansen” de yaratılamadı.

Eskişehir’de ise, Gençlik Federasyonu’nu üyelerinin bildiri dağıtımını yaptığı sırada yaratılmak istenen provokasyon tutmadı ve sonuçta faşistler halk tarafından yuhalandı.

TAYAD’lılar Gidişlerini ERTELEDİ

TAYAD’lılar gelişmeleri yeniden değerlendirerek, daha önce açıkladıkları Trabzon’a kitlesel gidişlerini ertelediler. TAYAD, yaptığı açıklamada, “bizler ne pahasına olursa olsun bu tezgahı bozacağız. Provokasyonların polis-faşist işbirliği ile yapıldığını, halk değil, polis-faşist işbirliği olduğunu anlatmaya devam edeceğiz. Ve demokrasi mücadelemizi, tecrit gerçeğini anlatacağız” dediler.

Ancak, TAYAD’ın gidişi sözkonusuyken Trabzon’da da bazı gelişmeler yaşanıyor o sırada. Faşistlerin saldırı hazırlığından söz etmiyoruz. Devlet buna ihtiyaç duyuyorsa ancak böyle bir şeye kalkışsınlar, yoksa yeniden kullanılacakları güne kadar otururlar oturdukları yerde.

Biz, kentin devrimci, demokrat kurumlarından söz ediyoruz. Yerel gazetelerin köşe yazarları dahi, sıranın KESK, Halkevi gibi kurumlara geldiğini/geleceğini belirtirken, 11 Nisan akşamı KESK’e bağlı Tüm Bel-Sen, SES, BES, Tarım Orman-Sen ve Eğitim-Sen’in katılımıyla bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda TAYAD Trabzon’a gelip dönene kadar KESK binasını kapatma kararı alındı. Bu yüzden, ikinci saldırıda TAYAD’lıların sığındığı Eğitim-Sen binası kapatıldı. TAYAD’ın Trabzon’a gidişini ertelemesi ile sanırım “rahatlayıp” sendikalarını açtılar.

Halkevleri de bu karara karşı çıkmadığı gibi, o gün kapalı olan kurumlardan biriydi. Halkevleri

Genel Merkezi yöneticilerinin bir heyetle Trabzon'a gidip, emniyet müdürü vb. saldırıyı yöneten kurum ve kişilerle görüşmesinde, gerekse de yaptıkları açıklamada "biz bu işin içinde değiliz" mesajları vermesi, devrimcilik adına düşündürücü bir tabloyu ortaya çıkarmıştı zaten.

PROVOKASYONUN YEREL AYAKLARI

Artık herkesin bildiği gibi, önceden planlanan saldırının en baştaki yerel ayağı MHP'li faşistler ve yerel basındı.

Kadırga TV, Zigana TV, Trabzon TV ve Kuzey TV'nin alt yazıları linç güruhunun kalabalıklaşmasının başlıca tetikleyicisi oldu. Grup Yorum türküsü çaldığı için radyoları bir ay kapatan RTÜK, bu kışkırtıcı ve yalan haber yayıcılarını sadece "uyardı!".

Kasirga TV'ye ise özel olarak dikkat çekmeliyiz. TAYAD'lıların dağıttığı bildirisi öncesi Kasirga Televizyonu üç kez alt yazı geçerek bayrak yakıldığını, PKK bayrağı açıldığını duyurdu. Kasirga TV'nin sahibi ise, islamcı kılıfına bürünen, **tarikât lideri faşist Haydar Baş** idi. (Aktaran Ali Bayramoğlu, 12 Nisan

Yeni Şafak)

Linç girişimine onay veren bazı açıklama ve tavırları kısaca hatırlatalım:

"Trabzon halkı dün de bu günde gerekli tepkini göstermiştir, yarın da gösterecektir." (Trabzon Ülkü Ocağı Başkanı Tolgay Sivrikaya'nın 6 Nisan tarihli açıklaması)

"Bu eylemle Türkiye Cumhuriyeti'nin üniter devlet yapısı hedef alınmıştır. İç ve dış düşmanların amaçlarına hizmet edilmiştir. Şehrimizin ve milletimizin huzurunu bozmak isteyenlerin halk nazarında karşılaşması gereken tepki, olay anında verilmiştir. Halkımızın sağ duyusuna teşekkür eder, bölücü terör örgütünün yaptığı bu eylemi şiddetle kınarız" (Türkiye Kamu-Sen, EMO, İnşaat Mühendisleri Odası, Esnaf ve Sanatkarlar Odası, Makine Mühendisleri Odası ve Türkav'ın 6 Nisan tarihli açıklaması)

"Bir avuç kendini bilmez bölücü örgüt sempozyanının propaganda maksatlı eylemine büyük üzüntü ve nefret duygularıyla şahit olduk. Sorumlu vatandaşlar olarak tüm hemşerilerimizi bu nevi olaylarda güvenlik güçlerimize yardım etmeye davet ediyoruz." (AKP Trabzon İl Başkanı Ah-

met Metin Genç'in 6 Nisan tarihli açıklaması)

"Bölücü terör örgütünün Trabzon sokaklarını da açmaya çalıştığı bayrağına, esnafımızın ve değerli gençlerimizin gösterdiği doğal protesto için teşekkür ediyoruz. Ülkemizin her köşesinde bu tip hain eylemlere karşı, doğal tepkinin gelişmesi terörü kaynağından kurutacaktır. Sağolun gençler, sağolun Trabzonlular" (Trabzon Tabip Odası Başkanı Ahmet Ömeroğlu'nun 6 Nisan tarihli açıklaması)

Polisin kontrolünde olduğu herkesçe bilinen, Emniyet Şehit Aileleri Derneği'nce linç olayına ilişkin, Zeytinlik Caddesi'ne *"Bayrağımıza ve akan kanlarımıza sahip çıktığınız için teşekkürler"* yazılı pankart asıldı. Polis pankarta müdahale dahi etmedi ve hâlâ gerçekte olmayan bir durumun varlığı üzerinden linç meşrulaştırılmaya çalışıldı. Aynı demagoji belediye başkanından valiyeye kadar sürdürüldü.

Trabzon Valisi Hüseyin Yavuzdemir, ikinci saldırı sonrasında, hukuktan, hak ve özgürlüklerden, bunun üç beş çapulcu tarafından yokedilemeyeceğinden söz etmedi. Ne yaptı peki? TAYAD'ı "Trabzon'da kamu düzenini bozmakla" suçladı. İkinci saldırıda suçu daha da alenileşen polisi gözlerinden öpen valinin yanında ise, bu açıklamayı yaparken, **İl Jandarma Komutanı Jandarma Kıdemli Albay Ali Öz** ile Emniyet Müdürü **Ramazan Akyürek** oturuyordu.

Faşistlere kim cüret veriyor diye soranlar işte bu tabloya iyi baksınlar; bunlar Trabzon'daki devlet temsilcileridir.

AKP SUÇLUDUR!

13 Nisan günü grup toplantısında konuşan Tayyip Erdoğan, yine TAYAD'ı da suçlamakla birlikte, "kimse kendini kanunların yerine koymasın" türünden, "sert" bir açıklama yaptı. Provokasyonun, kendi iktidarının altını oymayı hedeflediğini görmüş olması bir yana, artık ilk günkü havasını ne içerde, ne de ağızına baktıkları AB önünde savunacak durumu kalmamıştı Tayyip'in.

Linç girişiminin ardından yaptığı şu açıklama unutulmamıştır:

"Özgürlükler ve demokrasi kimsenin kötüye kullanamayacakları kadar yüce ve evrensel değerlerdir. Trabzon'da olan olaylarda, tabii ki halkımızın hassasiyeti çok ama çok önemli. Halkımızın bu hassasiyetlerini göz önünde bulundurarak

herkes kendi tavrını belirlemelidir ve halkımızın bu milli hassasiyetlerine dokunulduğu zaman, şüphesiz ki bunun tepkisi farklı olacaktır."

Şovenist dalgadan yararlanma hesabıyla yapılan bu açıklama, aleni bir linççi zihniyettir. Bu yüzden göstermelik açıklamaları elbette kimseyi ikna edemez. Kaldı ki, kendisi bu ülkenin başbakanı, söz değil eylemdir aslolan.

Linç güruhundan tek bir kişi dahi tutuklanmadı. TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu'nun AKP'li üyeleri, "TAYAD'lılar da pişman" diye yalan söyleyerek, demokratik hakkın kullanımını "iyi hesap etmek lazım" diye şartlara ve uydurma "hassasiyetlere" bağlayarak hâlâ meşrulaştırıyor-ken, Tayyip kime ne anlatıyor?

İçişleri Bakanlığı bu hükümete bağlı değil mi? Demokratik bir hakkın kullanımını güvenceye alması gerekirken TAYAD'ı suçlayıp hedef gösteren vali başka bir merciye mi bağlı?

İşte polisin en tepesindeki insanların açıklamaları:

Emniyet Genel Müdürlüğü sözcüsü Ramazan Er, 8 Nisan günü yaptığı açıklamada, usûlen "düşünceyi açıklamanın, yaymanın anayasal bir hak, özgürlük" olduğunu söyledikten sonra, bütün oligarşik devlet yetkileri gibi, "ama bunu su-istimal etmemek gerekir. Sorumsuz davranmak gerekir" diye TAYAD'lıları suçladı. Er, akla ziyan bir şekilde 5 TAYAD'ının 2 bin kişilik güruh içinden iki kişiyi darp ettiğini bile söyledi.

Nedir sorumsuzluk, nasıl yapılmıştır? Bu yok! Ama Ramazan Er'in linç girişimini mazur göstermek istemesi var. Yani TAYAD'lılar düşüncelerini açıklama özgürlüğünü suistimal ettikleri için bu durum yaşanmıştır, demek istiyor. Gerçekte TAYAD'ın düşüncelerinin açıklanmasına tahammül edemeyen bu zihniyet, yasalara yazmak zorunda kaldıkları o maddeleri de fiili olarak yoketmeye almıştır. Bu yüzden faşistlerin de aynı şeyi yapması bu politikaya uygundur. Emniyetin sözcüsü olarak Trabzon polisinin ne yaptığını çok iyi bilmektedir Er. Tezgahın içindedir, bunun telaşıyla TAYAD'ı suçlamaktadır.

İşte, göstermelik "sağduyu"dan sözeden İçişleri Bakanı Aksu'nun sözleri. "Güvenlik güçlerinin görevlerinin başında" olduğunu söyleyen Ak-

su, "aziz milletimizin üzerinde hassasiyetle durduğu konular bizim de üzerinde durduğumuz konulardır. Onlar gerekeni yapar, aziz milletimiz sakin ve sükunetle dursun" diyordu.

Ne demek şimdi bu! **"Aziz millet" kim?** Faşistler! Siz durun, biz yaparız diyor Aksu; yani faşist güruhun yaptıklarının aslında yapılması gereken olduğu sonucu çıkar buradan, ki, egemen faşist bakış bunu çeşitli biçimlerde ifade etmektedir. Sorun, fazla teşhir olmalarının telaşından dolayı "yöntem" meselesidir.

İki kez linç girişimi oluyor, önlemiyor kendine bağlı polisler, Aksu masal anlatıyor. Linç güruhundan tek kişi tutuklanmamış, "güvenlik"ten söz ediyor. Hak ve özgürlüklerin kullanımının neredeyse faşistlerden izne tabi hale getirilmek istendiği yerde ne güvenliği?

GENELKURMAY'IN PROVOKASYONUN AÇIĞA ÇIKMASINDAN SONRAKİ TELAŞI

Kuşkusuz provokasyonun asıl sahipleri de konuşmalıydılar. Ve Genelkurmay 2. Başkanı İlker Başbuğ günler sonra konuşarak şöyle dedi:

"Toplumsal provokasyonlara ve heyecana kapılmadan, yasadışı eylemlerin gereğini, devlet ilgili kurumlarına bırakmasının önemli olduğunu ifade etmek isteriz... Bu tür toplumsal olayları, belirli bir olaya bağlamakta, ne denlerinin sosyologlar tarafından analiz edilmesi daha doğrudur."

İfadeleri yeniden okuyun: Bir "sağduyu" çağrısı yaparken, linç girişiminin nasıl aklandığını ve Genelkurmay'ın aslında suçunu gizlemeye çalıştığını göreceksiniz. Üç-beş çocuğun bayrağı yere atmasını fırsat bilip kışkırtıcılık ve bölücülük yapan Genelkurmay, bakın nasıl sahip çıkıyor linççilere:

Birincisi, ortada bir yasadışı eylem olduğu kesin. Kendilerini kanunun, yasanın yerine koymaya alıştıkları için, yasadışılığından emin. Hukukçular aksini söylüyormuş önemli değil.

İkincisi, "toplum" bu yasadışılığa müdahale etmiştir. Yani MHP'li faşistleri kullandık diye-medikleri için, güruhun adı "toplum" oluyor. Sonra, tamam bir yasadışılık var ama, demokrasi-cilik oyunu gereği, bu iş sizin değil, polisin deniliyor.

Üçüncüsü, güruhun linç giri-

şiminin adı, “heyecan”.

Dördüncüsü ise, çeşitli açıklamalarda, yaşınanların Genelkurmay’ın şovenist bildirisi ile bağının kurulmasından dolayı suç üstü yakalanmış olmanın telaşı ile, “olayı sosyologlara bırakın” hamaseti yapıyor.

Ne de olsa konuşan, provokasyonun asıl sahipleri. TAYAD’ın ikinci gidişi ile iyice deşifre olan provokasyon, doğal olarak gözleri Genelkurmay’a çevirmiştir. İster doğrudan isterse dolaylı olarak herkes provokasyon odağı olarak Genelkurmay’ı göstermeye başlamıştır. Telaş bu yüzdendir.

MHP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Şandır da, 14 Nisan tarihli Hürriyet’teki açıklamasında, linç girişimini “toplumun demokratik tepkisi olarak değerlendirmek gerektiğini” söylüyordu.

Genelkurmay ile MHP’nin bakışı aynıdır. Ne linç var ortada, ne şovenizm.

BU SİSTEMİ İYİ TANIYIN! FAŞİZM YIKILMADAN, ÜLKEMİZ BAĞIMSIZ OLMADAN, DAHA ÇOK PROVOKASYONLAR, LİNÇLER YAŞANIR

Trabzon nezdinde ortaya çıkan sistemin resmidir. Son yıllarda “değiştiği” söylenen hiçbir şeyin değişmediğine ayna tutmuştur: asıl yönetiyorlar? Hukuk nedir? Hak ve özgürlüklerin kullanımına, muhalif düşünceye nasıl yaklaşılır? Faşist hareketin sistemdeki yeri nedir? Genelkurmay’dan iktidara bu ülkeyi yönetenlerin politikaları, kafa yapıları nedir? Oligarşinin ‘güvenlik

SUÇLULARI YARGILAYIN!

Mersin sonrası yaptığı açıklama ile halkı kışkırtan, faşist hareketin önünü açarak, oligarşi içi iktidar kavgasında kullanan, bunun için provokasyonlar tertipleyen Genelkurmay;

Provokasyonu Trabzon’da yöneten Emniyet Müdürü Ramazan Akyürek ve TAYAD’ı suçlayarak linci meşrulaştıran Trabzon Valisi Hüseyin Yavuzdemir;

Yine linç girişimini “milletin hassasiyetleri” olarak nitelendirip faşistleri cüretlendiren AKP iktidarı ve Tayyip Erdoğan, Deniz Baykal, Mehmet Ağar;

Linç güruhunu yönlendiren sivil ve resmi faşistler; ikinci saldırıyı yönettiği herkesçe bilinen tescilli faşist Ali Ulusal;

**Provokatörler
tutuklanmalıdır. Aksi
halde iktidar suç ortağıdır .**

güçleri’ demokratikleşebilir mi? Medya faşizmin koltuk değneği olmaktan vazgeçer mi? CHP’nin temsil ettiği sosyal demokrasi halkın hak ve özgürlüklerinde nerede duruyor?... İşte tüm bu sorular, bir tek olay nezdinde bir kez daha cevaplanmıştır. Bu gördüğünüz, faşist bir sistemin işleyişidir. TAYAD bu sisteme ayna tutmuştur.

Amerikan emperyalizmi bu oyunun içindedir. Anti-Amerikanizm’i azaltın talimatı böyle yerine getirilmektedir. Halkın anti-Amerikan, anti-emperyalist tepkisi şovenizm bataklığında boğulmak istenmektedir.

Faşist sistem değişmeden, ülkemiz bağımsızlığının kazanmadan ne provokasyonlar bitecektir, ne de katliam tezgahları. Bu yüzden faşist teröre teslim olmayacağımızı daha gür haykırmalıyız. Bu yüzden emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Yalan yayınlarla kışkırtıcılık yapan; Kadırga TV, Zigana TV, Trabzon TV ve Kuzey TV ve sonrasında linci meşru gösteren yerel gazeteler;

Yaptıkları açıklamalarla linç olayını “vatan-daş tepkisi” olarak yansıtan, başta CHP’li belediye başkanı olmak üzere, Trabzon Tabip Odası, Makine Mühendisleri, İnşaat Mühendisleri ve Elektrik Mühendisleri Odası Başkanları, AKP ve MHP il başkanlıkları, esnaf örgütü yöneticileri;

derhal yargı önüne çıkarılmalı, katliam ve katliama yönlendirmekten yargılanmalıdırlar.

“Soruşturuyoruz, kameralardan tespit ediyoruz” oyunlarına son verin!

Bu oyunu çok iyi biliyoruz. Göstermelik bir iki kişinin gözaltına alınması ya da tutuklanması da, yaşananları açıklamaya yetmeyecektir. Provokasyon ve linç girişiminin sahipleri ortadadır.

Her Yerde Protesto:

Oligarşinin provokasyonu ve MHP'li faşistlerin saldırıları Türkiye genelinde düzenlenen eylemler, yapılan açıklamalarla protesto edildi. Devrimci, demokrat güçler bir kez daha faşizme karşı omuz omuza sloganlarını haykırdılar.

Provokasyonu Bozacağız, Faşist Teröre Teslim Olmayacağız

İSTANBUL... 7 Nisan günü TAYAD'lı Aileler, Şişli Camisi önünde basın açıklaması yaparak, Osmanbey'e kadar bildiriler dağıttılar. 8 Nisan günü ise, Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan TAYAD'lı aileler **"AKP Bayrak Provokasyonları Ve Linç Girişimleri İle Katliamları Gizleyemez!"** yazılı pankartlarıyla anıt önüne yürümek istedi. Polis, provokatörlerin bayrak şovları yaptıkları anıt önünde TAYAD'lıların açıklama yapmasını engelledi. Bunun üzerine tramvay durağında yapılan açıklamada, Mehmet Güvel, Trabzon ve Samsun'daki saldırıların devlet provokasyonu olduğunu belirterek, Erdoğan ve Aksu'nun saldırıları meşrulaştırıcı açıklamalarını hatırlattı. Açıklamanın ardından, "Tecriti Kaldırın, Ölümleri Durdurun" yazılı önlükler giyen TAYAD'lılar, Trabzon'da dağıtılan bildirileri dağıttılar.

TAYAD'lılar, 9 Nisan günü ise dernek binasında basın toplantısı düzenleyerek, AKP'nin tecriti kaldırmasını istediler. Şair Ruhan Mavruk'un da desteklediği TAYAD'lılar adına konuşan Niyazi Ağırman, **"AKP sonunu getirmek istemiyorsa tecriti çözmezli, provokasyonlardan vazgeçmelidir"** diye konuştu. TAYAD'lı Mehmet Güvel de, derneğin kampanyası hakkında bilgi verdi.

Programlarını değiştirerek, daha önce açıkladıkları Trabzon'a gidişlerini erteleyen TAYAD'lılar, 12 Nisan günü de AKP Şişli İlçe Binası önündeydiler. **"AKP Provokasyonlardan ve Linç Girişimlerinden Sorumludur"** yazılı pankartın açıldığı eylemde konuşan Mehmet Güvel, Trabzon'a giden inceleme heyetinin de saldırıya uğradığını hatırlatarak, bunun polisin gerçek yüzünü ortaya çıkarttığını belirtti ve polis-faşist işbirliğinin alenileştiğini söyledi. **"Ülke - mizdeki hapisane, tecrit gerçeğini anlatmaya açıklamaya, bildirilerimizi yaygın biçimde dağıt - maya, en büyük kentlerden en ücra köylere, Ka -**

radeniz'den Akdeniz'e, Doğu'dan Batı'ya kadar devam edeceğiz" diyen Güvel'in konuşması, **"Tecriti Kaldırın, Ölümleri Durdurun"** sloganlarıyla desteklendi. 110 kişinin katıldığı eyleme; TUYAB, TUAD, ESP ve DEHAP destek verdi.

Ayrıca, İstanbul'un gecekonduarında eylemlerle faşist saldırı protesto edildi. Okmeydanı HÖC 100'e yakın kişinin katılımı ile 'Provokasyonlara Karşı Birleşelim' pankartı açarak meşaleli yürüyüş yaptı. Cengiz Topel Caddesi'nde toplanan Alibeyköy HÖC'lüler, 'Provokasyonlar Baskılar Bizi Yıldırılmaz' pankartı açıp caddeyi trafiğe kapatarak yürüyüş yaptılar. 'Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız' sloganları atan devrimcileri esnaf ve halk alkışladı.

İstanbul Gençlik Derneği 8 Nisan'da, İ.Ü. Fen Edebiyat Fakültesi önünde yaptığı açıklamada, **"Tutuklananlar Serbest Bırakılsın", "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Bayrak Provokasyonuna Son"** yazılı dövizler açtı. Federasyon adına konuşan Hasibe Çoban, egemen sınıfların Türkü Kürt'e, Sünni'yi Alevi'ye, Laz'ı Çerkez'e düşman yapmak istediğine dikkat çekti ve üç beş çapulcu faşistin kullandığını dile getirdi.

Öğrenciler, 14 Nisan günü İ.Ü. Edebiyat Fakültesi önünde yaptıkları eylemle, H.O. Tercüman Gazetesi'nin Mahir'in resmine ilişkin yaptığı provokatif haberi protesto ettiler. Eylemde, **"Provokasyonlara, Faşist Saldırlara Geçit Vermeyeceğiz"** pankartı ve Tercüman'ın **"Ayıp Kalktı Türk Bayrağı Çekildi"** başlıklı haberi taşındı. Eylemde konuşan Gençlik Derneği üyesi Hasibe Çoban, sözkonusu haberin provokasyon yaratma amaçlı olduğunu söyledi.

İHD İstanbul Şubesi 7 Nisan'da, Taksim Galatasaray Postanesi önünde yaptığı basın açıklaması ve oturma eyleminde, **"Linç edilen demokrasidir"** dedi. ESP üyeleri 8 Nisan'da, Galatasaray'da yaptıkları

eylemde, "Hepimiz Kürdüz, Hepimiz T AYAD'lı - yız" dediler. TUYAB'lılar, 14 Nisan günü, TAYAD'a yönelik saldırıları kınamak ve dayanışma amaçlı TAYAD binası önünde basın açıklaması yaptı. Eylem sırasında, TUYAB'lılar "Faşist Saldırıları Bizleri Yıldırılmaz, TAYAD Yalnız Değildir" pankartı açtılar.

ANKARA... İlk linç girişimini aynı gün protesto eden Ankara TAYAD üyeleri, ikinci linç girişiminin ardından da eylem yaptı. 11 Nisan günü Yüksel Caddesi'nde biraraya gelen TAYAD'lılar, "Provokasyonlara ve Linç Girişimlerine Karşı Birleşelim" pankartı açtılar. Açıklamayı yapan Hakan Yılmaz, TAYAD'ın susturulamayacağını belirtirken, ESP ve Kaldıraç da destek verdi. 8 Nisan günü İHD, TİHV, Mazlum-Der, Helsinki Yurttaşlar Derneği, Uluslararası Af Örgütü ve KESK İHD Genel Merkezi'nde yaptıkları basın toplantısıyla saldırıyı kınayıp şovenizme ve provokasyonlara dikkat çektiler.

İZMİR... 7 Nisan'da, Konak Sümerbank önünde biraraya gelen ÇHD, İHD, DEHAP, ESP, SDP, EMEP, BDSP, Devrimci Hareket Dergisi, DHP ve Tunceli Dernekleri Federasyonu üyeleri saldırıyı protesto ettiler. Eyleme HÖC de katıldı. İzmir HÖC, 8 Nisan günü Konak Kemeraltı girişinde basın açıklaması yaptı. "Provokasyonlara Son, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" pankartının açıldığı eylemde konuşan Bayram İçlek, saldırıya uğrayanların tutuklanmasının, yaşananların devlet provokasyonu olduğunu iyice açığa çıkardığını söyledi. Eyleme, ESP de destek verdi. İzmir HÖC Temsilciliği, 10 Nisan günü de

10 Nisan günü Eskişehir Gençlik Derneği, SGD, EHP, DEHAP ve Halkevleri üyeleri, faşist saldırıları ve bir gün önce Eskişehir'de Gençlik Federasyonu üyelerinin karşılaştığı provokasyonu protesto etmek için Esnaf Sarayı önünde toplandılar. Dövizlerle halkların kardeşliğine vurgu yapılırken, bu sırada polisler tarafından örgütlenip gönderilen bir grup faşist, "burada bize PKK'yı övemezsiniz, halkların kardeşliği de neymiş bir tane halk var" diye provokasyon yaratmaya çalıştı. Sivil polislerin de "halk" mizansenini içinde faşistleri alkışladığı olayda, provokasyon ters tepti. Devrimcilerin halka gerçekleri anlatması üzerine halk, sivil faşistleri yuhalayarak tepki gösterdi.

İzmir Fuar'ındaki TUYAP Kitap Fuarı'nda, faşist saldırılarla ilgili halkı bilgilendiren ve faşizme karşı mücadeleye çağıran bildiriler dağıttı. 12 Nisan günü yine Kemeraltı'nda düzenlenen eyleme katılan; HÖC, Partizan, ESP, Odak, Devrimci Mücadele, ÖMP, Devrimci Hareket, EMEP, SDP, İHD, ÇHD, TAYD-DER, BDSP üyeleri **"Faşist ve şovenist saldırılara karşı sessiz kalmayacağız"** dediler. Grup adına açıklamayı okuyan Taşkın Türker, "bizi linç edebilirler, F tiplerine atabilirler, düzenin tüm gerici güçlerini üzerimize salabilirler, yine de gerçekleri anlatmaktan asla vazgeçmeyeceğiz" dedi.

Gençlik Derneği, Özgür Gençlik, BAGEH, Öğrenci Muhalefeti, SDP ve SGD 14 Nisan günü Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde biraraya gelerek sivil faşist saldırıları protesto ettiler. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde, "Yükselen Milliyetçiliğe ve Faşist Saldırılarına Karşı Omuz Omuza" pankartı açıldı. Aynı gün, Dokuz Eylül Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde yapılan etkinlikte, "Faşist Saldırıları Geçit Yok" yazılı pankart asıldı.

KOCAELİ... Kocaeli Gençlik Derneği üyeleri 9 Nisan günü dernek merkezinde basın açıklaması düzenlediler. Dernek üyesi Zahide Dalda, Trabzon'un, Genelkurmay merkezli şovenist kampanyanın son örneği olduğunu söyledi. 13 Nisan günü ise, Belediye İşhanı önünde toplanan öğrenciler, faşist saldırıları sıralayarak, bunların bir bütün olduğunu ve tüm Türkiye halkına olduğunu söylediler. 70 kişinin katıldığı eylemde, dernek başkanı Ekin Güneş Saygılı'nın konuşmasının ardından sloganlar atıldı.

ZONGULDAK... Zonguldak HÖC üyeleri, 9 Nisan'da, Madenci Anıtı önünde basın açıklaması düzenledi. YDG, SGD, Ekim Gençliği, DGH ve EHP'nin destek verdiği eylemde, "milliyetçilik" şovu yapanların, ülkeyi emperyalist güçlere satanlar olduğu belirtildi.

HATAY... Provokasyona ve linç girişimine karşı Hatay'da ilk eylem, HÖC üyeleri tarafından Ulus Meydanı'nda yapıldı. "Provokasyonlar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" pankartı açan HÖC'e çeşitli DKÖ'ler de destek verdi. Antakya Gençlik Platformu ise, 9 Nisan günü yaptığı eylemde, okullarında devrimci demokrat öğrencilere faşistlerin gönderdiği tehdit mektuplarını ve TAYAD'lılara yapılan saldırıyı yürüyüş ve basın açıklamasıyla protesto etti. HÖC'ün de destek verdiği, Saray Caddesi'nden başlayan yürüyüşte, "Faşizme Karşı Omuz Omuza"

yazılı pankart açıldı ve "F Tipi Üniversite İstemiyorum", sloganları atılarak Gündoğdu Marşı söylendi.

ERZİNCAN... 11 Nisan günü Vakıflar İşhanı önünde toplanan Erzincan Gençlik Derneği üyeleri, "Provokasyonlara Son, Baskılar Bizi Yıldıramaz" yazılı pankart ve dövizler açtılar. 60 kişinin katıldığı eylemde konuşan Ulviye Yörük, provokasyonla neyin amaçlandığını anlattı ve "yılmayacağız" dedi.

ADIYAMAN... HÖC'lüler 10 Nisan'da Havuzbaşı'nda biraraya gelerek, "Provokasyonlara İzin Vermeyelim, Birleşelim" dediler. "Polis, Sivil, Faşist Provokasyonuna Son, Tutuklanan TAYAD'lılar Serbest Bırakılsın" dövizleri ve kızıl bayrakların açıldığı eylemde, linç güruhunun emperyalizme hizmet ettiği vurgulandı.

ANTALYA... HÖC'lüler, 10 Nisan günü Kışla Han Çarşısı önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada konuşan Funda Özceylan, tecrite karşı mücadeleye devam edeceklerini dile getirdi. 11 Nisan günü ise Kışla Han Meydanı'nda, HÖC'ün yanısıra, DİSK, KESK Şubeler Platformu, ÖDP, DEHAP, EMEP, SDP, Halkevleri, ÇGD, DHP ve DGH'nin katıldığı bir eylemle saldırı protesto edildi.

BURSA... 9 Nisan günü çok sayıda demokratik kitle örgütü, parti üyesi grup, Osmangazi Metro İş-

tasyonu önünde toplanarak, saldırıyı protesto etti.

DİYARBAKIR... Dicle Gençlik Derneği, 10 ve 13 Nisan günlerinde yaptığı eylemlerde, tutuklananların serbest bırakılmalarını istedi. Sanat Sokağı girişinde "Provokasyonlara ve Linç Girişimine Karşı Birleşelim" pankartı açılan eylemde konuşan Selman Çiçek, Polis ve yargının birlikte hareket edip demokratik haklarını kullananları tutukladığını belirtti. Açıklamanın ardından, dernek üyeleri, gençliğe yönelik soruşturmaları protesto eden bildiriler dağıttılar. TUHAD-DER üyeleri ise, 9 Nisan'da Koşuyolu Parkı İnsan Hakları Anıtı önünde düzenledikleri eylemle linç girişimini protesto ettiler.

VAN-MARDİN-KARS-MUŞ... Muş'ta 11 Nisan'da TUHAD-DER, KESK, İHD, DEHAP üyeleri, Mardin'de THAYDER üyeleri, Van'da TUYAD-DER'liler, Kars'ta ise çok sayıda DKÖ'nün katıldığı eylemlerle saldırı protesto edildi.

ELAZIĞ... Elazığ HÖC üyeleri, 10 Nisan günü Hozat Garajı'nda biraraya gelerek, "Bayrak Provokasyonuna Son" yazılı pankart açtı. İkinci kez yapılan saldırıyı protesto eden HÖC'lüler, faşizme boyun eğmeyeceklerini söylediler.

DERSİM... 8 Nisan'da Yeraltı Çarşısı üzerinde basın açıklaması yapan HÖC'lüler, "Kahrolsun Fa-

SORUMLULAR YARGILANSIN

TAYAD'lılar, 11 Nisan'da, Sultanahmet Meydanı'nda basın açıklaması yaptıktan sonra, İçişleri Bakanlığı ile Trabzon Emniyet Müdürlüğü hakkında İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. "AKP Provokasyonlar ve Linç Girişimlerinden Sorumludur, Provokasyona Son", "Tecriti Kaldırın, Ölüm-leri Durdurun" yazılı pankartlar ile dövizlerin açıldığı suç duyurusuna, ESP, DETAK, Partizan, ÖDP, DHP, HKM, İşçi Mücadelesi ve EHP destek verdiler. 170 kişinin katıldığı açıklamada konuşan TAYAD Başkanı Ni-yazi Ağırman, "Gerçekleri açıklama hakkımız engellenemez. Üç

beş provokatör bu hakkı engelliyorsa, linç girişimlerinde bulunuyorsa bu ülkede iktidar suç ortağıdır" dedi. Devrimci 1 Mayıs Platformu adına da bir konuşma yapıldıktan sonra provokasyonun sorumlularının yargılanmasını isteyen suç duyurusu dilekçeleri verildi.

ÇHD üyesi 40 avukat da, 12 Nisan günü Sultanahmet Adliyesi'nde basın açıklamasının ardından, linç girişiminin siyasi ve fiili sorumluları hakkında "adam öldürmeye teşebbüs"ten suç duyurusunda bulundular. ÇHD Adana Şubesi üyeleri de aynı gün adliye önünde basın açıklaması yaptı.

Adana Adliyesi önünde 14 Nisan günü bir araya gelen TAYAD, ESP, SDP, EMEP, ÖDP, DEHAP, İHD, DHP, DGD, BDSP üyeleri ile Barikat, Alinteri, Partizan ve Çağrı Dergisi okurları, suçlular hakkında suç duyurusunda bulundu.

Ankara'da ise, 14 Nisan günü TAYAD'lıların da bulunduğu 20'den fazla kurum, adliye önünde yaptıkları açıklamanın ardından suç duyurusunda bulundular. Açıklama sırasında TAYAD üyeleri "AKP Provokasyonların Ve Linç Girişimlerinin Sorumlusudur Provokasyona Son" yazılı pankartı açtılar.

Antakya TAYAD'lı Aileler 14 Nisan adliye önünde basın açıklaması yaparak, suç duyurusunda bulundular. Eylem sırasında "AKP Provokasyonlar Ve Linç Girişimlerinden Sorumludur, Provokasyonlara Son" yazılı pankart açıldı. Eyleme sol gruplar da destek verdi.

şizm, Yaşasın Mücadelemiz” sloganları attılar. 10 Nisan günü ise, Dersim HÖC Temsilciliği, EMEP, ESP ve DEHAP’ın da destek verdiği bir açıklama ile “baskılar bizi yıldıramaz” dedi. 11 Nisan’da, yine Yeraltı Çarşısı üzerinde toplanan HÖC’lüler adına konuşan Cemal Kuhak, “linç olayının sorumlusu polistir, AKP hükümetidir” dedi. Ardından oturma eylemi yapıldı. Bu arada, Dersim HÖC’ün Trabzon ile ilgili eylemine katılan **Özgür Doğan**’ın ailesini tehdit eden polisler, demokratik hakları tehditle yok etme politikasını sürdürdüler. Özgür Doğan, “Aile baskısı oluşturarak beni tecrit etmeye çalışıyor - lar, yılmayacağım” dedi.

ADANA... 8 Nisan’da, İnönü Parkı’nda toplanan yaklaşık 100 kişi faşist saldırıyı protesto etti. TAYAD’ın yanı sıra eyleme, DİSK, KESK, TMMOB, ATO, İHD, EMEP, DEHAP, SDP, ÖDP, ESP ve DHP katıldı. Yapılan ortak açıklamada, Genelkurmay’ın şovenist bildirisine dikkat çekildi. Eylemde, “Baskılar Bizi Yıldıramaz” pankartı ve “Tecridi Kaldırın Ölümleri Durdurun” dövizleri taşındı.

TRABZON... İHD Şube Başkanı Gültekin Yücesan, 8 Nisan günü yaptığı açıklamada, linç girimini kınayarak, yapılanı, “Provokasyon siyaseti” olarak değerlendirdi ve resmi güçlerce tertiplendiğini belirtti. Trabzon Gençlik Derneği, yerel medyanın provokasyondaki rolüne dikkat çekerek, “Arkadaşlarımıza karşı yapılan linç girişimi bu provokasyonun tehlike boyutunu göstermektedir” denildi.

MERSİN... TAYAD’lılar, 8 Nisan günü AKP İl Binası önünde yaptığı eylemde, “Baskılar Bizi Yıldıramaz” dedi. “Polis Sivil Faşist Provokasyonu - na Son, Tutuklanan T AYAD’lılar Serbest Bırakıl - sın, Halkız Haklıyız Kazanacağız” dövizlerinin taşındığı açıklamada konuşan Sema Peynirci, provokasyondan Genelkurmay’ın sorumlu olduğunu be-

Örnek Olmalı

9 Nisan günü, Ankara Yüksel Caddesi’nde toplanan BES, DİSK, BDSP, ESP, ÖDP, DEHAP, İHD, TKP, PSAKD, 78’liler Derneği, EMEP ve Halkevleri üyeleri, BES Genel Başkanı Bülent Kaya’nın yaptığı açıklamanın ardından, TAYAD bildirileri dağıttılar. Kaya, saldırının herkese olduğunu belirtirken, Abdi İpekçi Parkı’na kadar TAYAD’ın bildirilerini dağıtan grup, burada direnişte olan TAYAD’lıları ziyaret etti.

11 Nisan günü, İkitelli, Bağcılar ve 1 Mayıs Mahallesi HÖC’lüler, ‘1 Mayıs’ta Provokasyonlara Karşı Birleşelim” pankartı açarak meşaleli yürüyüşler yaptılar. İkitelli Postanesi önünde toplanan HÖC’lüler, sloganlarla 400 metre yürüdükten sonra 1 Mayıs’ta birlik çağrısı yaptılar. Bağcılar’da ise, Yeni Mahalle Ahmet Kabaklı Caddesi’nde 120 kişi “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız” sloganlarıyla yürüdü.

lirtti. Eyleme ESP ve Partizan okurları destek verdi. Açıklamanın ardından polisin TAYAD’lılara keyfi olarak kimlik kontrolü dayatması, TAYAD’a yönelik saldırıların münferit olmadığını gösterdi. TAYAD’lılar polisin bu keyfi tutumuna karşı çıkarken, karşı binada bulunan ülkü ocakları devreye sokuldu ve TAYAD’lılara sataşmalar yaşandı. Faşistlerin “biz Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıyız” şeklinde bağırmasına, TAYAD’lılar, “vatanseverlik emperyalizme karşı olmaktadır” diye cevap verdiler.

HOPA... 8 Nisan günü HÖC’lüler, Halkevleri ve ESP’lilerin katılımıyla yaptıkları eylemde, “Şovenizme geçit vermeyeceğiz” dediler. Eylemde konuşan, dergimiz Hopa Temsilcisi Ali Topaloğlu, faşist saldırıların devrimcileri sindiremeyeceğini söyledi.

BALIKESİR... Balıkesir Gençlik Derneği üyeleri, 9 Nisan’da Eski Kurtdereli Vergi Dairesi önünde yaptıkları eylemde, “Provokasyona Son/Tutuklananlar Serbest Bırakılsın” pankartı açtılar. Eyleme, SGD, Halkevi, SES, YDG ve Devrimci Demokrasi temsilcileri de katıldı.

MALATYA... HÖC ve Partizan 9 Nisan günü Merkez Postanesi’nin önünde düzenledikleri eylemde, “Provokasyon derhal durdurulmalıdır!” dediler. “Yaşasın Devrimci Dayanışma, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz” sloganları atılan eyleme, DEHAP ve İHD de destek verdi.

MUĞLA.. 9 Nisan günü Sınırsızlık Meydanı’nda toplanan HÖC, SGD, DGH, YDG, Öğrenci Koordinasyonu ve SEH üyeleri, “Provokasyonlara Son” pankartıyla bir eylem düzenledi.

UŞAK... Uşak Gençlik Derneği üyeleri, 14 Nisan günü “Provokasyonlara Son” çağrısıyla bir basın toplantısı düzenledi.

YURTDIŞI... TAYAD Zürich Komite üyeleri, Türkiye’nin İsviçre Başkonsolosluğu önünde gösteri yaptı. 9 Nisan günü yapılan açıklamada, provokasyonun MGK, MİT, polis eliyle yaratıldığı ve MHP’li-

lerin kullanıldığı dile getirildi. 10 Nisan günü Almanya Berlin IKAD merkezinde, Esat Atmaca için bir anma düzenlendi. Anmada, Trabzon'daki saldırıya da değinilerek, faşist saldırıların amacı anlatıldı.

DİĞER PROTESTOLAR... Öte yandan, linç girişiminin ardından çok sayıda dernek, sendika ve parti açıklamalar yaparak, olayı protesto ettiler. DİSK, Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekinci, Genel-İş İstanbul 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, Trakya ve Konut İşçileri Şube Başkanları, Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, EMEP, ÖDP, TKP, SDP, DEHAP, Çağdaş Hukukçular Derneği, Halkın Hukuk Bürosu, Çağdaş Gazeteciler Derneği kışkırtılan şovenizme dikkat çektiler. DEVRİMCİ 1 MAYIS PLATFORMU ise, 9 Nisan tarihinde bir açıklama yayınlayarak, *"İşçi sınıfı ve tüm emekçileri ABD, AB emperyalizmine, faşist saldırılara ve ırkçı-şovenist saldırganlığa karşı, 1 Mayıs'ta omuz omuza olmaya, provokasyonları boşa çıkarmaya çağırıyoruz!"* dedi. Diyarbakır Barosu Başkanı Sezgin Tanrıkulu, Tunceli Barosu Başkanı Bülent Taş, İstanbul Barosu, Trabzon Barosu adına yapılan ayrı ayrı açıklamalarda, linç edilmek istenenlerin tutuk-

lanmış olmasına dikkat çekildi.

Aydınlar'dan Şovenizme Tavrı

Aralarında, DİSK, KESK ve Hak-İş Genel Başkanları ile, Çetin Altan, Adalet Ağaoğlu, Murathan Mungan, Can Dündar, Mehmet Ali Birand, Zülfü Livaneli gibi isimlerin yer aldığı 200 aydın, sanatçı, yazar, 10 Nisan günü ortak bir bildiri yayınlayarak, faşist saldırıdan duydukları kaygıyı dile getirdiler ve şovenizm konusunda uyardılar. İzmir'de de yine öğretim üyelerinin, yazarların bulunduğu 200 aydın, 13 Nisan günü basın toplantısı düzenleyerek, hiçbir yurttaşını "sözde" saymayan bir ülkede yaşamak istediklerini dile getirdiler.

TAYAD Heyetinden Açıklama

TAYAD, 14 Nisan günü, Şişli'deki dernek binasında gelişmeler konusunda bilgilendirme amaçlı basın toplantısı düzenledi. Toplantıda, Trabzon ve Samsun'da yaşanan faşist saldırıları yerinde incelemek üzere bölgeye giden TAYAD heyeti, tespitlerini anlattılar. Kendileri de, 10 Nisan günü saldırıya uğrayan heyet üyelerinden, Feridun Osmanağaoğlu, yaşadıkları saldırıya ilişkin, saldırganların Ali Ulusal adlı, geçmişte kız çocuklarına sarkıntılık ettiği söylenen bir emekli öğretmen tarafından yönlendirildiğini belirtti. Suç duyurusunda dahi bulunmasına izin verilmediğini söyleyen Osmanağaoğlu'nun ardından, Fahrettin Keskin konuştu. Heyetle birlikte Trabzon'a giden İstanbul Barosu'ndan Avukat Naciye Demir olayın hukuki boyutunu anlatırken, Mehmet Güvel yaptığı konuşmada; "Evet linç edilebiliriz, işkence görebilir, tutuklanabilir, öldürülebiliriz. Bedeli ne olursa olsun tecrit kaldırılana, ölümler durdurulana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi.

Sayı 154

14

17 Nisan
2005

ABD'li Albaya Protesto

14 Nisan günü, Kocaeli gençliği, "terör" konulu konferans vermek için üniversitelere gelen Amerikalı Albay Adrew Nicohls Tradd'i konuşturmadı.

Kocaeli Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Kulübü'nün davetlisi

olarak "uluslararası terör" konusunda konferans

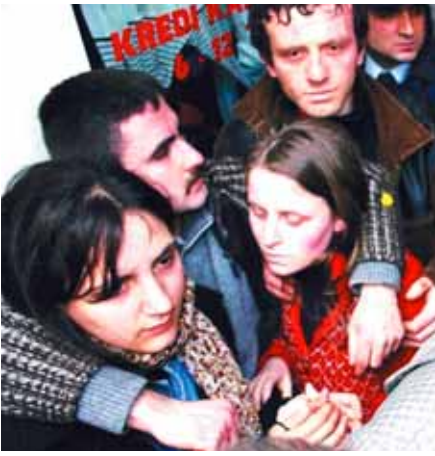
vermek için okula gelen Amerikalı Albay konuştuğu sırada, salonunda bulunan Kocaeli Gençlik Derneği, TKP ve Öğrenci Koordinasyonu üyesi öğrenciler, yumurta atarak ve "işkenceci teröristlerin burada konuşmaya hakkı yok, asıl terörist sizlersiniz" diye bağırıp, "Yankee Go Home, Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganlarıyla protesto ettiler.

Konuşmayı kesmek zorunda kalan Albay, okulun idare binasına sığınmak zorunda kalırken, öğrenciler, koridorlarda anti-emperyalist sloganları sürdürdüler.

Bu kez de 'izinsiz afiş' gözaltısı

İstanbul Temel Haklar üyeleri, 14 Nisan günü, Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun yapacağı panelin çağrısını içeren afişleri asarken gözaltına alındılar. Temel Haklar Başkanı Nazmiye Kaya'nın da bulunduğu 8 kişinin gözaltına alınmasına ilişkin yazılı bir açıklama yapan Temel Haklar, Trabzon'daki bildiri vesilesiyle yazılıp çizilen izin şartı olmadığı yönündeki beyanatlara rağmen AKP iktidarının polisinin bu hakkı yoketmek için her türlü girişimini sürdürdüğünü dile getirdi.

Linçten Kurtulanlar Anlatıyor: “POLİSİN NİYETİ ÇOK AÇIKTI”

6 Nisan'da Trabzon'da faşist güruhun linç girişimine maruz kaldıktan sonra, provokasyonun devamı olarak tutuklanan TAYAD'lılar serbest bırakıldı. Linç edilmek istenenlerden, dergimizin Trabzon muhabirliğini de yapan Zeynep Erduğrul ve Emrah Bakır ile Nurgül Acar yaşadıklarını anlattılar.

Zeynep Erduğrul:

“Polisin Bir Tek ‘Bayrak Yakma Yok’ Anonsu Olayı Bitirecekti, Ama Yapmadı”

Ekmek ve Adalet muhabiri olduğum için, arkadaşlar, TAYAD'ın "Hapishanelerde neler oluyor? Bilmek hakkınız" başlıklı bültenlerini dağıtacaklarını söylediler. Haberlerini yapacaktım.

O gün çevremizde bir hareketliliği sezdik. Bizim için bu çok olağanüstü bir durum değildi. Özellikle böylesi kampanya süreçlerinde kaçınılacak bir şey değildi. Arkadaşlar Uzun Sokak'ın başından önlüklerini giydiler.

‘Trafik Polisi’ ve Hazırda Bekleyenler

Kırmızı sarı önlüklerinde "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" yazıyordu. Dört kişiydiler. Ben de basın olarak katıldım. Fotoğraflarını çekiyordum. Uzun Sokak'ta bültenlerini dağıta dağıta ilerliyorlardı. Manav Caddesi'ne dönmeden 17-18 yaşlarında birinin, "Kahrolsun PKK" diye bağırdığını duyduk. Fakat üzerimize alınmadık, çocuktur diye. İlerliyorduk. Hatta insanlar olumlu karşılıyor. Kunduracılar Caddesi'nde sivil polis takibi altında olduğumuz halde, trafik polisi, arkadaşları durduruyor. Ben bu arada halen fotoğraf çekiyorum. Polis, sert bir şekilde, "Verin o elinizdekileri, PKK'lı olmadığınızı nereden bilelim" diyor. PKK lafı geçer geçmez, arkadaşların cevap vermeye fırsatı bile kalmadan, **orda adeta hazır bekleyen bir grup**, (tanıdıklarımız var aralarında) saldırmaya, vurmaya başladılar. Bir yandan da, "PKK'lılar, burası Trabzon, verin şu üstünüzdeki önlükleri" diye önlükleri çekiştiriyorlar.

Orda saldırı başladı. Trafik polisi de "normal",

güya bilmiyor bizim PKK'lı olmadığımızı. Birden döndü bana, ben basını ya, engellenmemiz gerekiyor, "buna siz neden oldunuz" dedim. "Ne oldu hanfendi" gibi, imalı bir laf etti. Kim olduğumuzu gayet iyi biliyordu. Arkadaşlara saldırıldı, ben halen fotoğraf çekiyordum.

Provokatör Yumruk Atıp Hedef Gösteriyor

Arkadaşların PKK'lı olmadığını anlatmaya çalışıyordum. Bir anda bir "hurra" sesleri çıktı. Ara sokağa doğru girdiler. Erkek arkadaşlar önde gidiyordu. Nurgül'ü arka tarafta sıkıştırmış tekmeleyiyorlardı. Yanına gidip, "o bayan, ayıptır" şeklinde, aldım ellerinden. Bu sefer erkek arkadaşların üzerine gittiler. Biz de, peşlerinden koşuyoruz. Fakat kalabalık git gide artıyor. "Pis PKK'lılar" türü hakaretlerde bulunuyorlar.

Kulağıma yumruk aldım, döndüm, tanıdık biriydi. Orda **provokatör olduğunu ve işbirlikçi olduğunu** anladığım biriydi. "Sen" dedim. Bir tane yumruk indirdi. "Bu bu" diye gösterdi. Ondan sonra kalabalık bana da yöneldi. Bizi sürükleye sürükleye, döve döve, tekmeleyerek, böyle 200-300 metre kadar, Eba Çarşısı'na getirdiler.

Polis, MHP'li Faşistin İşyerine Sokmaya Çalışıyor

Eba Çarşısı'na vardığımızda, Emrah bayılmıştı. Polis üç arkadaşı, - polis başından bu yana ikinci kez gözüküyordu- MHP'li bilinen bir adamın dükkanına sokmaya çalıştı. Adam tekmeliyor, polis sokmaya çalışıyor. Dışarıdan tekme, içeriden tekmeler. O arada Çetin pasajın öteki kapısında kaldı. Ben de sağdaki kapıda kaldım. Hepimiz o şekilde, öne doğru atıldık. Dükkanadaki arkadaşlar, pasajın arka kapısına doğru atıldı. Biz de kenarlardan dövüle dövüle getirildik. Çetin'i kaybettik, dört kişi pasajın içinde, bir iki polis önümüze geçti, parke taşları havada uçuşuyor. Demirler, pencere korkulukları, nereden çıkırsa... Polis orada aralarına girmiş, bizi çıkartmıyor. Ve çıkartmadıkça kalabalık çoğalıyor. "Kahrolsun PKK, Ya Allah Bismillah, Burası Trabzon Buradan Çıkış Yok" sloganları, ağıza alınmayacak küfürler. Biz daha sonra duyduk ki yerel basın, yerel TV'ler şöyle bir haber yapıyor.

"Hain saldırı, PKK bayrağı açıldı. Türk bayrağı yakıldı", flash haber diye geçince, duyan geliyor ve biz orada durdukça kalabalıklaşıyor.

O Kadar Bariz Davranıyorlar Ki, Polis Niyeti Çok Açıktı

Polise orada şöyle dedim; "*siz bizi burada tutukça, burası kalabalıklaşıyor. Bu katliama ortaksınız, sorumlusunuz...*" Polisler, "çıkartamıyoruz, ne yapalım" dedi. Ama o kadar bariz bir şekilde davranıyorlar ki, niyetleri çok açıktı. Bir anons o olayı bitirecek, mesela, '**bayrak yakma olayı yok!**' Daha sonra emniyet müdürü böyle bir şey açıkladı. Ama o anda yapılmalıydı. Tam aksi davranılıyor. Biri bayrağı gösteriyor polise ve "bunu yakmışlar onu koruyorsun" diyor. Ama polis hiç "bayrak yakmadı" demiyor. Bayağı bir süre orda bekledik. Gelen geliyor. Bağırılıyor çevrelerden, o an çok kalabalık olduğunu hissediyoruz. Polis dediki, "araç geldi", baktık araç yok. "Nerde?" dedik. Sancak Caddesi'nde dedi. Bulunduğumuz yere 20-30 metre kadar bir yer. Bu koşullarda oraya gitmek mümkün değil. Yani böyle bir kalabalığın içinden... Polis eşliğinde çıktım önce. Çıkar çıkmaz ellerinden alınmam bir oldu. Saçlarımı yoldular, yumruk attilar. Ellerindeyim. Vuran vurana. Ona rağmen diğer arkadaşları çıkartmamaları gerekiyor.

Peşimden diğer arkadaşları da çıkarttılar.

Zeynep Erduğrul: "Mesele bayrağın onuruysa, gelin bu onuru İncirlik'e Türk bayrağı dikerek kurtaralım. Veya gelin bu tepkileri askerlerin başına Irak'ta çuval geçirildiğinde gösterelim."
(basın toplantısından)

Nurgül Acar: Öldüresiye vuruyorlardı

"... Kunduracılar Caddesi'ne inen bir ara sokaktan geçtik. O arada arkamızdan trafik polisi çağırdı. Bültenlerin yasal olup olmadığını sordu. Sert bir ton ile "siz PKK'lı mısınız?" diye sordu. Etraftan duyulacak bir şekilde. Biz yasal olduğumu, bırakmasını söylüyoruz. Bırakmıyor. "PKK'lı mısınız?" diye özellikle belirtiyor.

Kenarda bir grubun zaten beklediğini farkettilik. Polisin bu tavrından sonra grup bize saldırıya başladı. Trafik polisini bundan sonra hiç görmedim. Grup saldırmaya başladı. Arkadaşlar durumu anlatmaya çalışıyorlar. Ancak dinlemiyorlar. Üstümüze geliyorlardı. Biz oradan geri çekildik. Bu sefer üzerimize gelmeye başladılar.

Manav Caddesi'ne peşimizde bize tekmelerle

Sayı 154

16

17 Nisan
2005

Gerçekleri ömrümüzün yettiği kadar anlatacağız

Tahliye olan TAYAD'lılar, 13 Nisan günü Trabzon İHD'de basın toplantısı düzenleyerek, yaşadıkları saldırıyı anlattılar. Zeynep Erduğrul, 6 Nisan'da sadece bildiri dağıttıkları sırada, ilk olarak bir trafik polisinin kendilerine müdahalede bulunduğunu belirterek, linç olayını anlattı.

Yerel bir televizyonun "bayrak yakıldı" şeklinde alt yazı geçmesiyle kışkırtmanın arttığını ifade eden Erduğrul, polisin kendilerini alandan uzaklaştırması gerekirken, uzun bir süre alanda tutulduklarını ve bu nedenle kitlenin her geçen dakika daha da büyüdüğünü söyledi. Adli Tıp'a götürülürken dahi dövüldüklerini belirten Erduğrul, hapishanede de

gardiyanların adli tutukluları "Bunlar PKK'lı" diyerek kendilerine karşı yönlendirdiğini söyledi.

Yerel televizyonlarda yapılan yayınların utanç verici olduğunu ifade eden Erduğrul, "Mesele bayrak değil. Bu olay 3-5 serserinin provokasyonudur. Bu olayı halka mal etmiyoruz. Bülten dağıtmakta ne var. Aynı yerlerde defalarca dağıttık. Biz tecrite 'hayır' dedik" diye konuştu. Her sarı kırmızı renklerin PKK bayrağı olarak yansıtılması

nı eleştiren Erduğrul, şöyle devam etti:

'Renkler halkındır. Dağıttığımız bildirilerin arkasındayız. Pişman değiliz. Gerçekleri ömrümüzün yettiği kadar ve var oldukça anlatacağız.'

Trafik polisi sert bir tonla "siz PKK'lı mısınız?" diye, etraftan duyulacak bir şekilde özellikle belirtiyor. Kenarda bir grubun zaten beklediğini farkettilik.

Polisin bu tavrından sonra grup saldırmaya başladı. Trafik polisini bundan sonra hiç görmedim.

yumruklarla saldırıyorlar. Hatta ben bir yerde düştüm. Düştüğümde de herkes saldırmaya başladı. Zeynep engel olmaya çalıştı. Orayı tam hatırlamıyorum, Zeynep'e de saldırmışlar orada. Beni bırakanların çoğu, erkek arkadaşların peşine koştu. Onlar daha öndeydi. Daha sonra kalktım ve Zeynep'e saldırmışlar. Oraları tam hatırlamıyorum. Koşarken, bir 5 dakika sonra, diğer arkadaşla yan yana kaldık. Arkaya döndük. Bir grup, sanıyorum Emrah ve Çetin, yere düşmüşlerdi, saldırıyorlardı. Öldüresiye vuruyorlardı. Geri döndük. Emrah yerdeydi. Bayılmış. Çetin yoktu, bundan sonra emniyette gördüm. Polis iterek, Emrah'ı baygın haliyle, dükkana sokmaya çalışıyordu. Biz çektik arkadaşımızı. Dükkan sahipleri de çok sertti. Dükkanın arka kapısı pasajın içine açılıyordu. Bizi dükkanın arka kapısından pasaja ittiler. O sırada da, Çetin'i ve Zeynep'i ayrı ayrı, döverek sokmuş-

lar. Biz bir köşede bekletilmeye başladık.

İhsan, Emrah, ben ve Zeynep. Önümüzde polis kordonu vardı. Ama, çok büyük bir kalabalık vardı pasajın içinde. Sürekli geliyordu. İşte küfürler ediyorlardı. Sloganlar atılıyordu. Orda da çok darp edildik..."

Emrah Bakır:

Organize Gelen Bir Olaydı

Ben TAYAD'ın üyelerinden biriyim. TAYAD'ın, F tipi konulu bildirilerini, arkadaşlarla birlikte Uzun Sokak'ta dağıtmaya başladık.

Bildirileri dağıtırken, polislerin müdahalesiyle karşılaştık ilk önce. Daha sonra, 15-20 kişilik bir grup etrafımızı sardı. Bunun ardından, bir diyalog gelişti orda. PKK'lı olmakla itham edildik polisler tarafından. O esnada, bütün grubu provoke edecek şekilde, grubun içinden bazı kişiler "PKK'lılar, Bayrak Yakanlar" diye hücum ettiler. Daha sonra tabii saldırıya uğradık. Yarım saat, 45 dakika süren bir olaydı bu. Polisler engellemek için pek bir şey yapmadılar. Yine de araya girmelerinin ardından, gözaltına alınarak, emniyete götürüldük. Genel olarak böyle gelişti.

Çok bariz bir şekilde, dikkatimizi çeken bir olay vardı. Bir provokasyon ortamının olduğu çok göze batacak şekilde, yani belirgindi. Hepimizin dikkatini bu çekti. Çünkü çok organize gibi gelen bir olaydı. İnsanların bir anda oraya yığılmaları, polislerin bize karşı tavırları, hareketleri, insanları kışkırtacak şekilde şeyler söylemeleri... Ve olayın ilerleyen dakikalarında, gelen istihbarat polisleri ve diğer polislerin tutumları, hareketleri bizi o olay esnasında sürekli tehdit etmeleri...

Bir provokasyon ile karşı karşıya kaldığımızı anladık. Mağdur olarak, can güvenliğimizin sağlanacağı ileri sürülerek gözaltına aldılar. Mağdur olarak gittiğimiz yerde, sanık olduk.

Sahiplenmeye izin yok, sadece lince izin var!

◆ Gözaltı sonrası muayene esnasında, K.Ü. Tıp Fakültesi Farabi Hastanesi'nde çalışan Dr. Hacer Görgülü'nün TAYAD'lılara **"arkadaşlar sizleri seviyorum"** diye bağırması üzerine bir sivil polis ağını kapattı. Birkaç dakika sonra eşi PKK'ya karşı savaşırken ölen bir kadının saldırıp bağırması sırasında ağız kapatılmadı.

◆ Linç girişimini Van'da protesto eden BA-GEH üyesi 10 kişi tutuklandı.

'Siz de vurun, bunlar bayrak düşmanı'

Zonguldak Karabük'te Hakan Koca isimli öğrenci, 10 Nisan günü faşistlerin saldırısına uğradı. Saldırı sırasında faşistler, çevredeki insanlara "siz de vurun, bunlar bayrak düşmanı" diye bağırarak halkı kışkırtmaya çalıştı.

Hakan Koca, jandarma karakoluna giderek şikayetçi oldu. Bu esnada kendisine saldıran faşistlerden birinin karakol önünden geçtiğini gören Koca, "bakın bana saldıranlardan birisi geçiyor" dedi. Jandarma komutanının cevabı ise, "biz bir şey yapamayız, sen de boşuna uğraşma, şikayetçi olsan bile olay uzar gider" oldu.

'Canto a un prisionero'

'Tutsağa Türkü'

Anadolu havasını soluyan, bu toprağa ayak basan şairlerimizden beklenen duyarlılık ve sahiplenme, Latin Amerika kıtasından geldi.

Bolivar, Sandino, Zapata, Che, Fidel ve Farabundo Marti'nin toprağı Amerikan kıtasının şairleri, F tiplerinde direnen, ölümsüzleşen devrimci tutsakları selamlamak üzere, İspanyolca bir şiir antolojisi yayınladılar. "Canto a un prisionero", yani "Tutsağa Türkü" isimli bu yapıta Kuzey, Orta ve Güney Amerikalı tam 94 şair katıldı.

Antolojiye katkıda bulunanlar arasında, İnti İlimani gibi devrimci müzik gruplarının bestecilerinden Patricio Manns ve Nikaragua devriminin ünlü "rahip gerillası" Ernesto Cardenal da bulunuyor.

Kitapta şiirleri bulunan 6 Latin Amerikalı şair, bir hafta boyunca, Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde gerek şiir dinletisi akşamı, gerekse basın toplantısı şekline kitabın tanıtımını yaptılar. Duyarlılıklarını üst boyuta sıçratan bu turneye, antolojiyi hazırlayan, Kanada'da yaşayan Şilili şair Elias Letelier'in yanı sıra, Meksikalı Maria Socorro Soto, Arjantinli Laura Ciancaglini, Kanada'dan Endre Farkas, Şili'den Cesar Castillo ve Isabel Liphthay katıldılar.

Turne 8 Nisan akşamı, Belçika'nın başkenti Brüksel'de bir şiir akşamıyla başladı. Etkinliğe, 6 kişilik şair heyeti dışında, Belçikalı şair Jacques Demaude ve Belçika'da yaşayan Türkiyeli şair Nihat Kemal Ateş de katıldı.

9 ve 10 Nisan günü, şairler heyeti, Hollanda ve Almanya'da çeşitli dernekleri ziyaret ederek, kitaplarını tanıttılar.

11 Nisan günü, Brüksel'de bulunan Sub Terra isimli Şilililer'in bir derneğinde basın toplantısı düzenlediler. 12 Nisan günü ise, Paris'teki Marie-Bell Tiyatro Salonu'nda bir şiir akşamına katıldılar. Konuştukları her yerde Türkiye'deki devrimci tutsakları ve TAYAD'lı Aileleri'nin cesaretini selamladılar.

Türkiye ile

Amerika'nın devrimcileri ve halkları arasında bir köprü kurmak istediklerini belirten şairler, bu konuda Nazım Hikmet ile Pablo Neruda arasındaki dostluğu örnek aldıklarını belirttiler.

Önümüzdeki günlerde, şiir antolojisi tüm Amerikan kıtasında geniş bilgilendirme kampanyalarıyla tanıtılacak.

Latin Amerikalı 94 şair, F tiplerinde direnen tutsaklar için 'tutsağa türkü' isimli şiir antolojisi yayınladılar.

Kokainci ABD askerleri

Kolombiya - Amerikan emperyalizmi ülkeleri işgal etmek, halk kurtuluş savaşlarını bastırmak için çeşitli yalanlara başvurur. Kolombiya'da gerilla savaşını bastırmanın yalanı da "uyuşturucuya karşı savaş". Bu amaçla Kolombiya ordusuna askeri danışmanlar gönderildi, kontrgerilla savaşı örgütlendi. Halen 1000 ABD askeri Kolombiya halkına karşı savaşıyor.

Yalan, geçen hafta, Kolombiya'da narkotik şubesinde görev yapan 4 ABD askerinin uyuşturucu kaçakçılığı yaptığının ortaya çıkmasıyla, bir kez daha anlaşıldı. ABD ordusuna ait askeri bir uçakla 15 kilo kokaini ABD'ye götürürken yakalanan askerler, aynı zamanda Kolombiya ordusuyla da işbirliği içindeydiler. Başka türlü de zaten mümkün değildi.

Kolombiya'da kokain mafyasının ortakları, Kolombiya devleti ve emperyalistlerdir. Onların izni, ortaklığı ve icazetiyle sürdürülmektedir. Bu gerçeklerin üzerini örtmek için sürekli "FARC'ın uyuşturucu ticareti yaptığı, yapanlarla işbirliği yaptığı" gibi yalanlar kullanıldı. ABD'nin "Plan Kolombiya" adını verdiği halk savaşını bastırma planı da bunun üzerine oturtuldu. Oysa asıl amaç, hem Kolombiya devrimini önlemek, hem de orada yaşanacak bir devrimin bütün Latin Amerika'yı sarsmasının önüne geçmekti. Kolombiya, bir anlamda Latin Amerika'da gelişen halk hareketlerine karşı ABD'nin bir üssü olarak tutulmak istendi.

MHP'yi Kim Niye Gizliyor?

lar ve kendi kimlikleriyle ortada kalmışlardır. Bu kimlikte **MHP** yazmaktadır.

Linç saldırılarının “halkın milli hassasiyetleri” sonucu olmayıp, planlı bir saldırı olduğu polis, valilik, İçişleri Bakanlığı, Genelkurmay ve AKP tarafından sahiplenilip onaylandığı açığa çıkmıştır. Saldırının

Provokasyonda “Vatandaş” Oyunu!

Trabzon’da saldırılar kimdi?

Trabzon polisine, Valisine, İçişleri Bakanı’na, Tayyip Erdoğan ve Deniz Baykal’a göre ve hemen hemen tüm burjuva basın yayın organlarına göre saldırganlar “vatandaş”tı, “halk”tı.

Saldırganların “halk” olup olmadığına geleceğiz. Ama önce “vatandaşlık” tanımına bakalım.

Evet, saldırganlar, TC vatandaşı kimliğini taşıyorlardır mutlaka. Ve hiç kuşkusuz, saldırıya uğrayanlar da TC vatandaşı kimliğini taşıyor. Fakat buradaki ince ayrıntı, linççi güruh vatandaş olarak kabul edilirken, saldırıya maruz kalanların vatandaş kabul edilmemesidir.

Mesela, olayı “bir grup vatandaş, başka bir grup vatandaşa saldırdı” diye tanımlamıyorlar. “*Vatandaşlar, eylemcilere saldırdı*”, “*vatandaşlar, TAYAD’lılara tepki gösterdi...*” diye ifade ediyor olay.

Saldırganlar vatandaş ise, ötekiler kim?

Saldırıya maruz kalanlar vatandaş değil demek ki! Öyleyse ne?

Bunun cevabını birkaç hafta önce, “bayrak provokasyonu”nu başlatan talimatında Genelkurmay vermişti: “**Sözde vatandaş!**”

Burjuva basın, AKP, CHP, diğer düzen partileri, Trabzon’daki linç olayını ele alışı biçimleriyle Genelkurmay’la aynı zihniyeti taşıdıklarını gösterdiler.

Bu devlet, kendisine asla karşı çıkmayacak, hak özgürlük istemeyecek, hiçbir baskısına, adaletsizliğine direnmeyecek kişiyi “makbul” vatandaş olarak kabul ediyor.

Trabzon’daki ikinci linç saldırısı ve diğer şehirlerdeki saldırılar, provokatörlerin “vatandaş”, “halkın hassasiyeti” maskesini düşürmüştür. Saldırganlar, bu kez ilk saldırıda kullandıkları, kışkırttıkları insanları da yanlarına katamamış-

vurucu gücü de MHP’dir.

Trabzon’daki ilk saldırıda güya bir “*yanlış anlama*” vardı; “*bayrak yakıldığını*” sanmışlardı. İkinci ve üçüncü saldırıda ortada ne böyle bir söylenti, ne de bir “*yanlış anlama*” var! Açık ki, MHP, devrimci, demokrat güçlere karşı harekete geçirilmiştir.

Ancak burada ilginç olan, maskenin düşmüş olmasına rağmen, ikinci linç saldırısında da burjuva medyanın ısrarla saldırganlar için “vatandaş”, “halk” söylemini kullanmaya devam etmesidir. Açıkça MHP’yi gizleyen bir tavır gösterilmiştir.

Her dönem kullanılan MHP

MHP her dönem oligarşi için korunup kollanan bir güç olmuştur. Böyle olmasaydı, tüm tarihi katliamlarla, cinayetlerle, provokasyonlarla dolu olan bir partinin mesela önceki seçimlerde olduğu gibi, o kadar oy alabilmesi mümkün müydü?

Oligarşinin tüm kesimleri, MHP’ye her an lazım olabilecek bir güç olarak bakmışlardır. Bazı “aşırınlıklarını” eleştirseler bile, “*her devlete böyle bir parti lazım*” anlayışıyla ona yönelmemişlerdir. Burjuva medya ve MHP’yle rakip durumdaki diğer düzen partileri bile, geçmiş katliamlardaki rolünden tutun da, Susurluk içindeki yerine, mafyacılıkla içli dışlı oluşuna kadar bir çok konuya çok zorunlu kalmadıkça dokunmamışlardır.

İşte yine MHP’nin kullanılacağı bir zaman gelmiştir. Oligarşi içinde her kesimin kendi hesabını yaptığı ama halkın sindirilmesinde hemfikir olduğu “bayrak provokasyonu”yla başlatılan saldırıda, Genelkurmay’ın harekete geçirebileceği tek vurucu güç, MHP’ydi.

28 Şubat’ta olduğu gibi TOBB, Türk-İş gibi kuruluşları harekete geçirerek istediği sonucu

alamazdı. Bu kez gereken **“militarist”** bir güçtü ve bu da MHP'den, Ülkü Ocakları denilen sivil faşist örgütlenmeden başkası olamazdı.

“Devlete yardımcı güçler”

İçişleri Bakanı Aksu, saldırganlara seslenirken *“güvenlik güçlerimiz gerekeni yapıyor, sizin yardımınıza gerek yok”* diyor. Polis müdürleri, Trabzon'da, Eskişehir'de saldırgan güruha teşekkür edip *“siz görevinizi yaptınız, artık dağıtılabilirsiniz, biz görevimizin başındayız”* diyor.

Bu ne demektir; eğer biz bunlarla başedemsek, siz *“güvenlik güçlerimize yardımcı olabilirsiniz!”*. Sivil faşist hareket, 1970'lerde de böyle devreye sokulmuştur.

1975-80 arası Türkiye'yi kan gölüne çeviren faşist terör karşısında zamanın Başbakanı Süleyman Demirel, **“bana milliyetçiler suç işliyor dedirtemezsiniz”** diyordu. Faşist terör o zaman böyle, devletin himayesinde azgınlaştı.

Bugünkü Başbakan Tayyip, diğer yetkililer de aynı sözü söylüyorlar.

Başbakan Erdoğan, Trabzon'da yaşananlarla ilgili olarak şöyle diyor: *“Herkes halkımızın hassasiyetlerini göz önünde bulundurarak tavrını belirlemeli. Halkın, bu milli hassasiyetlerine dokunulduğu zaman şüphesiz ki tepkisi farklı olacak”*.

Faşist saldırı, Tayyip'in ağzında *“halkın tepkisi”* olarak meşrulaştırılıyor. Gaziantep'te *“yasalar engellemiyorsa, vatandaş engeller”* diyen polis, MHP'nin misyonunu da tarif ediyor.

Bildiri dağıtma ve basın açıklaması yapma gibi en demokratik hakkını kullanmanın dışında hiçbir şey yapmamış olan TAYAD'lılar suçlanıp,

tutuklanırken, katliam girişimini gerçekleştirenlerin **“SUÇLU”** olduğuna dair ne başbakanın, ne Trabzon Valisinin, Emniyet Müdürü'nün, ne İçişleri Bakanı'nın ve ne de Trabzon'a giden TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyelerinin **TEK BİR İFADESİ** yoktur.

İnsanları, meydanda, kameraların gözü önünde öldürmeye kalkışmaya **“SUÇ”** diyemiyor bu devletin yetkilileri. Demirel gibi, kimse onlara *“milliyetçiler suç işliyor”* dedirtemiyor.

Bu tablo, 1977-80 arası iktidar olan ve halka karşı sayısız katliam gerçekleştiren AP-MHP-MSP ortaklığıyla kurulan **“Milliyetçi Cephe”** politikalarının günümüzde değişik şekillerde sürdüğünü göstermektedir.

MHP'nin üstlendiği rol ve “yakaladığı fırsat”

En eleştirel yaklaşıyor gözüken burjuva yayın organları bile MHP, Ülkü Ocakları kimliğini, polis-faşist güçler işbirliğini **gizleyerek** ve saldırganları *“halk”, “vatandaş”* diye adlandırarak, saldırıya meşruluk kazandırmıştır.

“Kimliğinin gizlenmesi”, MHP'nin isteğidir.

Genelkurmay emriyle harekete geçtiği bayrak provokasyonunun başında MHP, bir talimat yayınlayarak MHP'lilerin bu gösterilere katılmasını ama MHP bayrağı taşımamalarını istemiştir. Çünkü, Genelkurmay da, MHP de iyi bilmektedir ki, zamanında ne kadar *“değiştirdi”* propagandaları yapılmış da olsa, MHP geniş kitleler nezdinde deşifre olmuş bir güçtür.

Fakat, bayrak yürüyüşlerinde kendilerini gizleyen MHP'lilerin linç saldırısında kendilerini gizlemeleri mümkün olmamıştır. Zaten saldırıyı

Biz bu oyunu biliyoruz

Polis-faşist hareket işbirliğiyle devrimci, demokrat, ilerici tüm sol güçlere saldırılacak; devlet *“kavgayı ayıran”* rolde ortaya çıkacaktır. 12 Eylül cuntasının *“meşruluk”* zemininin böyle yaratıldığını unutmayalım.

Bu oyunda tüm devrimci, demokrat, ilerici güçler, tüm muhalif güçler hedeftir.

Bugün Trabzon'daki linç saldırısı karşısında, bırakın demokrat bir tutum almayı, bırakın hukuku savunmayı, saldırıyı *“ulusallık”* maskesiyle, AKP'yi eleştirme adına destekleyen CHP gibi, Cumhuriyet Gazetesi gibi çevreler de bu saldırıların hedefi olacaklarını unutmasınlar. Sol, muhalif sıfatını taşıyan tüm partiler, kurumlar, aydınlar, kişiler hedeftir.

Biz bu oyunu biliyoruz.

Bu oyun, MHP etrafında örgütlenen sivil faşist harekete *“devletin güvenlik güçlerine yardımcı olma”* rolü vererek, bu çerçevede polis-faşist işbirliğini sağlayarak, halka karşı faşist terörün uygulanmasıdır.

Nitekim, İçişleri Bakanı, Trabzon Valisi, Başbakan, yaptıkları açıklamalarda *“güvenlik güçlerimiz gerekeni yapabilecek güçtedirler, siz sakin olun”* derken de, faşistlerin *“devletin güvenlik güçlerine yardımcı olma”* rolünü kabul ettiklerini ortaya koymaktadırlar.

Bu, hukuk devleti, demokrasi değil, düpedüz bildiğimiz faşizmin politikasıdır.

**TAYAD'ın 12 Nisan 2005 tarihli
açıklamasından**

gerçekleştirenler olarak en öndedirler. İkincisi, düzenin himayesinden emin oldukları için saldırganlar bu kimliği gizlemeye özel bir çaba da göstermemişlerdir. Linç saldırılarının fotoğraflarının her karesinde görülebileceği gibi, “bozkurt” işaretleriyle her şeyi anlatıyorlar.

Buna rağmen, yetkililer, burjuva medya, ısrarla **MHP'nin, Ülkü Ocakları'nın** adını gizliyor! Böylelikle, polisin de nasıl bir “yan” tuttuğu gizlenmiş oluyor. Öyle ya, saldırganlar “vatandaş”sa, “halk”sa, polisin de “vatandaş”ı, “halk”ı koruması doğaldır!

Herkes MHP'nin rolünü ve polis-MHP işbirliğini gizlemekte hemfikir; çünkü bu polis-MHP işbirliğiyle amaçlanan şey, hepsinin amacıydı.

“Bayrak provokasyonu” esas olarak MHP harekete geçirilmiş, etkisini yitirmiş MHP'ye “taze kan” verilmiş ve şimdi bu güç tüm devrimcileri, demokratları hedef alan bir saldırıya kanallanmıştır. MHP, bu fırsatı ve şovenist havayı değerlendirerek özellikle Anadolu'da devrimci, demokratik muhalefeti sindirmek istiyor...

Sorun, haklar ve özgürlükler mücadelesini bastırmaktır. MHP bunun için kullanılmaktadır. MHP'lilerin Sivas'ta “yurt, ulaşım” hakları için eylem yapan öğrenci gençliğe, Samsun'da protesto yapan TAYAD'lılara yönelik saldırıları da bunu göstermektedir. Sözkonusu saldırılarda ne “bayrak” meselesi vardır, ne başka “milli” bir unsur!

Bahçeli: “Elimize silah da alırız”

Oligarşi, MHP'nin ismini ne kadar uzak tutmaya çalışırsa çalışsın, klasik deyişle mızrak çuvala sığmıyor. Ne saldırganların “bozkurt” işaretleri, ne de MHP'lilerin ağızlarından dökülen sözler, MHP'nin faşist rolünün gizlenmesine imkan tanımıyor.

MHP yöneticileri, “*ülkü ocakları sokaklarda değil*” derken Trabzon Ülkü Ocağı Başkanı Tolgay Sivrikaya, “*Trabzon halkı (siz faşistleri diye okuyun) dün de bugün de gerekli tepkisini göstermiştir, yarın da gösterecektir*” diyor. (Karadeniz Haber Gazetesi, 07 Nisan 2005)

Ama daha önemlisi, Devlet Bahçeli'nin yaptığı açıklamadır. Bahçeli, linç saldırılarının, provokasyonların vurucu gücü olduklarını sürekli inkar ederken bile, alelade bir parti olmayıp “sivil faşist bir hareket” olduklarını şu sözleriyle ortaya koyuyordu:

“*Bu ülkeyle ilgili kaygılarımız için bir gün silahı elimize almamız gerekirse bunun şartlarını gördüğümüzde yaparız. Ülkücüler bu parametreler içerisinde meseleye bakacaklar.*” (12 Nisan Radikal)

Faşist hareket esas olarak her dönem bu “parametreler” içindedir. Rastlantıya bakın; linç saldırılarında MHP'nin rolünün gizlenmeye çalışıldığı günlerde, kendi iç kavgaları nedeniyle **Konya Ülkü Ocakları**'na polis bir baskın düzenliyor ve binadan 8 adet silah çıkıyor.

MHP ve ona bağlı Ülkü Ocakları, faşist bir milis hareketidir. Silah kullanıp kullanmamaları, sadece o dönem oligarşinin ihtiyaçlarına bağlıdır. Herhangi bir dönem halka doğrudan kurşun sıkıyor olmaları, “değiştiklerinden” değil, sadece o dönem oligarşinin ona yüklediği rolün sonucudur.

Trabzon'daki ve diğer illerdeki saldırılar, devlet provokasyonudur. Devlet, saldırıda MHP'li faşistleri kullanmaktadır. Amaç, halkın hak ve özgürlükler mücadelesini sindirmektir.

Gerisi laftır, demagojidir. Bunlar ortadayken, hala polise, MHP'ye ilişkin gerçekleri gizleyenler, saldırganları “vatandaş”, “halk” diye sunanlar, bu saldırının suç ortağıdır.

SUSURLUK DEVLETİNDEN NOTLAR...

◆ Mardin Kızıltepe'de, Uğur Kaymaz ve babasının infaz edilmesiyle “ilgilenen” CHP Mersin Milletvekili Hüseyin Güler, “olayın üzerine gitmemesi için ‘rica telefonu’ aldığını” söyledi. Güler, telefon eden kişinin kimliğinin tespit edilemediğini ifade etti. (9 Nisan Basın)

Kimliğinde Susurluk devleti yazıyor. Bunu yaşayan bir milletvekili, artık düşünün bu ülke nasıl yönetiliyor ve bu ülkede hukuk,

gerçekler hangi yöntemlerle yok edilmek isteniyor.

◆ Hakkari Valiliği tarafından 25 Mart günü düzenlenen bayrak yürüyüşüne katılmayan öğrencilerin tespit edilmesi için sivil polisler araştırma yapıyor. Okulları tatil ederek öğrenci ve öğretmenlerin yürüyüşe katılmasını isteyen valiliğin çağrısı rağbet görmeyince, şimdi cezalandırma yöntemi devreye girdi. Polis zoruyla, valilik emriyle bayrak sevgisi! Oligar-

şiye yakışıyor.

◆ Diyarbakır'da haklarında dava açılan JİTEM'ci katilleri koruma operasyonu sürüyor. Önce, faili meçhulleri soruşturan savcı görevden alınmıştı. Ardından, savcılık iddianamesinde, katillerden üçünün dosyasının Askeri Mahkeme'ye gönderilmesini istemişti.

Diyarbakır ACM ise 'görevsizlik' kararı verdi. Böylece sözde “sivil” olan sanıklar da Askeri Mahkeme'de yargılanacak. Bunun anlamı ise, aklanacaklar!

Trabzon Polisinin “Başarısı” Ne?

Özellikle ilk linç girişiminin ardından, burjuva medya Trabzon polislerinin başarısını manşetlere çıkardı. Bundan güç alan polis daha da pervasızlaştı. Hesap vermesi gereken emniyet yetkilileri ve İçişleri Bakanlığı, kutlama seanslarına başladılar, Trabzon Valisi provokatör polislerin alınından öptü... Bunun üzerine, TAYAD, 10 Nisan günü bütün basın yayın kuruluşlarına ve köşe yazarlarına yönelik bir açıklama yayınlayarak gerçekleri ifşa etti. Polisin başarılı gösterilmesinin yanlış olduğu kadar tehlikeli bir yaklaşım olduğunu belirten TAYAD'ın açıklaması özetle şöyle:

1) Polis, ‘demokratik haklarını kullananların güvenliğini sağlamak’la yükümlüdür. Bunu yapmamış olan Trabzon polisi, neye göre başarılıdır? TAYAD'lıların yüzlerindeki morluklar, darp izleri, polisin ne kadar başarılı(!) olduğunun göstergesi olsa gerek! Polis, gürhunun toplanmasını seyretmiş, hiçbir önlem almamıştır. Düşünün TV'ler alt yazı geçiriyor, cep telefonu mesajlarıyla insanlar oraya çağırılıyor ve iki-üç bin kişi toplanıncaya kadar polis seyreliyor. Haberi mi yok? Hayır var, sivil ve resmi polisler oradalar, ama önlemek için hiçbir girişimde bulunmuyorlar. Polis ancak linçin “ölüme” dönüşmesi noktasında “müdahale” ediyor. Çünkü provokasyon planının boyutu o kadardır zaten. Bu mu başarı?

2) Linç girişimi kendiliğinden değildir; planlı ve organize. Bu provokasyonu örgütleyen MİT'tir, kontrgerilladır, polistir. Zaman gelir, açığa çıkar. Ancak bildiğimiz ve kesin olan bir şey var ki; faşistleri kışkırtanların başında sivil polisler vardı. “Bunlar PKK'lı” sözü bizzat polisler tarafından söylenmiştir... Provokatörlük, polisin göreviyse eğer, “polis başarılı”dır!

3) Trabzon polislerinin MHP'li faşistlerle birlikte devrimcilere, demokratlara karşı düzenlediği ilk provokasyon değildir bu. Daha önce de, MHP'lileri Grup Yorum konserine, demokratik kurumların temsilci ve eylemlerine saldırtmışlardır ve hepsinde de senaryo aynıdır: “Bunlar PKK'lı...” Trabzon'da hak ve özgürlük mücadelesi verenler Trabzon polislerinin bu yöntem ve zihniyetini iyi tanıyor-

lar.

4) Linç edenler hakkında hiçbir işlem yapılmayıp, linçe maruz kalanları gözaltına alıp sorgudan geçirip tutuklanan Trabzon polisi değil mi? Hangi ölçüye göre bu polisi başarılı ilan ediyorsunuz?

Trabzon Emniyet Müdürü'nün “başarısını” manşet yapan Milliyet'in yazarı Mehmet Y. Yılmaz aynı gün şunları yazmıştı: “Bu oyunu herkesten önce görmek ve bozmak zorunda olan devlet güçleri, linç edilmek istenenleri mahkemeye çıkarırken, korkunç bir cinayetle sonuçlanabilecek kışkırtmanın faillerini görmezden geliyor, onların izini bile sürmüyor...” Kışkırtmanın faillerini görmezden gelen kim? En başta Trabzon polisi değil mi? Bu, bu kadar açık olduğu halde, hangi mantık ve hesaplara “başarılı polis” senaryoları yazılıyor?

5) “Türkiye'yi rahatlatan... herkese ders veren... linci önleyen” Trabzon Emniyet Müdürü nasıl bir kafa yapısına sahip peki? O gün, linç girişimini gerçekleştiren gürhuya ne demişti hatırlayın: “Bu kişilere yönelik gereken ne varsa yapılacaktır. Herkes sizinle aynı düşüncede.”

“Bu kişiler” dediği bildiri dağıtanlar; peki onlar yasadışı ne yapmış da “gerekenler yapılacak”? “Olay”ı çıkaranlar bildiri dağıtanlar mı? Evet, polis aynen böyle düşünüyor. Ve ne yazık ki, basın yayının zihniyeti de farklı değildir. Neredeyse bütün gazeteler Trabzon'daki gelişmeleri “bildiri dağıtımıyla başlayan olay” cümlesiyle verdiler. Bildiri dağıtımı “olay” değildir, bir hakkın kullanımıdır. Olay, linç girişimidir.

Trabzon Emniyet Müdürü, gürhuyu göya “yanlış anlama var” diye “teskin” ediyor. Yani, eğer “yanlış anlama olmasa”, linç girişimine bir itirazı yok. “Hukuk devleti”nin emniyet müdürü böyle mi konuşur? Hukuku savunan medya, bu zihniyeti “başarılı” mı ilan eder?

Yine Trabzon Emniyet Müdürü'nün 8 Nisan'daki açıklaması her şeyi ortaya koyuyor. Şöyle diyor; “Polis ve halk diyalogu Trabzon'da zirve noktasında. Olaylar sırasında öfkesine yenik düşen özellikle bazı gençlerimizi yatıştırmak için halkımız bize ciddi anlamda destek verdi” dedi. Olaylar sırasında çok sayıda polisin darbe aldığını kaydeden Akyürek, ancak hiçbir polisin bu olaylar nedeniyle şikayetçi olmadığını kaydetti. (9 Nisan Yeni Şafak)

Polis, bırakın suçluların peşine düşmeyi, darp edilen elemanları için bile şikayetçi olmuyor? Polisin bu kadar hoşgörülü, esnek davrandığını başka herhangi bir olayda gördünüz mü?

Şimdi durumu özetleyelim:

Öyle bir emniyet müdürü ki; - Linç girişimini zamanında engellemiyor. - Azgın gürhulla aynı dü-

şüncede olduğunu beyan ediyor. - Saldırganları “öfkesine yenik düşen gençlerimiz” olarak adlandırırken, bildiri dağıtan gençlerden “düşman” gibi söz ediyor. - “Yanlış anlama” yoksa, yapılarına onay veriyor. - Linç hazırlığı uzun süre boyunca sürmesine rağmen önlem alınmamasına neden olan polisler hakkında hiçbir işlem yapmıyor. Ve bu polis “başarılı”, ÖRNEK polis ilan ediliyor.

Sonuç olarak: Bu zihniyeti “başarılı” bulanlar, dönüp kendi zihniyetlerini sorgulamalıdır. Demokratlığı kimseye bırakmayan, “hukuk”u, “insan haklarını” savunduğunu iddia eden gazete ve yazarlarımız, polis kafasıyla kendi zihniyetlerinin ne

kadar ayrılaşmış olduğunu sorgulamalıdır.

Trabzon polisini ve Emniyet Müdürü’nü “başarılı” ilan etmek, GERÇEKTE LİNÇ ZİHNİYETİNE ve PROVOKASYONLARA destek vermektir. Provokasyonların ÜSTÜNÜ ÖRTMEK, provokatörleri GİZLEMEKTİR.

“Hukuk”u savunuyorsanız, emniyet müdürünün tek bir kelimesini bile savunamazsınız.

Böyle bir zihniyeti “başarılı” ilan ederek, “Tehlikeli oyun” derken, “soğukkanlılık” tavsiye ederken bile, şovenizmin ve oligarşinin provokasyon politikasının değirmenine su taşıyorsunuz.

Suçluyken Desteklenen Polis, “Başarı” Sergilemeyi Sürdü

Trabzon’da aleni şekilde suçlu olan polis, medyadan iktidara, İçişleri Bakanlığı’ndan çeşitli sormusuz sendika ve DKÖ’lere kadar geniş bir kesimin kendisini “kutladığını” görünce, bu başarıyı başka kentlere taşıdı...

Samsun: Polis-faşist işbirliği

7 Nisan’da, TAYAD’ın bildiri-leri dağıtılıyor ve Trabzon’daki saldırı protesto ediliyor. Olayın tanığına kulak veriyoruz:

“Eyleme başladığımızda Erkan isimli polis, ‘size saldırı olacak, bitirin’ demişti. Biz de ‘madem biliyorsunuz, engel olun’ dedik. Ama olmadılar. Basın açıklamasını okumaya başladığımızda, üç-beş kişilik bir grup “Trabzon’dan, bayrak yakanlardan bahsetmeyin” diye bağırды ve saldırdı. Fatih Yavuz isimli arkadaşımız yaralandı. Biz, ne yaptığımızı, çevreye bağıra bağıra anlattık. Ortam sakinleşti. Açıklamamızı yeniden okuyup bildirimizi dağıtmaya başlayınca aynı faşistler, “bayrak yaktılar” diye bağırmaya başladı. Gerginlik çıkmasını diye bildirilerimizi dağıtmadık, amacımızı oradaki insanlara anlattık. Ortam yine sakinleşti. Geri dönerken güvenlik şubeden bir polis: ‘Amirim, önlem alalım mı?’ diye yanındaki polise sordu. O, ‘Niye önlem alacaksınız, nasıl geldilerse öyle gitsinler’ dedi. Karadeniz Temel Haklar’a

döndük. Saat 18.30 gibi, o faşist grup, derneğin önüne gelip bayrak açtılar. “Biz yeniçeriyiz, bir gece ansızın gelebiliriz” gibi sloganlar attılar. **Polisin, engellemeye yönelik hiçbir girişimi olmadı.** Telefonla, sendika ve DKÖ’lere haber verdik. Bunun üzerine Eğitim-Sen, polisi arıyor, “müdahale edin” diyor. Polis, **“Siz nereden duydunuz”** diye, onu sorguya çekiyor. Eğitim-Sen’liler ısrar ediyor. Polis ise, **“yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını”** söylüyor. Nitekim, faşist grup kendiliğinden dağılmaya kadar hiçbir şey yapmadılar.

Gaziantep: ‘Yasalar engelleyemiyorsa halk cezasını verir’

9 Nisan’da, polis, soruşturmalara karşı bildiri dağıtan Gaziantep Gençlik Derneği Girişimi üyelerini engelleme amaçlı keyfi kimlik kontrolü dayattı. Bu sırada Trabzon’daki olayları hatırlatarak, **“haberiniz yok mu? Şimdi insanlar bunu yanlış anlar, gelir kafanıza birşeyle vurur”** diyerek küfür etti. Sivil polislerden biri amiriyle telefonla konuşup bildirinin yasal olduğunu öğrendi ve ardından **halka dönerek, “yasalar engelleyemiyorsa halk cezasını verir”** diyerek, açıkça halkı saldırmaya teşvik etti. Halk bu oyuna gelmedi. Dernek üyeleri, halka yönelik konuşmalar yaparak, polisin söy-

Samsun’da polis-faşist ‘dost’ muhabbetinde

lediklerinin amacı anlatıldı ve bildiri dağıtımına devam edildi.

Trabzon: Saldıranlara Teşekkür

İlk saldırıda güruha, “hepimiz aynı düşünüyoruz...” diyen Trabzon Emniyet Müdürü, 10 Nisan’daki ikinci saldırının ardından daha da ileri giderek, faşist güruha, **“size teşekkür ediyorum ama artık dağılın bundan sonrası yasadışı olur”** dedi. Linç saldırısının o ana kadar ki bölümünde bir “yasadışı”lık görmüyor. Üstelik saldırı sırasında da yine polis izleyen, yani haydi to-suncuklarını diyen pozisyonda.

Sakarya: MHP+Polis

12 Nisan günü saldırı sırasında Sakarya’daydı. Gençlik Derneği’nin provokasyonu protesto eylemine, 10-15 kişilik faşist grup saldırdı. Sayıları azdı, çünkü de-şifre olmuşlardı, saldırmaya cüret ettiler çünkü polisle birlikte tezgahlanmışlardı bunu. Nitekim kimse gözaltına alınmadı.

Sayı 154

23

17 Nisan
2005

Böyle Basın Varken Linç Olmaz Mı!

böyle olduğu bir ülkede linç olmaz mı? Trabzon'daki o grup niye linç etmek istiyor; tam da Ekşi gibi baktığı

Linç girişiminin ikinci kez tekrarlanması, olayın sıradan olmadığını göstermişti. Bu noktada "neler oluyor" diye düşünebilen basın, sağduyu çağrıları ile dolu taşıtı.

Dönelim geriye; şovenizmi kışkırtarak bu noktaya getiren Genelkurmay'ın ise, bunu yayan ve bayrak yürüyüşlerini "milli hassasiyet" diye alkışlayan, sayfalarını bayrakla süsleyen, birbiriyle yarışan siz değil miydiniz? Şovenizmin nereye varacağını görmek için sosyolog olmaya gerek yok, biraz tarih bilgisi yeterliydi. Ama "teröre karşı olma" adına üç beş çocuğun hareketinin Genelkurmay tarafından ne amaçla kullanıldığını bile bile alet oldunuz. Çünkü hala andıçla yönetiliyorsunuz. Oligarşinin andıçları beyinlerin kıvrımlarını istila etmiş, her olaya bu gözle bakılıyor.

Bütün köşe yazarları, gazetelerin yöneticileri; dönüp bakın Mersin sonrası yazılarınıza, katıksız bir şovenizm kışkırtıcılığından başka ne görüyorsunuz? Hiç kimse "ulusal duyarlılık"tan sözetsin, o "duyarlılık" Trabzon'da görülmüştür, gerisi demagoji ve yalandan ibarettir.

Altına imza attığınız Türkiye Gazetecileri Hak ve Sorumluluk Bildirgesi'nin, "gazeteci, insanlar, topluluklar ve uluslar arasında nefreti, düşmanlığı körükleyici yayından kaçınır;... kışkırtan yayın yapamaz" diyen maddesinin de anlamı olmadığı görülmüştür.

"Sağduyu" denilirken de, gerçekler görülmüş değildir. Her kim olursa olsun bu ülkede yaşayanların hak ve özgürlüklerine, düşünce özgürlüğüne saygı laftadır. Hâlâ, TAYAD'lıları suçlayabilmek için zorlamalar, linç gürubundan "vatandaş" diye sözetsmeler, bunun sonucudur. İşte birkaç örnekle basının tablosu:

Bu kafanın Basın Konseyi Başkanı olduğu yerde, 'basın ilkeleri' olur mu?

"Terörist bozuntusu 4 genç diyebileceğiniz iki kız iki erkek sokak ortasında bildiri dağıtmaya kalkınca ortalık karıştı." (8 Nisan Hürriyet)

Bu satırlar, Basın Konseyi'nin başkanı, aynı zamanda en çok satan gazetenin de başyazarı konumundaki Oktay Ekşi'ye ait. Demokratlıktan, hukuktan, basının ilke ve kurallarından söz eder, ama düşünün ki, tek yaptıkları bildiri dağıtmak olan ve linç edilmek istenen insanları bir çırpıda "terörist bozuntusu" ilan ediyor. Neye dayanarak? Hiç! Polis de muhalif herkese terörist, her derneğe "şu örgütün uzantısıdır" diyor. Vay bu ülkenin basın ilkelerine; Basın Konseyi'nin başkanın

için; "terörist bozuntusu..."

İki kelime bütün kafa yapısını ortaya koymaktadır, aslında TAYAD'lıların hiçbir demokratik hakkı yoktur bu kafaya göre, ama şimdilik aleni olarak ifade etmek yerine, böyle anlatıyor. Dildeki lümpenliği, düzeysizliği ise bir yana bıraktık...

Gazeteci değil, iktidarın terör uzmanı

Ülke ayağa kalkmışken, "demokrat" geçinen Radikal Gazetesi'nin 5 gün boyunca ciddi bir tavır almayışı, genel yayın yönetmeni İsmet Berkan'ın köşesinde konuyu ele almayışı, Radikal okurlarının da dikkatini çekmiştir. Biz de merak ettik! İsmet Berkan, merakımızı 12 Nisan tarihli Radikal'deki yazısıyla giderdi.

"TAYAD isimli derneğin, DHKP-C adlı terör örgütüyle olan yakın bağlarını sağır sultanın bile bildiğini" söyleyen Berkan bakın ikinci linç girişi için neler diyor;

"Açık bir sinir ucu olduğunu gören DHKP-C harekete geçmekte gecikmedi. Öyle ya, **ortada bir 'ifade hakkının kullanılmasının engellenmesi' hareketi vardı.** ... olayları İstanbul'da değil, Trabzon'da protesto etmeye kalktılar. **Amaçları hiç kuşkusuz yeniden linç tehlikesi yaşamaktı.**" ... "Polis, önce ülkücü kalabalığa fırsat verdi, sonra da TAYAD'lı provokatörleri 'kurtardı.'" ... "Şimdi maalesef öldü sandığımız DHKP-C denen örgüt ile ülkücüler, birbirleriyle çatışır gibi gözükürken aslında aynı amaçta birleşiyorlar: Terör ortamının hâkim olması."

Uyarıyoruz; gözden kaçırmış olabilirsiniz, bu satırlar faşist Yeni Çağ ya da Ortadoğu'nun yayın yönetmenine ait değil. En rafinesinden "demokrat" Radikal'in yönetmeni yazıyor ve böylece okuyucusunu, herkesi bilgilendirmiş oluyor; dikkat! TAYAD'ın hakkını aramak, terör örgütünün hakkını aramaktır! Demek ki, Berkan bu yüzden susmuş 5 gün. Terör örgütünün propagandasını yapmayacak akli sıra! Bu kafa, O'na gazetecilik de yaptırmıyor. 5 gün boyunca ayağa kalkmış bir ülkeyi izliyor. Emniyet sözcüsü dahi TAYAD için bu ifadeleri kullanmıyor, ama O kullanır! Polis, faşistler, TAYAD suçlu; peki Berkan ne yapıyor hak ve özgürlüklere sahip çıkmak adına?

"Demokrasi" oyun olunca, "demokrati" da böyle oluyor... Gazeteci mi bu şimdi? İktidarın terör uzmanı; örgütlerin cenazesini kaldırıyor, yasal dernekleri "terör örgütlerinin uzantısı" gösteriyor. Tırnak içine aldığı 'ifade hakkının kullanılmasının engellenmesi' sözleriyle, aslında bu teröristlerin

ifade özgürlüğü de yok, zaten TAYAD'ın amacı da ifade özgürlüğünü kullanmak değil, terör ortamı yaratmak, demeye getiriyor.

Alın mantığını, linççilerle yan yana koyun!

Mantık Yokoldu: “Trabzon’da F Tipi Yok Ki”

Önce, Hulki Cevizoğlu’ndan duyduk. Tescilli faşisttir, polis gibi bakar, hak, hukuk, özgürlükler nedir anlamaz, linç edilmek istenenleri suçlamak için zorlama bir yorum diye düşündük.

Sonra başkaları çıktı. Sabah yazarı Ömer Lüt-fü Mete, CNN Türk’te M. Ali Birand ile karşılıklı onay içinde **“Trabzon’da F tipi mi var ki, orada protesto yapıyorlar”** diyordu. 13 Nisan günü de Oktay Ekşi, “araştırmış” ve sadece Trabzon’da değil, “Karadeniz illerinin hiçbirinde F tipi ceza-evi olmadığını” duyuruyordu okuruna. Böylece aydınlatıyordu! İsmet Berkan ise, “İstanbul’da değil de Trabzon’da protesto ediyorlar” diyerek koroya katılıyordu...

Hukuk, hak ve özgürlükler hatta mantık çer-çevesinde tartışılabilir bir durum değil, ama “koca koca” yazarlar, tartışıyor. Demek ki, bu ül-kede F tipi hapishaneler, sadece olduğu illerde protesto edilirse demokratik bir hakkın kullanıl-ması sözkonusudur, yoksa provokatörsün!

Bu mantık nereye gider? Mesela Bergamalı köylüler niye İstanbul’a gelip eylem yapıyor? Al-tın madeni mi var? Ya da, bayrak olayı Mersin’de yaşandı, niye o alkışladıkları yürüyüşler her yer-de yapıldı? Örnekler uzar gider...

Demokrat olmanızı beklemiyoruz ama, lütfen biraz mantık! Baştan sona haklı ve meşru du-rumda olan TAYAD’ı suçlamak için, aman dev-rimcilerin hakkını savunmayalım diye bu kadar zorlamayın kendinizi. Komik oluyorsunuz!

Biz söyleyelim Trabzon’da neden dağıtılıyor?

5 yıldır TAYAD’lılar İstanbul’dan Ankara’ya, Türkiye’nin dört bir yanında F tipi hapishaneleri protesto ediyorlar. Çok bilmiş polis kafalı yazar-lar düşündüler mi acaba, niye? **Çünkü iktidarın emriyle koyu bir sansür uyguluyorsunuz** ve TA-YAD’lılar doğrudan halka ulaşmak için Türki-ye’nin dört bir yanında F tipi gerçeğini ve med-yanın gizlediği 118 ölümü anlatıyorlar. Bu yüz-den o bildirinin başlığında “Hapishanelerde neler oluyor bilmek hakkınız” yazıyor...

İslamcı basının “haberciliği”

Ortada açık bir linç girişimi var, TAYAD’ı suç-layabilecekleri hiçbir malzeme yok. Peki bu du-rumda, tarihi devrimci düşmanlığıyla, sola küf-retmekle geçmiş islamcı basın ne yapar?

İşte bu kesimden birkaç örnek;

Zaman: **“TAYAD’lılar provokasyonda ısrarlı”**

(11 Nisan)

TAYAD’lılar provokatör olacak ve bunda ısrar edecek ne yapmışlar? Linç girişimini araştırmak üzere bölgeye giden heyet bir açıklama yapmak istemiş. Fethullahçı Zaman diyor ki, “demokratik haklar askıya alınmıştır, yaparsan provokatör-sün!” Linççiler de bunu dayatmıyor mu? Amaç habercilik değil ki; “bildiri”yi kendi başına provo-kasyon nedeni olarak sayıyor. Oysa aynı bildiri onlarca kentte “provokatif” olmuyorsa, o zaman Zaman’ın provokatörleri başka yerde araması gerekmiyor mu? Ama derdi başka. Çünkü, Yeni Şafak yazarı Kürşat Bümin’in dile getirdiği gibi, olaylara “vatandaş” dediği, linç güruhunun safın-dan bakıyor. Zaman’ın daha ilk anda, linçe uğra-yanlar için polis diliyle “DHKP/C üyesi” demesi, nerede durduğunu gösteriyordu, daha açık yaz-mış oldu.

Yeni Şafak: **“İzinsiz bildiri dağıtan grubu polis kurtardı”** (7 Nisan)

Sinsi bir manşet... Bir cümlede, iki çarpıtma. Birincisi; “izinsiz bildiri”, polisin demokratik hak-ların kullanımını engellemek için uydurduğu bir yalan. Bunu bilerek söylüyor, çünkü önce suçlu-nun TAYAD’lılar olduğuna işaret ediyor. Ardın-dan, en başta sorgulanması gereken polisi kurta-ricı ilan ediyor. Manşette, linç girişiminde bulu-nanlar yok! Linç de yok!

Vakit: **“TAYAD gerdi”** (11 Nisan)...

Ertesi günü de **“TAYAD inadına kaşıyor”** di-yen İslamcı postuna bürünmüş faşist kafa, ikinci linç girişimine kadar kendini zor tutmuş. TA-YAD’ın, devrimcilerin hiçbir hakkı olmamalı, on-lar Madımaklar’da yakılıp, “şanlı kıyamlara” kur-ban edilmeli değil mi? Türban dışında demokrat-lık bilmeyen bu kafa, linç edilmek istenenlere “gençler” denilmesinden bile rahatsız. Niye? Çünkü “düğün davetiyesi değil ideolojik bildiri dağıtıyorlarmış”. O zaman linç edilmelerinde bir sakınca yok! Peki, acaba başkaları düğün dave-tiyesi mi dağıtıyor; örneğin, bizim açıkça destek-lediğimiz “başörtüsüne özgürlük” isteyenler?..

Bu da Birgün’ün Solcusu!

“Kahrolsun PKK’ diye bağırانlar, TAYAD’lıları linç etmeye kalkışıyor. Oysa, TAYAD’ın yaslandı-ğı, örgüt içindeki muhalifleri devlet eliyle temiz-lenmiş siyasi yapının sloganı da ‘kahrolsun PKK’”. (Sedat Bozkurt, 12 Nisan, Birgün)

Bu da Birgün’ün “solcusu”! Kimbilir ne “kuy-ruk acısı” var, bilemiyoruz, ama, devlet “muhalif-leri” yokederken, diğerlerine çiçek mi vermiş pe-ki? Derdi faşizme karşı mücadele olmayınca uy-dur uydur yaz!

6-7 Eylül: “Atamız’ın evi bombalandı...”

6-7 Eylül 1955’te yaşanan yağma, talan ve katliamda kullanılan bahane Kıbrıs oldu.

Ağustos 1955’te Kıbrıs meselesinin Yunanistan tarafından uluslararası platformlara götürülmesine, oligarşi Türkiye’deki Rumlar’a karşı halkı kışkırtarak cevap verir. Bu amaçla, Özel Harp Dairesi (Kontrgerilla) tarafından koşullar oluşturulur. İlk olarak 5 Eylül günü, Mustafa Kemal’in Selanik’teki evi bombalanır. Bombayı koyanların, T.C. Selanik Konsolosluğu’ndaki bir görevliyle, MAH (o zamanki MİT) ajanı bir öğrenci olduğu daha sonra ortaya çıkmıştır. Ancak bu olay, Ekspres Gazetesi’nin “özel baskısı”yla Rumlar’a maledilerek duyurulur. Haberi yapan gazeteci de, MAH’ın elemanı olan DP’li Mithat Perin’dir. Aynı anda, önceden hazırlanmış faşist ve gerici güruh, İstanbul, İzmir ve Ankara’da harekete geçirildi. ‘Kıbrıs Türk’tür, Türk kalacaktır. Rumlar ittir, it kalacaktır’ sloganlarıyla kışkırtılmış ŞOVENİST güruh, azınlıklara ait işyerlerine, ibadet yerlerine saldırdı. 73 kilise, bir fabrika, 8 ayazma, 2 manastır, 3584’ü Rumlar’a ait olmak üzere 5538 bina yakılıp yıkıldı. Resmi açıklamalara göre, 3 kişi öldürüldü, 30 kişi ağır yaralandı. 70.000 Rum Türkiye’yi terketmek zorunda kaldı.

Yağma, talan ve katliamı yapanlar bilinmesi-ne karşın, oligarşi, “mülkiyet düşmanı komünistler”in yaptığı yalanını yayıp, sıkıyönetim ilan ederek, onlarca ilerici, komünisti tutukladı.

O dönem MAH’ın yöneticilerinden biri olan daha sonra bu “başarılarından” dolayı orgeneralliğe kadar terfi ettirilen Em. Org. Sabri Yirmibeşoğlu, 6-7 Eylül için daha sonra şöyle diyecekti: “Özel Harp işidir ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı...” (Aktaran, Tanksız, Topsuz Harekat, Fatih Güllapoğlu)

Kanlı Pazar: “Ezan susturulmasın...”

1960’lı yıllar emperyalizmin devrimciler tarafından protesto edildiği yıllardır. Amerikan askerlerinin, 6. Filo’nun ülkemize gelişinin protesto edilmesi gündemdedir. Bu eylemlerden biri de 19 Şubat 1960 günü, Taksim Alanı’nda yapılacak olan protestodur.

6-7 Eylül Olayları’ndan Trabzon’a sayısız provokasyon, katliam ve katliam girişimi vardır bu ülkenin tarihinde. Tüm bu devlet provokasyonlarında sürece özgü amaçlar vardır, ama hepsinin ortak yanı; yönetememe krizini aşmak ve halkı sindirmektir. Bugün Trabzon’da “bayrak yakıyorlar” diye başlatılan provokasyonun nasıl tezgahlandığını, tarihten örneklerle bakarak daha kolay anlayabiliriz...

Katliam zemini, faşist, gerici basının kışkırtmaları ile hazırlandı. Anti-emperyalist dalgayı kırmak isteyen oligarşi, Amerikancı M. Şevki Eygi gibilerini kullanarak, “komünistlerin ülkemizi Amerika’ya, Rusya’ya satacağız... Ezanların susturulmaması için Müslümanların komünizmle çarpışan devlet kuvvetlerine yardımcı olması gerektiği” çağrılarını yaptı. Komünizmle Mücadele Dernekleri ve Milli Türk Talebe Birliği gibi gerici faşist kurumlarda örgütlenen güruh harekete geçirildi. Sopalar, bıçaklar, silahlar önceden alanın bulunduğu yere polisler tarafından yerleştirildi. İbadete kapalı olan Dolmabahçe Camii o gün açılarak, oradan çıkarılacak kitle hazırlandı.

30 bin işçi, emekçi, vatansever emperyalizmi protesto eden, “Bağımsız Türkiye” isteyen sloganlarla Taksim’e henüz tam girmeden, ön taraftan bomba sesleri duyulmaya başlandı. Polis araçlarından dağıtılan silahlar, bıçaklarla saldırıya geçen faşistler ve gericiler Duran Erdoğan ve Turgut Aytaç isimli vatanseverleri katletti, yüzlerce insan yaralandı.

Maraş: “Solcular camiye bombalandı...”

Yükselen devrimci mücadeleye karşı, CIA ve kontrgerilla tarafından planlanıp MHP’li faşistler ve gericiler tarafından gerçekleştirilen Maraş Katliamı, oligarşinin en kanlı provokasyonlarından biridir.

Katliam gününe gelene kadar, özellikle mezhepsel çelişkiler körüklendi, Sünni halk Aleviler’e karşı kışkırtıldı. Camilerdeki vaazlar, gerici yayınlar hep buna hizmet etti, katliamın hemen öncesinde Aleviler’in, solcuların camileri bombalandığı, bombalayacağı veya silahlanıp saldırı hazırlıkları yaptığı, şehir şebeke suyuna zehir katıldığı gibi spekülasyonlar yapıldı.

19 Aralık 1978 günü ilk kıvılcım çakıldı. Anti-komünist bir filmin oynatıldığı Çiçek Sineması’nda bomba patlatıldı. Önceden gelip sinemaya yerleşmiş MHP’li faşistler, “solcular sinemayı bombaladı” diyerek, filmi izlemeye gelenleri yönlendirdi. “Müslüman Türkiye, Komünistlere Ölüm” sloganlarıyla CHP il binası kundakladı. Bu sırada, sinemaya bombayı atan MHP’li Ökkeş

Kenger (daha sonra milletvekili oldu) Ankara'ya telefonla "iş başardığı"nın haberini veriyordu. Maraş ÜGD Başkanı Mehmet Leblebici ile yardımcısı Mustafa Kanlıdere provokasyonu tertiplemiş, Ökkeş Kenger de uygulamıştı.

20 Aralık'ta faşist saldırılar sürdü, iki demokrat öğretmen katledildi. MHP'liler cenaze kortejine de saldırdı. Jandarma polis, saldırınları değil, cenazeye katılanları gözaltına aldılar.

23 Aralık günü ise, günlerdir hazırlanan büyük katliama başlandı. Alevi halkın yaşadığı mahallelerde eşi görülmemiş bir vahşet yaşandı. Plan gereği polis, asker yoktu ortada. Bebelerin, kadınların karınları deşildi, evler yakıldı, hamile kadınlar şişlendi, "Müslüman Türkiye", "Ordu Millet El Ele" sloganıyla saldırıya geçen faşist, gerici güruh, ellerinde makinalı tüfekler, bombalar, dinamitler, satırlarla; 111 kişiyi katletti, 210 ev ve 70 işyerini yakıp yıktı.

Çorum Katliamı: "Komünistler Alaaddin Camii'ni ateşe verdi..."

Alevi ve Sünni halkın içiçe yaşadığı Çorum'da, haziran sonunda başlayıp 4 Temmuz 1980'de doruğa ulaşan katliam da, önceden aynı yalanlarla hazırlandı. CIA ajanı Robert Alexander Peck'in de, Amerikancı cuntanın koşullarını hazırlamak, devrim tehlikesini engellemek için tertipçileri arasında bulunduğu olaylar, belediye başkanlığı MHP'lilerin elinde olan, Alaca ilçesinde başlatıldı. Adliye emanetinden 21 silah çalınır, daha sonra MHP'li birinde yakalanacak olan silahlar, o gün, "Aleviler Sünniler'e karşı silahlanıyor" şeklinde spekülasyonlara dönüştürülür. Faşist belediye başkanı, ramazan ayı başlangıcını bahane ederek bir bildiri yayınladı ve halkı cihada çağırır.

28 Mayıs ve sonraki günlerde faşist saldırılar sürdü, onlarca işyeri, ev yakıldı, silahla tarandı ve 4 devrimci demokrat insan katledildi. Çevre il ve ilçelerden faşistler toplanırken, polis saldırılarda faşistlere aleni şekilde yardımcı oldu.

30 Haziran'da yine faşistler dağıttıkları bildirilerde yalanlar ve kışkırtmalarla dolu ifadelerle cihat çağrısı ya-

Çorum Katliamı

parlalar. CHP'lilerin, devrimcilerin yoğun olduğu semtlere yönelik saldırılar olur.

Asıl büyük saldırı ise, 4 Temmuz'da başlatılır.

Valilik ve MHP'de yaşanan olağanüstü hareketliliğin ve dillerinden düşürmedikleri "Cuma" sözünün anlamı o gün anlaşılır. Cuma günü, tüm camilerden, "komünistler Alaaddin Camii'ni ateşe verdi" yalanının anons edilmesiyle saldırı başlar. Arabalarla taşınan silahlar dağıtılır ve hedef olarak Milönü Mahallesi gösterilir. MHP İl Başkanı İsmail Taştan ve Çorum ÜGD Başkanı Seydi Erenyel'in yönlendirdiği güruh, "Allah Allah" nidaları ile 26 insanı vahşice katleder. Polis ve asker de katıldığı bu saldırının öncesinde yaşananlarla birlikte toplam ölü, 50'yi aşmıştır.

Sivas Katliamı: "Müslüman mahallesinde salyangoz satıyorlar..."

2 Temmuz 1993'te Madımak Otel'i'nin yakılarak gerçekleştirilen katliamda, çoğu aydın, sanatçı olmak üzere 36 insan diri diri yakıldı, 8'i ağır olmak üzere 24 kişi yaralandı.

Pir Sultan anma etkinlikleri öncesi, çevre il ve ilçelerden gerici ve faşistler toplandı. Katliamın zemini hazırlamak için "Bizim Sivas" gibi gazeteler, "Müslüman mahallesinde salyangoz satıyorlar" gibi başlıklarla faşist ve gerici çevreleri Aziz Nesin'in konuşmalarına tepki göstermeye çağırdılar. Şehirde "Cihad" çağrılarını yapan, aydınlara "kafir" diyen, "katledilmelerinin vacip" olduğunu söyleyen imzasız veya "Müslümanlar" imzalı kontra bildiriler dağıtıldı. Bir yandan da irili ufaklı saldırılar yaşanıyor ama göz göre gelen katliama ilişkin hiçbir önlem alınmadı. Çünkü bu da öncekiler gibi bir devlet provokasyonu ve katliamıydı. Katliam sonrasındaki açıklamalar hem bugüne çok benziyor, hem de devlet olarak katliamı üstleniyordu.

Cumhurbaşkanı Demirel, "Ağır tahrik sonucu halk galeyana gelmiş... Güvenlik kuvvetleri ellerinden geleni yapmışlardır..." derken, Başbakan Tansu Çiller: "Çok şükür, otel dışındaki halkımız bu yangından zarar görmemiştir!.. Halktan kimse burnu kanamamıştır, ölenler çıkan yangından boğularak ölmüşlerdir" diyerek, bugün linç güruhuna "vatandaş" diyerek, linç edilmek isteyenleri adeta "uzaydan gelmiş ve katledilmeleri vacip" gibi gösterenlerin mantığını sergiliyordu.

Maraş Katliamı

Faşist Güruhun ‘Kemalist’ ve ‘Sosyal Demokrat’ Destekçileri

Linç giri-
şimini hal-
kın “ulusal
tepkisi” ola-
rak değerlendirenler, “beklenen”
kesimlerin dışına da taşı. “Kemalist” Cumhuriyet
Gazetesi ve CHP gibi.

gösteren
CHP’yi ta-
nıyın! “Sol”
kimlikle

kapınızı çalanların, bırakın solu, asgari demokrat-
lıkla alakalarının olmadığını ve halkın hak ve öz-
gürlüklerini savunamayacağını görün!

Faşist Güruhun Linç Girişimi, CHP’ye Göre De ‘Vatandaş Tepkisi’

Linç girişimine ilişkin bütün
kesimler gibi, CHP de bir tavır
belirledi. Bu tavır, Deniz Bay-
kal’ın ağzından şöyle özetlendi:

“Türkiye yönetilemiyor... Ko-
nuşması gerekenler susuyor,
sokak konuşuyor.”

Ortada bir provokasyon yok!
Faşist linç yok! Ne var; “konu-
şan sokak!” Yani “vatandaş tepkisi”. Bu düşünce-
yi, Baykal’ın sağ kolu Kemal Anadol daha açık ifa-
de ediyor: “Kırılan ulusal gururun bilinçaltı tepki-
leri.” (8 Nisan Zaman)

CHP yönetimi bu tavrı alınca, Trabzon’un CHP’li
Belediye Başkanı Volkan Canalıoğlu da, yanına al-
dığı kentin gerici dernek ve oda yöneticileri ile bir-
likte, linç girişimini mahkum etmek yerine, TA-
YAD’lıları suçlayarak, “halkı tahrik ediyorlar” be-
yanatında bulundu.

“İktidar tarafından hiçbir alanda temsil edile-
meyen halk, doğrudan doğruya kendisini temsil
etmek için meydanlara dökülmüştür” (13 Nisan
Basın) diyen Susurlukçu faşist Açar’la, şu beya-
natlar arasında fark var mı? Yoktur!

CHP’den tutarlı bir sosyal demokrat tavır elbet-
te beklemiyoruz. Ancak aleni linç girişimine en
pespaye liberaller bile bu tavrı almamışlardır.

CHP tarihsel misyonu ve kimliğiyle konuşuyor.
Çünkü, halkın değil şovenist devletin safındadır
CHP. AKP’nin zulüm ve yoksulluk politikalarını
eleştirmeyip sadece “şeriatçılık” temelinde karşı
çıkan, AB’ciliğe eleştirisini (ki ben daha iyi AB’ci-
yim demeyi de elden bırakmadan) şovenist bir te-
mele oturtan CHP, faşist terörü savunarak şovenist
dalğadan rant elde etmeyi, AB’ye tepkileri kendi-
ne yedeklemeyi hesaplıyorsa, yanılıyor. **CHP, fa-
şist şovenist saldırıların arkasında durarak kendi
çukurunu da kazıyor.** Yarın o güruh CHP’nin de ka-
pısına dayandığında, onları savunacak, koruyacak
kimseyi bulamayacaklar. O güruh, CHP’yi de ayır-
detmeyecektir, aynı 12 Eylül öncesi olduğu gibi.
Yüzlerce CHP’linin MHP’li faşistler tarafından katle-
dildiği unutulmasın.

CHP’ye oy veren halkımız;

Faşizmin koltuk değneği olduğunu bir kez daha

Senin De Kapına Dayanırlar İlhan Selçuk!

Cumhuriyet

Linç’e ilişkin haberlerin-
de daha “objektif” bir hava
yansıtan Cumhuriyet Gazetesi de, resmi siyasal ta-
vrında faşist saldırıyı “milliyetçi tepki” görme nok-
tasına geldi. 11 Nisan tarihli ‘Cumhuriyet’ imzalı,
‘Milliyetçilik Tehlikesi?..’ başlıklı yazı bunun ürü-
nüydü.

Peki ne adına? AB karşıtlığı adına! AKP islam-
cılığına karşı olmak adına! Ordunun iktidar inisiya-
tifi güçlendirme adına... Saldırıya uğrayanların
Amerika’ya, Avrupa’ya karşı mücadele eden, ba-
ğımsız Türkiye’yi savunan devrimciler olmasının,
hak ve özgürlüklerin önemi yoktu.

“Bağımsızlık” adına ordunun ipine sarılan, fa-
şistlerle ittifakı savunan, Genç Parti’nin şovenist
propagandalarına destek veren Cumhuriyet yanlış
yerde duruyor. Başyazıları kaleme aldığı bilinen,
gazetenin politikalarını belirleyen İlhan Selçuk,
“bağımsızlıkçı güçleri” ve “ulusal tepkileri” ne de
yerinde tespit etmiş ama; BRAVO! Tarihi unutan,
güçsüzlüğün verdiği acizlikle faşizmin ipine sarılan
bu zihniyet fena halde yanılmak- tadır.

Bu başyazı bağımsızlıkçılık değil, katliamcılara,
faşist teröre, bağımlılığın başsorumlusu olan,
Amerikan çıkarları için cuntalar yapıp katliamlar
düzenleyen orduya destektir. Ve bu yolda bağım-
sızlık değil, Cumhuriyet’in de kapısını çalacak fa-
şist terör vardır, anti-emperyalizmin şovenizm ba-
tağında söndürülmek istenmesi vardır.

Kurt Bulanık Havayı Sever

Linç girişimini, “bırakalım milletin böyle doğal bir
refleksi olsun” (8 Nisan, basın) diye savunan Açar,
DYP Genel Başkanı olmasının ardından zoraki sergi-
lemeye çalıştığı “demokratlık” maskesini bir
kenara attı. Çünkü ortada şovenizm rantı
var. Üstelik tescilli bir Susurlukçu olarak, yıl-
lardır tetikçi olarak kullandığı faşistlerin dev-
rimcilere saldırmasından memnun. Aydınla-
rın bildirisine dahi tahammül edemiyor. ‘De-
şifre olmamış’ Susurlukçular’ın işbaşında ol-
duğunu, ne yapılmak istendiğini en iyi bilen-
lerden biri ve “bulanık hava”yı gördüğü için,
halkımız uluma seslerini duyuyor...

Binlerce yürek haykırdı:

İsyanın kökleri derindir bu topraklarda. Taşına, toprağına sinmiştir bin yılların acısı.

Ezilmişliğin, yokluğun, çilenin çığlığı fışkırır toprağın gözelerinde.

Her karışında saklıdır acısı ve özlemi.

Çünkü acı kadar umut da taşır gözlerinde.

Gecenin en karanlık yanının şafağa gebe oluşu gibi acıdan doğurur umudu. Umutsönmeyen bir ateş, büyür bin yıllardır.

'Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede'

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma ve Umudun Kuruluşunu Kutlama Günleri etkinlikleri sürüyor. Okmeydanı'nda düzenlenen etkinlikte 2500 kişi sıkılı yumruklarıyla kurtuluşun yolunu haykırdı, şehitleri selamladı.

İstanbul Okmeydanı: Binlerce Sıkılı Yumruk, Faşizme Öfkenin, Kurtuluş Umudunun Simgesi

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin düzenlediği şehitleri anma, umudun kuruluşunu kutlama etkinliğine katılan 2500 kişi, "Umudu Şehitlerimizle Büyütüyoruz" sloganları haykırdı. 9 Nisan günü Okmeydanı Sibel Yalçın Direniş Par-

kı'nda düzenlenen etkinlik, gece-konduların öfkesine ve direncine tanıklık etti. Şehitlerin resimleri, Mahir'in büyük poster, kızıl flamlar ve "30 Mart - 17 Nisanlarla Umudu Büyütüyoruz" pankartının asıldığı Sibel Yalçın Direniş Parkı Konser Alanı'nda coşku hiç eksik olmadı.

Saygı duruşu ile başlayan program, Yorum'un tükenmeyeceğinin bir göstergesi olan Grup Yorum Korosu'nun türkü ve marşlarıyla sürdü. Pir Sultanlar'dan, Şeyh Bedreddinler'den bugüne Anadolu mücadele tarihinin anlatıldığı sinevizyon gösteriminin her karesi büyük alkış ve sloganlarla karşılandı. Etkinlik alanına sloganlarla giren

tek tip elbiseli sancak ekibi coşku-yu daha da yükseltti ve umudun sloganları haykırıldı. Sancak ekibi, gece boyunca kızıl bayrakları dalgalandırmaya devam etti.

Sinevizyonun sonunda, Grup Yorum Korosu'nun Haklıyız Kazanacağız marşı hep birlikte söylendi. Bu sırada ikinci bir tek tipli grup da meşalelerle bir önceki birliğin yolunu takip ederek onların yanına gitti. Hemşin Horon Ekibi izleyenlerin coşkusuna coşku katarken, umudun kuruluşu havai fişeklerin atılmasıyla kutlandı. Programın ikinci bölümünde Grup Yorum sahne alırken, 2500 kişinin sloganları Okmeydanı'nda gecenin karanlığını yırtıyordu.

Gece boyunca sık sık "Şehitlerimize Devrim Sözümlerimiz Var, Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı. Yorum'un marşları hep bir ağızdan söylenirken, halaya duran kitle umudun sloganlarını atmaya devam etti. Kitle-

Yakındır bizim olması zamanın / Yakındır ufka varmamız / Bedrettin'den bu yana hep inandık, hep ortak olduk kardeş sofralarına / kardeşçe bir yaşamın düşü için / kendimiz bastık ölüm fermanımıza mührümüzü

nin konser alanına sığmadığı görü-
lürken, program boyunca, aralar-
da şiirlerin okunduğu, marşların
söylenildiği konuşmada, Mahirler-
'den bugüne direniş ve savaş tari-
hinden kesitler yer aldı. Gece so-
nunda ise meşaleli ve sancaklı
ekiple birlikte, kitle de 'Kurtuluş
Kavgada Zafer Cephe'de' sloga-
nıyla yürüdü.

Karanlıkları Meşalelerle Aydınlatıyoruz

30 Mart 17 Nisanlar'la umudu
büyütenler, Kızıldere'de tutuşturul-
an meşaleleri taşıyarak gösteriler
düzenlediler.

HÖC'lüler, 9 Nisan'da Gazi Ma-
hallesi'nde meşaleli yürüyüş dü-
zenledi. Eski Karakol önünde top-
lanarak "30 Mart - 17 Nisanlar'la
Umudu Büyütüyoruz" pankartı ve
meşalelerle Gazi Cemevi'ne doğru
yürüyüşe geçen HÖC'lüler sık sık,
"Umudun Adı DHKP-C, Umudu
Şehitlerimizle Büyütüyoruz" slo-
ganları atıldılar. Yürüyüşün ardından
yapılan açıklamada, "Şehitlerin
devrettiği 30 yıllık tarihin bekçileri
ve savunucuları olmaya devam
edeceğiz" denildi. Ardından ceme-
vi önünde ateş yakılıp, marşlar eş-
liğinde halaylar çekildi.

8 Nisan'da Malatya Çavuşoğlu
Mahallesi'nde toplanan HÖC'lüler,
meşaleler yakarak "Kahramanlar
Ölmez Halk Yenilmez" sloganları
eşliğinde yürüyüş yaptılar.

Şehitlerimiz Mezarları Başında Anıldı

Adana'da 10 Nisan günü 1998
yılında katledilen Kurtuluş muha-

biri Meh-
met To-
paloğ-
lu'nun
Buruk
Mezarlı-
ğı'ndaki
mezarı
başında
anma
düzen-
lendi.
"30 Mart
- 17 Ni-
sanlarla
Umudu
Büyütü-
yoruz -
H Ö C"
yazılı
pankart
açılarak,
kızıl bay-
raklar ve
şehitlerin
resimle-
riyle mezarlığa yürüyen HÖC'lüler,
"Kurtuluş Kavgada Zafer Cephe-
de, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür"
sloganları attı. Mezar başında ya-
pılan konuşmanın ardından şiirler
okundu ve anma mezarı karanfil-
ler bırakılarak tamamlandı.

Dersim'de ise, ölüm orucu di-
reniş şehidi Fatma Ersoy'un me-
zarı başında 11 Nisan'da düzenle-
nen anmada "Kahramanlar Ölmez
Halk Yenilmez" pankartı açılarak
mezarı kadar sloganlarla yürün-
dü. Burada yapılan konuşmada 5.
yılında devam eden ölüm orucu
direnişine vurgu yapılarak marşlar
söylenildi. Ayrıca aynı mezarlıkta
bulunan devrim şehitlerinin me-
zarları ziyaret edildi.

Mersin'in Yenice Beldesi'nde
Uğur Türkmen'in me-
zarı başındaki anmaya
jandarma saldırdı. 10
Nisan günü Yenice Me-
zarlığı'na gelen TA-
YAD'lılar, jandarma ta-
rafından durdurularak
zorla ve keyfi bir şekil-
de üst aramasına tabi
tutuldu. Kimliklerine
de el konuldu. TA-
YAD'lılar kortej oluşt-
rarak "Kahramanlar
Ölmez Halk Yenilmez"

**Zalim, karşısına her daim bir meydan okuyan
bulur Anadolu'da. Bizimle yırtılır bütün geceler.
Şafaklar bizimle başlar kavgaya. Yanar ellerimiz
kömür kömür, duman duman tüter gözlerimiz.
Kentler bizimle başlar uyanmaya**

pankartıyla mezar başına yürüdüler. Mahir, Sabo, Sevgi Erdoğan, Uğur ve Bülent Durgaç'ın resimle-
ri ve kızıl bayrakların taşındığı an-
mada, şiir ve marşlar okundu. Ya-
pılan konuşmada, 35 yıllık tarihin
bedeller ödenerek yaratıldığı ve
umudun büyütüldüğü, verilen şe-
hitlerle de bu tarihe yeni halkaların
eklendiği vurgulandı.

Anma bitirildikten sonra jan-
darma, Sema Peynirci'yi 1 Nisan
disket komplosundan arandığı ge-
rekçesiyle gözaltına almaya çalış-
tı. TAYAD'lılar izin vermeyince, bu
sefer robokoplar azgınca saldırdı.
Bu saldırı sonucunda birçok kişi
yaralandı ve Peynirci ile birlikte
Nurettin Kalkan gözaltına alındılar.

Ertesi günü savcılığa çıkarılan
iki kişi, "görevli memura mukave-
met etmek" suçlamasıyla tutuk-
landılar. Mersin HÖC Temsilciliği,
jandarma saldırısı ve tutuklamala-
rı bir gün sonra yaptığı basın açık-
laması ile protesto etti.

İzmir HÖC Temsilciliği 10 Ni-
san günü Buca Kaynaklar Mezarlı-
ğı'nda; Ümit Doğan Gönül, Müjdat
Yanat, Gökhan Özocak ve Gürsel
Akmaz'ın mezarları başında anma
düzenledi. Mezar başındaki anma-
larda, şehitleri tanıyanlar onlarla
paylaştıkları, ortak anılarını anlat-

Gazi

tılar. Ayrıca "Dağlar Sözümler Var", "Bize Ölüm Yok", "Umudun Zeybeği", "İzmir'in Kavakları" şarkıları söylendi.

Malatya HÖC, 10 Nisan'da, Yemişyurt Mezarlığı'nda Mehmet Bütçün'ün mezarı başında anma yaptı. Kızıldere'den bu yana kesintisiz savaşın sürdüğüne vurgu yapılan anmada "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartı taşındı.

Almanya Nürnberg'de bulunan Halk Kültür Evi'nde de bir anma etkinliği düzenlendi.

Kızıl Bayraklarımız Hep Dalgalanacak

Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyeleri, diğer kentlerde olduğu gibi, faşist düzenin başkentinde de kızıl bayraklar asarak umudun adını selamladılar. 8 Nisan'da Ankara'da Kızılay, Ulus gibi merkezi yerlerin yanısıra Dikmen, Tuzluca'yır, Nato-

yolu gibi gecekondu mahallelerinde dalgalanan onlarca kızıl bayrak, halkın iktidarında zulmün başkentine dikeceği-miz kızıl bayraklarımızın küçük bir göstergesiydi sadece.

Ayrıca **Ankara Gençlik Derneği** 10 Nisan'da şehitler için bir anma düzenledi.

Ordu Temel Haklar ise, dernek merkezinde anma yemeği düzenledi. Yapılan konuşmada, devrim yürüyüşünün katliamlarla durdurulamadığına dikkat çekildi. Ölüm orucu direnişinin Kızıldere'de ortaya konulan teslim olmama geleceğinin devamı olduğu dile getirilirken, anma şiirler ve marşlarla son buldu.

İstanbul Üniversitesi'nde Gençlik Federasyonu üyeleri, 8 Nisan günü düzenledikleri etkinlikle devrim şehitlerini andılar. Çeşitli gençlik gruplarının da destek verdiği etkinlikte, Trabzon'daki faşist saldırı-

ya da değinilirken, Hergele Meydanı'ndan Edebiyat Fakültesi Laleli kapısına yürüyen öğrenciler, burada bir açıklama yaptılar. Bu arada, Tercüman Gazetesi'nde çıkan, Mahir Çayan resminin asılması ile ilgili haber de teşhir edilerek, "önderlerimizi yaşatmaya devam edeceğiz" denildi.

Ardından fakülte kantininde İstanbul Gençlik Derneği Müzik Grubu marşlar söyledi ve sinevizyon gösterimi yapıldı.

Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor

Yorum Konserinde Devrim Sloganları

Grup Yorum 5-6 Nisan günlerinde iki konser gerçekleştirdi. Ulus Yüzüncü Yıl Kültür Merkezi'nde gerçekleşen konserlerde sahneye "20 Yıldır Türkülerimizden Korkuyorlar" yazılı pankart asıldı. İdilcan Kültür Merkezi'nin organize ettiği konserlerde, büyük direnişin yanısıra, Kızıldere direnişini selamlayan bir konuşma yapıldı.

Konuşma, dinleyiciler tarafından "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor" sloganlarıyla karşılandı.

Türküler, halaylar ve marşlarla yaklaşık iki buçuk saat süren konserleri binlerce kişi izledi.

Devrimci Sol Davası Yeniden

12 Eylül zulmünün en koyu olduğu günlerde, faşizmin sanık sandalyesine oturtularak yargılandığı Devrimci Sol Ana Davası yeniden görülmeye başlandı. Tarihe çoktan malolan bu davada, oligarşi, kaybettiği 100 klasörün üzerini nasıl örteceğinin telaşında. 1981'de Sıkıyönetim Mahkemeleri'nde görülmeye başlanan 1243 sanıklı Devrimci Sol Ana Davası, kayıp dosyalar nedeniyle Yargıtay tarafından bozularak ilgili mahkemeye gönderilmişti.

11 Nisan günü Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yeniden görülen duruşmaya katılan "sanıklardan"

Mehmet Akdemir, bu davayı açanların gerçek anlamda delillere dayanmadan siyasi nedenlerle açtıklarına dikkat çekti.

Dosya kapsamında yargılanan 1243 kişiden sadece 12'sinin hazır bulunduğu duruşmada söz alan Av. Behiç Aşçı, davanın 12 Eylül'ün baskı koşullarında açılmış bir dava olduğunu hatırlatarak, "Bu davanın sanıklarına yapılan hukukdışılığa son vermek ve artık bugün kimsenin savunmadığı 12 Eylül generallerini ve onların hukukunu mahkum etmek

Devrimciler mahkeme kürsülerinde 12 Eylül faşizmini yargılayan oldular

için derhal beraat kararı verilmelidir" dedi.

Mahkeme heyeti, esas hakkındaki mütalaanın hazırlanması için Cumhuriyet Savcısı'na süre verilmesine karar vererek, duruşmayı 14 Nisan 2005 tarihine erteledi

Esat Atmaca'nın faşistlerce bıçaklanarak katledilmesi, faşist çetelere karşı büyük öfkeyi meydana çıkardı. Faşistlerin işyeri ve evi yakılırken, Atmaca'nın cenazesinde 'Gazi Faşizme Mezar Olacak' sloganı öfkeyle atıldı. Gazi'de faşist çetelerin, uyuşturucunun, fuhuşun hamiliğini polisin yaptığını bilen halk, polisi dövdü. Gazi halkı, faşist çetelere, uyuşturucuya ve düzenin her türlü pislğine teslim olmayacağını bir kez daha gösterdi.

Faşist Çete Bir HÖC'lüyü Katletti

Gazi Halkı Faşist Çeteleri Barındırmayacak

Sayı 154

32

17 Nisan
2005

Gazi Son Durak bölgesinde polisin icazeti ile uyuşturucu, mafya işi yapan başta Kabil Güler, Ali Subaşı, Sinan Yavuz, Adem Yılmaz olmak üzere faşistler, 8 Nisan akşamı HÖC'lü Esat Atmaca'yı bıçaklayarak katlettiler.

Edinilen bilgilere göre; uyuşturucu işi yapmaları nedeniyle Kabil Güler, ailesi ve çevresindeki faşistlerle Gazi halkı arasında bir süredir tartışmalar yaşanmakta, Gazi gençliği faşist çeteye karşı öfkesini her fırsatta dile getirmekteydi. Olayın yaşandığı gün ise, iş dönüşü servis aracından inen Esat Atmaca ile kardeşi, 5 kişilik faşist güruhla saldırısına uğradı. Saldırı sırasında Esat Atmaca ağır yaralandı. Hastaneye kaldırılan Atmaca, bir süre sonra yaşamını yitirdi. Ailesinin de içinde bulunduğu, olayı duyan Gazi halkı, hastane önünde toplandı. Burada, olayı engellemedikleri gibi, faşistlerin mahallede uyuşturucu, fuhuş her türlü pislği yapmalarını

sağlayan, Esat Atmaca'yı katleden faşistlerle içli dışlı oldukları çok iyi bilinen polisler kitle tarafından dövüldü.

Atmaca'nın ölüm haberinin gelmesi üzerine yüzlerce kişi, faşistlerin bulunduğu bölgeye yürüyüşe geçtiler.

Gazi'de Faşist Çetelere Yer Yok: Faşistlerin İşyeri ve Evi Yakıldı

Faşizme karşı öfkeli sloganlar atan grup, Atmaca'yı katledenlerin işlettiği kahvehanenin önünde toplandı. Üst katında evleri de bulunan bina önce boşaltıldı. Ardından devrimciler, faşistlerin suçunu halka anlatarak kahveyi ve evi molotofladılar. Halkın yoğun destek verdiği gözlenirken, bu esnada, açılan ateşle kitle içinde bulunan Gazi Temel Haklar üyesi Mustafa Doğan ve Cemal Baykırın yaralandı. Doğan ve

Baykırın hastaneye kaldırılırken, Gazi halkı, faşist çetelere izin veremeyeceğini gösterdi.

Faşistlerin, uyuşturucu çetelerinin hamisi polis mahalleyi kuşatırken, halkın haklı öfkesi karşısında kitleyi uzaktan izlemekle yetindi. Bu arada yine faşistlere ait bir araç da tahrip edildi.

Halkın öfkesinin ifadesi olan eylemin ardından, kitle yürüyüşe geçti. Sayıları bini bulan HÖC'lüler, "Gazi Faşizme Mezar Olacak, Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarıyla Gazi'yi inletirken, tüm

Gazi halkının duygularını dile getiriyorlardı. Yürüyüşün ardından kitle iradi olarak dağılırken, yaklaşık 150 kişi hastane önünde nöbet tutmaya devam etti. Bu sırada, suçlarını bilen polisler sadece karakolu korumaya almakla yetindiler.

Hastane önünde yapılan açıklamada ise, Gazi'ye uyuşturucunun, fuhuşun sokulması için bilinçli bir politika izlendiğinin ve bunun için faşistlerin kullanıldığının altı çizildi.

Cenazede Anti-Faşist Öfke

Esat Atmaca'nın cenazesi 9 Nisan günü 2 bin kişinin katıldığı ve faşizme karşı sloganların haykırıldığı bir törenle kaldırıldı.

En önde, HÖC imzalı "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Gazi Halkındır Yozlaşmaya İzin Vermeyelim", "Gazi'de Çete İstemiyoruz", "Gazi Faşizme Mezar Olacak" pankart ve dövizleri taşınırken, genç yaşlı Gazi halkı, "Gazi'de Çete İstemiyoruz, Gazi Faşizme Mezar Olacak" sloganları attı. HÖC adına kısa bir konuşma yapan Özgür Başkaya, Trabzon'daki faşist saldırıyı hatırlattıktan sonra, Gazi'de Esat Atmaca'yı katledenlerin de aynı faşistler olduğunu belirtti. Faşizme geçit vermeyeceklerine vurgu yapan Başkaya, "Bugün düzenin pisliğine bulaşanlar Gazi sokaklarında bir gencimizi katlettiler. Gencecik

insanlarımızı fuhuş bataklığına sürüklüyor, uyuşturucu illetine alıştıyorlar. Düzenin yaptığı bu pisliği Gazi barındırmayacaktır" dedi.

Konuşmanın ardından cemevinden alınan cenaze sloganlar eşliğinde mezarlığa götürüldü. Cenazede çeşitli sol çevreler tarafından kurulan "Gazi Halk Platformu" da, pankartı ve sloganları ile yerini aldı. Esat Atmaca'nın 2 bin kişi tarafından toprağa verilmesi sırasında annesi Kürtçe ağıtlar yaktı.

Gazi'nin Devrimci Kimliğini Yoketmeye Çalışanlar Cinayetten Sorumludurlar

Gazi'yi sindirmek için katliam yaptılar halk ayaklanarak cevap verdi. O günden bu yana geçen süre içinde baskı, gözaltı, tutuklamalar, sokaklarda estirilen terör hiç eksik olmadı. Buna rağmen ne Gazi halkı yıldı, ne de Gazi gençliğinin devrimci saflara akışını durdurabildiler. Ve çok bildik bir politika uygulamaya konuldu.

Yozlaştıрма!

Bunun için uyuşturucu, fuhuş, çeteleşme her türlü düzen pisliği mahalleye sokulmaya çalışıldı. Bu konuda oligarşinin polisinin baş yardımcısı elbette faşistlerdi. Esat Atmaca'nın ölümünden, Gazi'yi yozlaştırmak, faşist çetelerle halkı sindirmek isteyenler de sorumludur. Faşist çeteler bu pervasızlığı onlardan almaktadır.

Ama bir kez daha görülmüştür ki, Gazi devrimcidir, Gazi halkı onurludur, Gazi halkını düzenin pislikleriyle, faşist çetelerle de teslim alamayacaksınız! Gazi halkı devrimcilerin öncülüğünde bu politikayı da boşa çıkaracak.

Sayı 154

33

17 Nisan
2005

Gazi Temel Haklar: 'Yozlaşmaya İzin Vermeyelim'

Gazi Temel Haklar, 'Gazi Halkındır Yozlaşmaya İzin Vermeyelim' sloganıyla başlattığı kampanya kapsamında, 9 Nisan günü bir basın açıklaması yaptı. Kampanya sloganının olduğu bir pankart açarak dernek binası önünden yürüyüşe geçen Temel Haklar üyeleri, "Çeteler Halka Hesap Verecek, Gazi'de Faşist Çete İstemiyoruz" sloganları attı. Gazi Hastanesi önüne geldiklerinde sayıları 200'ü bulan Temel Haklar üyeleri, mahallede herkesi ilgilendiren bu soruna karşı kampanya başlattığını du-

yururken, halk alkışlarla destek verdi.

Temel Haklar Başkanı Zeynel Şişe; gençlerin esrarla, uyuşturucuyla, mafyayla ve her türlü ahlaksızlıklarla yokedilmemesi için geleceklerinin, değerlerin yokedilmemesi için "Gazi Halkındır Yozlaşmaya İzin Vermeyelim" şırasıyla bir kampanya başlattıklarını söyledi. Şişe, "Gazi'de uyuşturucuya, mafya çetelerine fuhuşa, her türlü serseriliğe izin vermeyelim. Biraraya gelmenin zamanıdır. Birleşelim, güç olalım, gençliğimizi ve geleceğimizi ko-

ruyalım" diye konuştu. Temel Haklar üyeleri, eylemin ardından, faşistler tarafından katledilen Esat Atmaca'nın cenazesine katılmak için "Gazi Faşizme Mezar Olacak" sloganıyla Gazi Cemevi'ne yürüdüler.

Sağlıkçılar Greve Hazırlanıyor

AKP hükümetinin IMF ve Dünya Bankası'nın emriyle hazırladığı Genel Sağlık Sigortası ve Sosyal Güvenlik Yasası, sağlık emekçileri tarafından protesto edilmeye devam ediliyor. Yasa tasarılarının sağlığı ve sosyal güvenliği bir hak olmaktan çıkartıp, piyasanın insafına terk ettiğine vurgu yapan SES üyeleri, **21 Nisan günü iş bırakmaya hazırlanıyor**. Eyleme TTB üyesi doktorların da katılacağı belirtilirken, emekçiler geçen hafta da eylemlerine devam ettiler.

8 Nisan günü, Ankara Hacettepe Hastanesi önünde toplanan SES üyeleri, 21 Nisan'da yapılacak olan grevin deklarasyonunu açıkladılar. "Sağlık Hakkı İçin Nüfus Kağıdı Yeterlidir, Reform Değil Balon" yazılı dövizler taşıyan emekçiler, buradan yürüyüşe geçerek, "Hasta Hastane Kapısında Ölecek, AKP Sağlığa Zararlıdır, GSS Balonu Patlayacak, 21 Nisan'da Grevdeyiz" sloganlarıyla Yüksek İhtisas Hastanesi, Numune Hastanesi ve İbni Sina Hastanesi önlerinde bildiriler dağıtarak konuşmalar yaptılar.

Hatay SES Şubesi üyeleri de Antakya Ulus Meydanı'nda yaptıkları basın açıklaması ile AKP hükümetini protesto ettiler. SES Şube Başkanı Kemal Yalçın, tasarıları geri çekirmek için bütün emekçilere çağrıda bulundu. Eylem, "Genel Grev Genel Direniş" sloganıyla son buldu.

AKP'nin 'Sağlık Reformu'

AKP hükümetinin IMF, Dünya Bankası talepleri doğrultusunda hazırladığı "sağlık reformu" al-

datmacası ne getiriyor; SES açıklamasından aktarıyoruz:

- Kayıt dışı çalıştırılanların sağlık harcaması yükü kayıt içindeki emekçilere yüklenmektedir.
- Genel bütçeden sağlığa daha az pay ayrılmak istenmektedir.
- Aylık 116 YTL'den fazla olanı prime bağlamakta, prim ödeme-yince sağlık hizmeti kesilmekte.
- Asgari sağlık hizmeti verilmesi planlanarak, bazı sağlık hizmetleri sigorta kapsamı dışına çıkarılmak istenmektedir.
- Bugüne kadar Emekli Sandığı keseneğine yapılan kesintilerin bir kısmı sağlık primi olarak kesilerek emekli ikramiyesi ve emekli maaşları düşürülüyor.
- Prim ödeme dışındaki sağlık hizmetlerinden yararlanıldığı anda alınmak üzere yeni katkı payları getiriliyor.
- Eşitsizlikleri arttırarak yoksulların daha yoksullaşması, paran kadar sağlık hizmeti dayatılıyor.
- Sağlık kuruluşları işletme haline dönüştürülmekte, çalışanlar esnek, kuralı ve işgüvencesiz, sözleşmeli olarak çalıştırılmak istenmektedir.
- Sosyal güvenlikte radikal değişiklikler yapılıyor! Emeklilik yaşı kademeli olarak 68'e; emeklilik için prim ödeme gün sayısı 7000'den 9000'e çıkartılıyor. Yılda 90 gün çalışan mevsimlik işçiye 118 yaşında emeklilik getirilerek, aslında mezarda emeklilik dayatılıyor. Çalışırken ölmezseniz, düşük emekli maaşıyla alıktan ölmek öneriliyor.
- AKP hükümeti 5319 sayılı torba yasa ile Kurtuluş Savaşı'nda bile ücretsiz sunulan koruyucu sağlık hizmetlerini paralı hale getirmektedir. Parasız olduğu halde yeterli aşılama oranlarına ulaşılmayan ülkemizde difteri, tetanoz, boğmaca, verem ve çocuk felci aşılı ücretlendirilmiştir.

Diğer taraftan AKP Sağlık Bakanlığı'na bağlı eğitim hastanelerinde çalışan uzman ve baş asistanlarla ilgili çıkarttığı atama yönetmeliği ile bilimsel hiçbir izahı olmayan, aile bütünlüğünü hiçe sayan ve kadrolaşmayı hedefleyen uygulamalara yönelmiştir.

TEKEL'i Sattırmayacağız

TEKEL'in yeniden ihaleye çıkarıldığı gün, ülkenin dört bir yanından TEKEL işçileri, Ankara'ya aktı. İşçiler özelleştirme karşıtı sloganlarla, peşkeş kurumu olarak bilinen Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) önüne yürüdüler. 'İhaleyi iptal ettireceğiz' şiarıyla ÖİB önünde toplanan işçilere seslenen Tek Gıda-İş Genel Başkanı Korkut Güler, TEKEL'in sigara fabrikalarını satın almak isteyen tekellere seslendi ve "Sizin paranız ve siyasi gücünüz varsa; bizim de emek gücümüz var" dedi. Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç'ın konuşması, işçilerin "Türk-İş Haydi Genel Greve" sloganları ile kesilirken, Kılıç, "Gelecekte daha görkemli eylemlere hazır olun" diye işçileri yatıştırmaya çalıştı. İşçilerin şalterleri indirme sloganları atmaya devam etmesi üzerine, Kılıç "mesaj alınmıştır, bu kararlar kurullarda alınır" diyerek eylem yerini terk etti.

ÖİB, özelleştirmenin teklif gelmediği için ertelendiğini açıklarken, emekçilerin kararlılığı karşısında tekellerin çekincesinden hiç söz etmedi.

Sadaka Değil Toplusözleşme

İzmir'de Tüm Bel-Sen'liler, 12 Nisan günü yaptıkları eylemle, belediye'nin toplusözleşme yapmamasını protesto ettiler. "Toplusözleşme Hakkımızdır" dövizleri açılan, "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganı atılan eylemde, Büyükşehir Belediyesi'nin, aldatma manevralarını yaptığı belirtilerek, eylemlerimiz sürecekti denildi. Eyleme, Ege Temel Haklar da destek verdi.

BES'in Kararlı Mücadelesi

BES'in Gelir İdaresini Yeni-den Yapılandırma Yasa Tasarısı'na karşı verdiği onurlu, kararlı mücadele yasanın geri çekilmesini sağlamış olsa da, emekçilerin istediği talepler yerine getirilmeden alt komisyondan geçti.

BES ise eylemlerini sürdürüyor. İstanbul BES 1-2 No'lu şubelerin öncülüğünde 7 Nisan günü İstanbul Defterdarlığı'nda toplanan 1000 emekçi, "Nitelikli Kamu Hizmeti İnsanca Yaşama Hakkı Sözleşmeli, Sözleşmeli Köle Olmayacağız" pankartı açarak, "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın Örgütlü Mücademiz, Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarını attılar. 1 No'lu Şube Başkanı Ejder Erbulan ile 2 No'lu Şube Başkanı Mustafa Aktaş kitleye hitaben birer konuşma yaparak, "iktidar kararlılığımızı sınamak istiyorsa, işte buradayız" dediler.

8 Nisan günü İzmir'de Sümerbank önünde toplanan BES'liler, "Vergi Dairelerinin Tasfiyesine Hayır, Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz" pankartları açtılar. 150 emekçinin katıldığı eylemde, direneceğiz mesajı verildi.

7 Nisan akşamı Türk Büro-

Sen üyeleri, BES'lilerin de destek verdiği eylemle, işyerlerini terk etmeyerek protestolarını sürdürürken, ertesi günü Maliye Bakanlığı önünde eylem yapıldı. BES ve Türk Büro-Sen üyeleri, Bakanlık önüne siyah çelenk bırakarak, boş teneke çalıp yasayı protesto ettiler. "Yeter Artık, Susmayacağız" sloganları atan büro emekçilerinin önü, polis tarafından kesilirken, bakanlık bahçesinde yapılan eylemde, Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız bir konuşma yaptı. Büro emekçileri İzmir, Kayseri, Mersin, Adıyaman ve Antalya'da da eylemler gerçekleştirdiler.

Bu arada, üç günlük iş bırakma eylemlerine katıldıkları için sürgün edilen 13 BES üyesi için, sürgün edildikleri Ankara Hitit Vergi Dairesi önünde bir eylem yapıldı. "Sürgünler, Cezalar Onurumuzdur, Bu Yasa Meclisten Geçmeyecek" sloganları atan BES'lilere seslenen Genel Başkan Bülent Kaya, "Kararlılığımız ve hak arayışımız cezalandırılıyor. Bu sürgünler onurumuzdur. Onlar tarihin çöplüğünde yerlerini alacaklardır. Biz ise yarattığımız gücün farkındayız" dedi.

BES'lilerin Hitit Vergi Dairesi'ndeki örgütlülüklerini dağıtmak, direneni cezalandırmak için yapılan sürgünler sloganlarla protesto edilirken, sürgün edilen memurlar arkadaşları tarafından alkışlarla uğurlandı.

BES'liler, bağlı bulundukları KESK tarafından dahi yalnız bırakılır, göstermelik destekle geçiştirilirken, emekçiler, emperyalistler tarafından, sistemin reorganizasyonu temelinde dayatılan bir yasaya karşı güçleri oranında direnmiyorlar. Üç kez iş bırakarak, kararlılık sergileyen, sayısız eylem gerçekleştiren BES'liler, bu yanılla memur sendikalarına örnek olması gereken bir pratik de sergiliyor. Yasa çıkabilir, ama verilen hiçbir mücadele, gösterilen hiçbir kararlılık boşa gitmeyecektir.

Elbette iktidarı zorlayacak çok daha farklı eylemler de yapılabilir. Ama açık olan şu ki, BES direnme kararı almış ve gücü oranında direnmiş, direnmeye devam etmektedir.

BES'liler bu güvenle, "yasa meclisten geçmiş olsa dahi, uygulaması sürdüğüce direnişimiz de sürecektir" diyorlar.

Sayı 154

35

17 Nisan
2005

Seyyar Satıcılar Kararlı

Eminönü Seyyar Satıcıları, tezgahlarının AKP'li belediye tarafından kaldırılarak işsizliğe mahkum edilmelerinin ardından eylemlerini aralıksız olarak sürdürüyorlar. 7 ve 9 Nisan'da yine eylem yapan işportacılar, yılmayacaklarını söylediler.

9 Nisan'da yapılan eylemde, Yeni Cami önünde toplanan seyyar satıcılar oturma eyleminin ardından

açıklama yaptılar. Trabzon'daki faşist saldırıya dikkat çeken İkbâl Işık; linç girişiminde bulunanları Trabzon halkıyla ilgisi olmayan bir avuç ırkçı faşist çete olarak nitelendirdi. "Baskılar Bizi Yıldırıamaz" sloganları atarak Vakıfbank önüne giden işportacılar oturma eylemi yaptıktan sonra dağıldılar.

'IMF'ye Değil Emekliye Bütçe'

Emekli-Sen'in, TÜFE'lerinin ödenmemesi için ve Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın, "yoksulluk sınırının altında emekli bulunmadığı" açıklamasına karşı eylemleri sürüyor.

12 Nisan günü İstanbul Unkapanı Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde toplanan Emekli Sen'liler "Sefalet Maaşına Son" ve "TÜFE Haklarımız Derhal Ödensin" pankartları açtı. Emekli-Sen adına konuşan Hasan Kaşkar, hakları ödenmedikçe, AKP'yi teşhir etmeye devam edeceklerini söyledi. Eylemde, "Faşizme Karşı Omuz Omuza, Emekliyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

İzmir Şubesi üyeleri ise, 7 Nisan'da, SSK İzmir İl Müdürlüğü önünde yaptıkları eylemle Unakıtan'ı protesto ettiler.

Dile getirecek çok derdimiz Söyleyecek çok sözümüz var Meydanlar halkın kürsüsüdür Sözümüzü, 1 Mayıs meydanlarında söyleyelim!

1 Mayıs'ı, provokasyonu bozmaya dönüştürelim!

Halkın en doğal, meşru taleplerini, “azar”la, “fırça”larla karşılayan bir iktidar işbaşındadır. İşçilerin, memurların, esnafın, öğrenci gençliğin hiçbir talebi, iktidar tarafından kaale alınmamaktadır. Halka rağmen ve halkı kaale almadan yönetiyorlar.

Hak ve özgürlük mücadelesi veren halk kesimleri ise baskıyla, terörle, provokasyonlarla sindirilmeye çalışılıyor.

1 Mayıs alanlarında birleşerek “halka rağmen yönetemeyeceklerini” gösterelim.

Halkımızın çeşitli kesimleri, kendi fabrikasında işten atılmaları karşı, kendi semtinde yıkımlara karşı, kendi okulunda soruşturmalara karşı direniyor. İşçiler, memurlar, sağlıkçılar IMF talimatıyla hazırlanan yasalara karşı direnişler gerçekleştiriyor. Tutsak aileleri F tiplerine, tecrite karşı mücadele ediyor... Ve bütün bu direnişler ayrı ayrı kanallarda akıyor.

1 Mayıs alanlarını, halkın birliğinin somutlaştığı alanlar haline getirelim. Ortak taleplerimizi, ortak özelemlerimizi haykıralım.

Oligarşi, şovenizmi kışkırtarak Kürt-Türk çatışması yaratmak istiyor, tehlikeli bir oyun oynuyor. Aleviler'i yoksayarak, inançlara, düşüncelere yasaklar koyarak, azınlıkların haklarını gasbederek tüm halka açık bir hapishanede yaşamak dayatılıyor.

1 Mayıs alanlarında Türk, Kürt, Arap, Laz, Gürcü tüm milliyetlerden, tüm inançlardan halkın birliğini gösterelim. Bizi bölemeyeceklerini, bizi birbirimize düşüremeyeceklerini dosta düşmana kanıtlayalım.

1 Mayıs alanlarından haykıralım:

Vatanseverlik mi, işte biz bu ülkenin gerçek vatanseverleriyiz; demokratlık mı, işte demokrasiyi savunanlar burada. Amerika, Avrupa emperyalizmine karşı mücadele mi; işte bu mücadeleyi biz veriyoruz. Ulusal onur mu; işte o onuru biz savunuyoruz. Hak ve özgürlükler mi, işte onun mücadelesini veriyoruz.

1 Mayıs alanları halkın tercümanı olsun!

Oligarşinin tarihi provokasyonlar tarihidir;

Sindirme ve susturma operasyonunda provokasyonlar ve faşist terör devreye sokulmuştur. Mersin'deki “bayrak provokasyonu” ve ardından peşpeşe gelen Trabzon'daki linç saldırısı, Sakarya ve Eskişehir'deki benzer saldırılar,

provokasyonun “tekil” ve “kısa dönemli” bir politika olmadığını göstermektedir.

Oligarşi, hak ve özgürlük mücadelesi veren halkı sindirmek için işkenceye, provokasyonlara başvuruyor.

Bu provokatif ortamda, aynı tehdit ve demagogilerle emekçilerin 1 Mayıs alanlarına çıkmasını da engellemeye çalışacaklardır.

1 Mayıs'a kararlı ve güçlü hazırlanmalıyız; provokasyonların karşısına birleşen halkın bariyatını kurmalıyız. Meydanlara bu kararlılıkla çıkmalıyız. Emekten yana, demokrasiden yana, bağımsızlıktan yana tüm güçlerin yeri, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanlarıdır. Hiçbir demokrat, vatansever, emekçi bu görevden kaçmamalıdır.

Halkın örgütlü güçleri, sendikalar, faşist terörün ve provokasyonların hak ve özgürlük mücadelemiz önündeki engel olduğunu, bu provokasyonları etkisizleştirmeden ekmek mücadelesinin de sürdürülemeyeceğini, kitlelere anlatabilmelidirler. 2005 1 Mayıs'ının bir aydır yaşanan gelişmelerle özel bir önem kazandığını görmeli ve tüm emekçilere göstermelidirler.

1 Mayıs'ı yoksulluğa, Amerika ve Avrupa emperyalizmine, işbirlikçilerine, tecrite, provokasyonlara karşı öfkemizi haykırdığımız, bağımsız, demokratik ve sosyalist bir Türkiye talebimizi dile getirdiğimiz bir güne dönüştürelim.

Sendikal bürokrasinin ve reformizmin dayatmasını aşmalıyız!

Oligarşi bu ülkede hemen her dönem bir biçimiyle 1 Mayıslar'ı engellemeye çalışırken, bunu başaramadığı her noktada, sendika ağalarına başvurup onlar aracılığıyla 1 Mayıslar'ın içini boşaltmaya çalışmıştır.

Reformizmin ve Türk-İş ağalarının işbirliğiyle, bugün devrimcileri dışlayan, oligarşinin çizdiği sınırlar içinde 1 Mayıs'ı sıradanlaştıran bir “kutlama” dayatılmaktadır.

Reformizmin Taksim Meydanı'nı kazanma mücadelesinden kaçışı da bunun sonucudur. Oysa Taksim sadece bir “meydan” olmanın öte-

1 Mayıs Alanı'nı Mutlaka Kazanacağız!

Devrimci 1 Mayıs Platformu, 13 Nisan'da Taksim Meydanı'nda, tarihsel adıyla 1 Mayıs Alanı'nda yaptığı eylemle, Taksim'deki 1 Mayıs yasağının bir 12 Eylül yasağı olduğunu belirterek yasağa son verilmesi talebini ortaya koydu.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde yapılan açıklamada "12 Eylül darbesinden sonra ülkemizde estirilen baskılar sonucu Taksim Meydanı işçi sınıfına ve ezilenlere kapatıldı. Devletin örgütlediği eylemlere Taksim Meydanı'nda yapılmasına ses çıkarılmazken, bizlerin, işçi ve emekçilerin Taksim Meydanı'na çıkartılmaması 12 Eylül yasağının bir ürünüdür" denilerek, Taksim Meydanı'nın işçilerle er geç tekrar kazanılacağı belirtildi.

1980'den bu yana, istisnasız tüm iktidarlar Taksim yasağını sürdürdüler. Elbette yasak, sadece devrimcilere, emekçilereydi. Değilse, gericilerden polisler kadar her kesim bu alanda gösteri yapabildi. Ama sözkonusu olan devrimciler olunca, hele sözkonusu olan 1 Mayıs olunca, "alandaki tamarat var"dan tutun da "trafik akışının olumsuz etkilenmesi"ne kadar saçma bahanelerle meydandaki yasak sürdürüldü.

sinde, 1 Mayıs katliamının hesabını sorma mücadelesidir. Bugün bu mücadelenin önemini ve güncelliğini kim yadsıyabilir? Mersin bayrak provokasyonu ile geliştirilen şovenist yürüyüşler, faşist gözdağı, Trabzon'daki saldırı, aynı katliam politikalarının bir provasından başka bir şey değildir.

1 Mayıs'ı emperyalizme, işbirlikçilerine, provokasyonlara karşı bir mücadele gününe çevirmek, 1 Mayıs alanlarında bu şiarı yükseltmek, 1 Mayıs'ı devrimci bir muhtevaya büründürmek, işte bunun için zorunludur. Emek Platformu'nun içindeki tüm gerici unsurlarla birlikte bu konuda emekçilere söyleyebileceği hiçbir şey yoktur; onların organize ettiği 1 Mayıslar bu nedenle böyle bir muhteva kazanamaz. Bunu gerçekleştirecek olan devrimciler ve meydanları dolduracak emekçilerdir.

Halkımız; susmaya, örgütsüzlüğe mahkum edilmeye çalışılan ezilenler!

Susanlar, örgütlenmeyenler, emperyalizme, faşizme karşı mücadele bayrağının altında toplanmayanlar, kaderlerini işbirlikçi iktidarların, Amerikan ve Avrupa emperyalizminin eline teslim etmiş olurlar.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de içinde yer aldığı Devrimci 1 Mayıs Platformu, bu açıklamayla Taksim'i kazanma iradesini ortaya koymuştur. Devrimci 1 Mayıs Platformu, tavrıyla, Taksim mücadelesinden kaçan reformizmi, devlet sendikacılarının da yüzünü açığa çıkarmaktadır. Meydanda yapılan açıklamada bu çerçevede "Sendika başkanlarının 1 Mayıs kutlamaları için Taksim diyetmelerine rağmen işçilerin mutlaka Taksim Alanı'nı kazanacaklarına" da değinildi.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun "Birleşik Kitle-sel Devrimci 1 Mayıs"ı hedeflediğinin vurgulandığı eylem "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan", "Taksim'de 1 Mayıs Yasağına Son", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarıyla bitirildi.

Halklar ancak örgütlenip biraraya geldiğinde, seslerini birleştirip iktidarların karşısına çıktığında bir GÜÇ'türler. Ancak o zaman kendi kaderlerini kendileri belirler hale gelebilirler.

Evimizde, işyerimizde, kahvehanelerde sızlanıp küfretmenin hiçbir yararı yoktur. Fakirlikten, işsizlikten şikayet ediyorsanız, Amerika'nın, Avrupa'nın ulusal onurumuzu ayaklar altına almasına karşı tepkiliyseniz, bu ülkedeki işkencelere, katliamlara, provokasyonlara razı değilseniz, şikayetinizi, tepkinizi, açıkça ortaya koymalısınız. Bunun araçlarından biri 1 Mayıs alanlarıdır. Eğer bu düzenden memnun değilsen, senin safin, yoksulluğa, emperyalistlere, zulmün, adaletsizliğin her türlüsüne karşı mücadele eden devrimcilerin yanındır.

Devrimciler bu ülkede, 35 yıldır emperyalizme, işbirlikçilerine karşı mücadele ediyor. Anti-emperyalizm bayrağı 35 yıldır devrimcilerin elinde dalgalanıyor. Faşist terörün karşısında 35 yıldır biz varız; sivil, resmi faşist terörün karşısında direnen biziz. İşte bu nedenle, bağımsızlıktan, demokrasiden yana olan, hak ve özgürlüklerden yana olan tüm emekçilerin safı, devrimcilerin safıdır. 1 Mayıs'ta meydanlarda devrimcilerin kızıl bayrakları altında buluşalım!

İsmi kanla değişen meydan!

1 Mayıs 1976'da yüzünü aşkın insanı ağırlayan Taksim Meydanı, bir yıl sonra, Türkiye tarihinin en kanlı sahnelerinden birinin tanığı olacaktı.

Önceki bölümün sonunda dediğimiz gibi,

1976 1 Mayıs'ı sınıflar mücadelesinin yükseldiğini göstermişti herkese; 1977 1 Mayıs'ına ilişkin hesaplar ve planlar da buna göre yapıyordu.

İlerici sendikalar, devrimci örgütler, vargüçleriyle hazırlanıyorlardı 1 Mayıs'a. DİSK'in, demokratik kitle örgütlerinin ve devrimci grupların temsilcileri toplantılar yapıyor, semtlerde, okullarda 1 Mayıs çağrılarını yükseliyordu.

Aynı günlerde, hükümet yetkilileri, polis şefleri ve burjuva basın bir kampanya başlattılar: "1 Mayıs'ta kan akacak"!

Oligarşinin gerçekleştirdiği her kitlesel provokasyon ve katliamda olduğu gibi, "ortam" günler öncesinden hazırlanmaya başlandı.

Onlara göre 1 Mayıs'ta büyük olaylar çıkacak, ortalık kan gölüne dönecekti.

Bu haberler, doğal olarak halkın 1 Mayıs'a katılımını engellemeye yönelik karşı-devrimci propagandalar olarak değerlendirildi. Evet, böyle bir yanı vardı, ancak daha sonra görülecekti ki, söylenenler sıradan bir karşı-devrimci propagandanın ötesindeydi. O gün meydana olacakları aynen söylüyordu kontrgerilla.

Kontrgerillanın değirmenine taşınan su

Kontrgerilla, halkın yükselen mücadelesini açıkça katliamla tehdit ediyordu ve bu tehdide rağmen yüzbinler 1 Mayıs Alanı'nı doldurduğunda bu tehdidini fiiliyata geçirmekte de tereddüt

etmeyecekti.

Fakat 1 Mayıs öncesinde, kontrgerilla "kan akacak" söylemini, kendi planına değil, sol güçler arasındaki çelişkilere dayandırıyordu.

1 Mayıs öncesi böyle bir sorun ortaya çıkmıştı. DİSK'teki etkinliği nedeniyle TKP'li revizyonistler, 1 Mayıs'ı düzenleme hakkını kendilerinde görüp, kendilerine göre yasaklar, ambargolar uygulamaya çalışıyorlardı. Birbirlerini "Maocu Bozkurt", "Sosyal Faşist" olarak gören iki kesim arasında "alana gireceğiz-sokmayacağız" tartışmaları boyutlandı.

Devrimcilerin bu sorunun çözümüne yönelik çağrı ve uyarıları karşılıksız kaldı. Grupçuluk, SBKP'yi ve ÇKP'yi "merkez" alan siyasal körükleri, sürecin nereye doğru gittiğini görmelerine de engeldi. Burjuva basındaki "ortalık kan gölüne dönecek" haberleri, bu "gireceğiz-sokmayacağız" tartışmalarıyla besleniyordu. Kontrgerilla 1 Mayıs provokasyonunu da işte bu zemin üzerinde gerçekleştirecekti.

Tehditler, demagojiler "durduramadı halkın coşkun akan selini"

Taksim, 1977'nin 1 Mayıs günü, bir ilkin daha ev sahibi oldu. Kontrgerillanın tehditlerine rağmen 500 bin emekçi toplandı alana. Bu, ülkemizde devrimci bir eylemde ulaşılan en büyük kitle rakamıydı. Ve bu büyük, coşkulu kalabalığa kucak açmanın onuru da yine Taksim Meydanı'nın olmuştu.

Polis raporuna göre, o gün Taksim'de 53 dernek ve kuruluş ile 99 işçi sendikası vardı. Ve tabii, devrim rüzgarı herhangi bir örgütlülüğe üye olmayan onbinlerce insanı da getirmişti Taksim'e.

Halkın her kesiminin örgütlü güçleri oradaydı. Devrimciler oradaydı. Ümut oradaydı.

Sabah, ilk toplanma yeri olan Beşiktaş'ta yaklaşık 250-300 bin kişilik bir kitle toplandı. Yüzbinlerin Taksim'e doğru yürüyüşü, görenin yüreğini coşkuyla dolduracak bir görkemdeydi. Halkın geçtiği her yer, kelimenin gerçek anlamıyla sarsılıyordu. Sloganlar dalga dalga yayılıyordu İstanbul semalarına.

Tarihten biliyorduk, ülkemizden biliyorduk, devrimin her kabarışı, egemen sınıflar kadar, "sol"dan bazılarını da rahatsız eder. Reformizm, revizyonizm bunların başında geliyordu.

DİSK, işte bu "rahatsızlıkla", kendi kortejlerini alana yerleştirdikten sonra, devrimci grupların kortejleri henüz alana girmeden, mitingi başlattı. Taksim'de miting başladığında, kitlenin bir kısmı daha Beşiktaş'tan harekete bile geçeme-

mişti. Beşiktaş tarafından gelen en büyük kortej ise, DEV-GENÇ kortejiydi. DİSK'in hesabına göre, kortej sıralamasında en sona bırakılan DEV-GENÇ ve Taksim'e gelen diğer bazı semtlerde toplanan "Maocu" gruplar, alana gelmeden miting bitirilmiş olacaktı. DEV-GENÇ, yürüyüş kollarını hızlandırarak bu küçük oyunu boşa çıkardı ve alana yerleşti.

Miting henüz devam ediyordu ki, Saraçhane tarafından gelen (Halkın Kurtuluşu, Halkın yolu, Halkın Birliği gruplarının yer aldığı) kortej Taksim'e yaklaştı. Aynı anda birbirlerine karşı 'sosyal faşistler', 'Maocu bozkurtlar' sloganlarını atmaya başladılar. Ve işte tam o anda, 1 Mayıs meydanını silah sesleri doldurdu. Kontrgerillanın beklediği andı... İlk anda kimse saldırının kimden geldiğini anlayamadı; TKP'liler ve Maocu gruplar mı ateş açmıştı birbirine, yoksa...

Evet, kontrgerilla işbaşındaydı. İlk ateş Sular İdaresi'nin üzerinden açılmış, aynı anda ortaya çıkan beyaz bir Renault'tan kitle taranmıştı. Bunun dışında da birçok noktadan kitle üzerine ateş ediliyordu. Artık ortalık ana baba günüydü ve resmi polis, panzer saldırısı başlamıştı bu kez. Kitlenin üzerine sürülen panzerler, kitleyi darmadağın etmiş, insanlar, alanı terkedecek en yakın sokakların girişlerine yığılmışlardı. 1 Mayıs'ta şehit düşen 34 emekçiden 26'sı ezilme ve boğulma sonucu yaşamını kaybetti.

Meydanda kitlesiyle birlikte örgütlü bir şekilde davranmaya devam eden tek bir grup kalmıştı: DEV-GENÇ'liler. Bir yandan ateş açılan yerlere karşı ateş açıyor, bir yandan paniği önlemeye çalışıyorlardı. Meydanın ortasında, anıtın hemen önünde dağılmadan durdular. Polisin tüm dağıtma girişimleri püskürtüldü. Polisin püskürtülmesinin ardından artık kalabalığın kalmadığı meydanda DEV-GENÇ'liler alandaki yaralıları müdahale ederek, onların hastaneye kaldırılmasını sağladılar. Alanda yapacak bir şey kalmadığında, Karaköy'e kadar polisle çatışa çatışa çekildiler.

O gün, yüzlerce devrimcinin kanıyla meydana yeni bir isim konuldu. 34 1 Mayıs şehidinin ismi artık tek bir isimde birleşecekti: Taksim Alanı artık "**1 Mayıs Alanı**"ydı.

O meydan, Türkiye halklarının devrim ve sosyalizm umudu, en büyük görkemiyle o meydanda dile gelmişti. Ve yine o meydanda Türkiye halklarının devrim ve sosyalizm umudu kana boğulup yok edilmek istenmişti.

Artık orası, herhangi bir meydan değildi. Orası, kavganın başkentinin adı kanla yazılmış meydanıydı.

Katliamı planlayanlar, kurşunların ardından panzerleri sürmüştü kitlenin üstüne. Taksim'den Sıraselviler tarafına açılan bu sokak, kitlenin ateş altında yönelebileceği ilk yerd. Yandaki fotoğraf, yukarıdaki fotoğraftan birkaç saat sonra çekildi. Çok sayıda emekçi burada can verdi.

1 Mayıs 1978; 1 Mayıs Alanı'nda Yine Yüzbinlerceyiz

1 Mayıs 1977 katliamı, oligarşi için artık kitlere karşı kullanacağı bir "tehdit ve gözdağı" aracıydı. Katliamın amacı da buydu zaten bir yerde. Böyle olduğu için, oligarşi göstermelik de olsa, katliamı düzenleyenlerin peşine düşmedi, soruşturmalar alelacele kapatıldı. 1 Mayıs katliamının failleri, herkesin bildiği bir "sır" olarak kaldı. Herkesin bildiği "sır"ın adı, kontrgerillaydı, Susurluk'tu.

78 1 Mayıs'ı öncesi bu tehdit ve gözdağı iktidar ve burjuva basın tarafından alabildiğine kullanıldı. 1 Mayıs kuşatılmış bir kentte, işgal altındaki bir alanda kutlanacaktı. O günkü basından aktaracağımız şu satırlar, tabloyu özetleyecektir:

"1 Mayıs Alanı'nda törenler boyunca il jan - darma alayı, motorize jandarma alayı ve 5 bin polisin görev yapacağı, törenlerin bitimine değin, polis, jandarma ve hastanelerde tüm izinlerin kaldırıldığı belirtilmiştir. 1 Mayıs törenleri ayrıca askeri helikopterler tarafından da izlenecek ve 66. tümen hazır olarak bekleyecektir. ... İstanbul'a giriş-çıkışlar dün sabahтан itibaren kontrol altına alınmış, tüm araçlar ve içindekiler aranmıştır." (1 Mayıs 1978, Cumhuriyet)

Oligarşi seferberlik halindeydi.

Meydanı yasaklamamışlardı; ihtimal ki, bir önceki katliamlarının sonucunu görmek, bir avuç insanın toplandığı bir alan görüntüsüyle, halka ve devrimcilere moral bir darbe vurmak istiyorlardı. Ama hevesleri kursaklarında kaldı.

O gün, bir sene önceki katliama, yine katliam yapma tehditlerine rağmen, **200 bine yakın emekçi** 1 Mayıs Alanı'ndaydı. Halkın devrimci mücadelesi giderek geniş kesimleri etkiliyordu. Bir sene önceki 1 Mayıs'ta sendika olarak sadece DİSK vardı; 1978 1 Mayıs'ına Türk-İş üyesi bazı sendikalar da katılmıştı.

Bu yazı dizisinin logosundaki resim, sınıflar mücadelesi tarihine 1 Mayıs 1978'in armağan ettiği bir resimdir. Emperyalizm ve oligarşi tarafından zincirlenmiş ve zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan işçinin önünde yüzbinlerin kavgasının belgelendiği bu resim, aynı zamanda Türkiye solunun 1 Mayıslarda henüz aşamadığı bir kitleliliği göstermektedir.

1 Mayıs '78 bir kararlılık sınavıydı; devrimciler, oligarşinin tehdit ve gözdağına kitlesel bir cevap verdiler. 1 Mayıs '78, aynı zamanda hayatın tüm alanlarında can güvenliğini ortadan kaldıran, MHP-polis işbirliğiyle hergün cinayetler işleyen resmi ve sivil faşist teröre karşı bir meydan okuyuştu. 1 Mayıs 1978'den hemen önce, 16 Mart'ta İstanbul Üniversitesi önündeki katliam gerçekleştirilmişti.

Taksim Meydanı, 1978 1 Mayıs'ında ülkemiz sınıflar mücadelesi açısından bir başka önemli olayın da ev sahibi oldu. Devrimci Yol tasfiyeciliğine karşı ideolojik mücadele yürüten henüz oluşum halindeki devrimci hareket, '78 1 Mayıs'ına onbinlerce kişilik kortejiyle katıldı ve **"Yolumuz Çayanların Yoludur"** pankartıyla, kitleler nezdinde ilk kez kendini ayrı bir örgütlülük olarak o meydana ifade etmiş oldu. Devrimci hareketin kortejinin kitleliliğinde anti-faşist mücadele anlayışının büyük bir etkisi vardı. Faşist terör karşısında sinen, etkisiz politikalar izleyen siyasi hareketlerin aksine, devrimci hareket faşist terörü gerileten bir politikayla siyasi arenada yer alıyor, bu da can güvenliğinin temel sorun haline geldiği kitlelerin ihtiyacına karşılık veriyordu.

1977 katliamının kitleler üzerinde hiç mi etkisi olmamıştı? Elbette böyle bir etki de söz konusuydu; o kadar ki, bu etki sonraki yıllarda da çeşitli biçimlerde sürecek, oligarşi 1 Mayıs'ı "1977 katliamıyla" özdeşleştirip, onu "korkulu" bir gün haline dönüştürmeye çalışacaktı. Aradan 28 yıl geçmiş olmasına rağmen, oligarşi hala 1 Mayıs 1977'yi "tehdit ve gözdağı" aracı olarak kullanır.

İşte bu yüzden, 1 Mayıs Alanı da sınıflar mücadelesinde özel bir önem kazanmıştır.

1 Mayıs 1978'de alanı dolduran kitle, 1 Mayıs 77 katliamının hesabını sormak için meydanlara çıkan bir kitleydi. Devrim, kitlelerin he-

1977 1 Mayıs'ından tarihe iki resim kaldı. Birincisi katliamı gösteren resimler. İkincisi ise, yanda gördüğünüz resim. Taksim Anıtı'nın üstünde dalgalanan DEV-GENÇ pankartı ve dağılma-yan, polise karşı taşlarla, sopalarla çatışan DEV-GENÇ'liler... Bu resim artık, sadece bir "an"ın resmi değil, devrimci iradenin, kararlılığın ve her koşulda direnmenin resmidir...

sap sorma ve adalet istekleri büyüdüğü ölçüde gelişir. Dökülen kanının hesabını sormayan hiç bir hareket, düzene karşı bir devrim mücadelesini geliştiremez. Bu sınıf kinidir, iktidar perspektifidir. **"Neden Taksim?"**, **"niye bir alan meselesinde bu kadar ısrar ediliyor?"** soruları, bu kinden yoksun, bu perspektiften uzak olanların sorularıdır.

1978'de, 1 Mayıs Alanı oligarşiye şöyle haykırıyordu; katlettin, kanımızı döktün, ama yıldıramadın; işte yine buradayız. İşte yine namlularınızın önünde devrim, sosyalizm diye haykırıyoruz.

Oligarşi, 1978'de Taksim Meydanı'nın "solun yenilgisi"ne tanık olmasını istemişti. Tersine oldu. İşte bunun üzerine Taksim yasaklandı.

1979 1 Mayıs'ına gelindiğinde, iktidarda Ecevit hükümeti vardı. Ecevit hükümeti, Maraş katliamından sonra, 26 Eylül 1978'de, içinde İstanbul'un da olduğu 13 ilde sıkıyönetim ilan etmişti. Sıkıyönetim altında Taksim yasaktı.

1 Mayıs 1979 öncesi, peşpeşe yayınlanan Sıkıyönetim bildirileriyle 1 Mayıs günü yapılacak tüm mitingler, salon etkinlikleri ve eylemleri yasakladılar. DİSK yönetimi **"1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda kutlayacağız"** açıklamasını yaptı. Ama bu sözü hayata geçirecek militan bir kararlılık göstermedi. Devrimciler 1 Mayıs hazırlıklarını sürdürdüler.

Sıkıyönetim, yasakların kar etmeyeceğini görünce, 1 Mayıs günü **İstanbul'da sokağa çıkma yasağı** ilan etti. İstanbul'un tüm merkezi yerleri asker ve polisler tarafından işgal edildi.

Bu koşullarda 1 Mayıs Alanı'na çıkılamadı. Ama 1 Mayıs, emekçi semtlerinde sokağa çıkma yasaklarına rağmen silahlı ve silahsız çeşitli gösterilerle kutlandı... Taksim yasağı ise, artık bir **"devlet yasağı"** haline gelecekti...

- sürecek -

Yüzbinlerin İşgale karşı öfkesi

1 milyon Iraklı “Amerika Defol” sloganları attı, işbirlikçi hükümetin yeni Cumhurbaşkanı Talabani ise, “Amerika gitmesin, onlar ülkemizi özgürleştirdi” açıklaması yaptı.

Bağdat’ın işgal edilmesinin yıldönümünde, yüzbinler Bağdat’taki Firdevs Meydanı’nda toplandı. 9 Nisan 2003’ta Saddam heykelinin büyük bir medya şovu ile devrildiği alan-

da toplanan 1 milyona yakın Şii ve Sünni, “ABD’ye Hayır, İşgale Hayır” sloganları attı.

Şii lider Mukteda Sadr ve Sünni dini liderlerin çağrısıyla düzenlenen gösteride, Irak halkının birliğine vurgu yapılırken, işgalcilerin bir an önce Irak’ı terk etmeleri istendi.

Ellerinde, Talabani’nin “ilk iş olarak değişti-receğini” söylediği Irak bayrakları taşıyan yüz-

binler, “Şeytana Hayır, Irak Iraklılarındır” sloganları atarak, Bush, Şaron ve Saddam maketleri ile İsrail ve ABD bayrakları yaktılar. İşgal-den bu yana düzenlenen en büyük gösteriye mesaj gönderen Sadr, “Tanrı’nın Amerikan askerlerinin belini kırması” temennisinde bulundu. “Dayanışmamız, işgalin sona ermesinin iç sa-vaşa yol açacağını söyleyip duranları sustura-cak, çünkü Irak halkı birlik içinde” diyen Sadr, ABD Başkanı Bush’un Suriye’nin Lübnan’dan çekilmesini isterken kendisinin işgali sürdürme-sindeki ikiyüzlülüğü sert bir şekilde eleştirdi.

Ayrıca, Ramadi, Bakuba ve Beyci kentlerin-de de işgal karşıtı gösteriler düzenlendi.

Talabani’nin gösteri sonrasında yaptığı, “Amerika gitmesin, onlar ülkemizi özgürleştirdi” açıklaması ise, işbirlikçiliğin nasıl halka karşı, halka rağmen sürdürüldüğünü göstermekle kal-madı, Talabani acaba kimin cumhurbaşkanı olacak sorusunu düşündürdü?

Sayı 154

41

17 Nisan
2005

Katleden ‘Barış’

Filistin - İsrail barış oyununu kan dökerek sürdürüyor. 9 Nisan günü Refah Mültecî Kampı’nda top oynayan çocuklara ateş açan İsrail askerleri, 14-15 yaşlarında üç Filistinli’yi katlettiler. Bu katliam üzerine, İslami Cihad ateşke-si sona erdirdiğini duyurdu. Ce-naze törenine katılan binlerce fi-listinli intikam yeminleri etti.

Öte yandan, radikal Yahudi-ler, Müslümanlar için kutsal olan Mescidi Aksa’ya girmeye çalışa-rak, provokasyon yaratmaya ça-lıştılar. Sahte barışın parçası ola-rak gündeme gelen Gazze’den çekilme planına karşı çıkan radi-kal Yahudiler’in çağrısına az sa-yıda kişi uyararak Mescidi Aksa’ya gelirken, Filistinliler de kutsallar-nı korumak için Aksa önünde toplandılar. Filistinli direniş ör-gütleri yaptıkları açıklamalarda, ‘ne pahasına olursa olsun Mesci-di Aksa’yı koruyacağız’ dediler.

400 lisede işgal

Fransa - Eğitim Bakanlı-ğının “eğitim reformu”na kar-şı eylemlerini sürdüren liseli gençler, 9 Nisan günü 400 okulu işgal ettiler. Polisin birçok yerde öğrencilere sert bir şekilde müdahale ettikleri gözlenirken, eğitim sendikaları polisi protesto etti. Sol, komü-nist liseli örgütlerin çağrısıyla düzenlenen işgal eylemlerine birçok kentte binlerce öğrenci katıldı. Sadece Toulouse’ta 16 bin öğrenci işgal gerçekleştirir-ken, Paris’in banliyölerinde de binlerce öğrenci gösteriler dü-zenledi ve polisle çatıştı.

Avrupa demokrasisi, gaz bombalı müdahalelerle ‘de-mokrasî’ anlayışını ortaya ko-yarken, “reformları” uygula-manın ve giderek radikalleşen gençlik hareketinden kurtul-manın o kadar kolay olmaya-cağı görülüyor.

ABD Protesto Edildi

Lübnan - Vatansever Gençlik ve Öğ-renci Örgütü 5 Nisan’da, Beyrut’ta ABD Elçiliği önünde protesto dü-zenledi. Göstericiler, ABD ve diğer yabancıların Lübnan’ın içişlerine müdahale etmesini protesto ettiler ve iç barışı koruma çağrısı yaptılar. ABD karşıtı sloganların olduğu pankartlar taşıyan kitlenin, direnişi destekleyen ve Suriye ile kardeşli-ğe vurgu yapan sloganlar attığı gösteride konuşan Hareket Emel Örgütü Sözcüsü Nesip Hatat, va-tansever direnişin yabancı müda-haleye izin vermeyeceğini söyledi.

Obrador’a destek

Meksika - Sol’un cumhurbaşkanı adayı, başkent Mexico City’nin Be-lediye Başkanı Andres Manuel Lo-ppez Obrador’un dokunulmazlığının kaldırılması, yüzbin kişinin katıldığı bir gösteriyle protesto edildi.

Emperyalizme ve oligarşiye meydan okuyan bayrak

Bu bir tarih
anlatımıdır

Sabah saat 6.00 suları, hava aydınlanıyor ve aydınlanan hava, Çiftehavuzlar'da ölüm mangaları tarafından kuşatılmış bir evin penceresinde dalgalanan bir bayrağı ısıtıyor.

Alt kata yerleşen özel timciler, çevre apartmanlarda siperde duran ölüm mangaları, çılgınca kurşun yağdırıyorlar bayrağa. Yalnız fizik kanunlarına değil, tarihin kanunlarına karşı kurşun sıkıyor katiller. Üç beş kurşun, yüzyılların yarattığı bir bayrağa ne yapabilir! Üç beş kurşun, o bayrağı kuşatma altında, kurşun yağmuru içinde dalgalandıran cürete işler mi?

Biraz sonra bayrağın hemen üstündeki pencerede iki kadın gözüküyor; katiller aynı anda direklerin, duvarların arasına siniyorlar. İki kadın konuşuyor: *"Halkımız, sizler için kucaklıyoruz ölümü"*.

Halk için istedikleri, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmdir. Halkın kurtuluşunu sosyalizmde görüyor onlar. Bunun için "sosyalizm öldü" çığlıklarının atıldığı böylesi bir zamanda, kurşun yağmurları altında sosyalizmin bayrağını dalga-

landırıyorlar.

Devrim inancı ve kararlılığına, sosyalizme karşı, ellerindeki kurşunları, bombaları tükenen katiller, daha fazla tahrip kalıbı ve bomba istiyorlar.

Saat 08.05. Karasu Apartmanı'nın 12. katında, sosyalizmin orak-çekiçli yıldızının dalgalandığı evde, patlama ve kurşun sesleri kesiliyor. Şimdi tarih bu büyük destanı hafızasına kaydediyor. Biraz sonra ölüm mangası üyelerinden biri pencereye gelip "Türk bayrağı" asıyor. Katiller havaya kurşun sıkarak kutluyorlar zaferlerini.

Oysa Amerikan emperyalizmi için kazandılar bu zaferi. Koçlar'ın, Sabancılar'ın düzeni için sıktılar kurşunlarını. Yanlış bayrak astılar pencereye. ABD'nin, tekellerin bayraklarını asmalıydılar oraya. Kimin için katlettilerse, onların bayrağına selam durmalıydılar.

Onların katliamları onur kazandırmıyor Türk bayrağına. Onların, direnişçilerin pencereden haykırırken söyledikleri gibi, *"babası Bush, anası Manukyan"* olanların ellerini değdirdikleri bayrak kirleli. Bayrak, bayraklığından utanır katillerin ellerinde.

1920'lerdeki ulusal kurtuluşun bayrağı da hiç kuşkusuz, üç devrimcinin, üç vatanseverin cesetlerinin yattığı evin penceresine asılmaktan, katillerin elinde kirlenmekten utanç duyuyordu.

Katliamcılar, direnişçilerin bayrağına karşı asmışlardı o bayrağı. Oysa, direnişçilerin bayrağı, bambaşka bir bayraktı. Tüm dünyanın ezilenlerinin enternasyonal bayrağıydı kırmızı bayrak.

1848 yılıydı. Burjuva devriminde krallık bayrağına karşı Fransa'nın mavi-beyaz-kırmızı ulusal bayrağının altında burjuvaziyle birlikte savaşan işçiler, şimdi burjuvaziye karşı dövüşürken, kendi bayraklarını taşıyorlardı. Ezilenlerin bayrağı kırmızı bayraktı. Paris sokakları kırmızı bere giyen, kırmızı kemer takan insanlarla doluydu ve her yere sosyalizmin simgesi olarak kırmızı renk taşıyan işaretler asılıyordu.

Paris işçilerini artık. Bir grup işçi, üç renkli bayrağın monarşi yönetimi sırasında *"onurunu kaybettiğini"* belirterek, kırmızı bayrağın ulusal bayrak olarak kabul edilmesini önerdi. Geçici hükümet, "uluslararası dengeleri" gerekçe göstererek bu talebi kabul etmedi. Ama kırmızı bayrağın artık proletaryanın, ezilenlerin bayrağı ol-

ması tarihsel olarak tescil edilmişti. İşçilerin enternasyonalı, yüzyılların mücadelesinden süzülüp gelen iki simge seçmişti kendine: Kızıl bayrak ve orak-çekiç. Proletaryanın sosyalizm mücadelesi, artık bu bayrağın altında yürütülecekti.

Çiftehavuzlar'da dalgalanan bayrak, işte bu bayraktı. Anadolu'nun isyanı vardı bu bayrakta. Bedreddinler'in, İshaklar'ın isyanı, 1920'lerdeki emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşının kahramanlıkları bu bayraktaydı. Bu bayrak, 1970'ten bu yana sürdürülen anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelenin bayrağıydı. Emperyalizme karşı ulusal onur, burjuvaziye karşı halkın çıkarları bu bayraktaydı. Çiftehavuzlar'daki direnişçilerin **"Bayrağımız ülkenin her yanın da dalgalanacak"** sözleri, onların hem inançlarının en kesin ifadesi, hem vasiyetleriydi... Bugün, 2005'in Nisan'ında ülkemizin dört bir yanına asılan kızıl bayraklar politik muhtevasını buradan alıyor.

Bu bayrak, yüzlerce metrelik bayrak şovlarıyla değil, şovenist linç saldırılarıyla değil, emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele içinde savunuluyor. Bu bayrak, işbirlikçilerin, katliamcılarının himayesinde değil, ateş altında dalgalandırılıyor.

O günün -1992'nin- dünyasında ve Türkiye'sinde, onlarca siyasi hareket sağa savurulurken, kimileri silahlara veda eder ve kimileri **bayraklarındaki orak çekiçleri çıkartıp**, örgütlerinin isimlerini "devrim"den, "sosyalizm"den, "komünistlik"ten arındırırken, bir siyasi hareket, devrim ve sosyalizm bayrağını yüksellere çekiyor, silahlı savaşı büyütüyor, emperyalizme karşı savaşıyordu. Kuşatılan üslerde dalgalandırılan kızıl bayraklar, emperyalizme meydan okuyordu.

Evet, karşı-devrim rüzgarları güçlüydü, boyun eğen eğeneydi... Ama **"Dövüşenler de vardı bu havalarda / El ayak buz kesmiş, yürek cehennem / Ümit öfkeli ve mahzun / Ümit sapına kadar namuslu"** ydu.

Umudu yaratanlar, asla halka ve vatana ihanet etmeyeceklerdi. Umudu yaratanlar, devrim ve sosyalizm idealinin öldürülmesine asla müsaade etmeyeceklerdi. Düşüncelerimizle yaşamak için yüzlerce insan tecrite karşı direnişte şehit düşerken yine kızıl bayraklarımız dalgalanıyorsa, Kızıldereler'in, Çiftehavuzlar'ın yolundan hiçbir sapmamız yok demektir. Kızıl bayraklarımız, simgelerimiz gerektiğinde rafa kaldırılabilir, devrim ve sosyalizm hedefimiz bir süreliğine "gözardı edilebilecek" şeyler değildir; devrimcilik, sosyalistlik odur ki, bunları her şart altında savunur.

Canan Kulaksız Aramızda

İzmir Gençlik Derneği, 8 Nisan - 15 Nisan günlerini **Canan Haf - tası** olarak andı. Ege Üniversitesi Fen Fakültesi öğrencisi olan Canan Kulaksız, F tiplerine karşı dışarıda ölüm orucuna yatarak 15 Nisan'da şehit düşmüştü. Gençlik Derneği üyesi öğrenciler tarafından, 8 Nisan'dan itibaren Ege Üniversitesi ve Bornova'da Canan'ı tanıtan bildiriler dağıtıldı, afişlemeler yapıldı ve el ilanları dağıtıldı. 13 Nisan'da da Edebiyat Fakültesi önünde Canan ve Zehra Kulaksız'ın babası Ahmet Kulaksız'ın katıldığı bir söyleşi gerçekleşti. **"Canan Zehra lar'la Geleceğe Yürüyoruz, 30 Mart-17 Nisan'la Umudu Büyütüyoruz/ Gençlik Fe derasyonu"** yazan pankartların asıldığı söyleşide, Canan ve Zehra'nın hayatından kesitlerin anlatıldığı bir pano asıldı.

İzmir'de anma: Yolunuzdayız

İzmir HÖC Temsilciliği, 10 Nisan'da Buca Kaynaklar Mezarlığı'nda anma düzenledi. Kaynaklar Mezarlığı, 1996 Ölüm Orucu şehidi Müjdat Yanat'ın, Büyük Direniş şehitlerinden Gökhan Özocak ve Gürsel Akmaç'ın, yine hapishane şehitlerinden Ümit Doğan Gönül'ün yattığı yerd. Anmada herbirinin mezarları ayrı ayrı ziyaret edildi. Şehitlerimizi tanıyanlar onların yaşamlarını anlattılar. Ve hepsinin başucunda, bayraklarını dalgalandırmaya devam edeceğiz sözü tekrarlandı.

Şehitlerimiz meşalelerimiz

11 Nisan'da İstanbul Alibeyköy Saya Yokuşu'nda şehitleri anmak için meşaleli bir yürüyüş düzenlendi. Saat 21.00'da başlayan yürüyüşte "30 Mart-17 Nisan'la Umudu Büyütüyoruz / HÖC " pankartı açıldı. Yürüyüş boyunca sık sık "Umudu Şehitlerimizle Büyütüyoruz, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluş Kadar Savaş, Umudun Adı DHKP-C, Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var" sloganları atıldı. Yaklaşık 1 saat süren eylem Saya Yokuşu ana caddesinde bitirildi. Eylem sonrası polis mahalleyi ablukaya aldı.

17 Nisan: Dağıtılamayan Beyin Fethedilemeyen Yürek

Sayı 154

44

17 Nisan
2005

DYP-SHP koalisyon hükümeti vardı işbaşında. Halka karşı “topyekün” bir savaş yürütülüyordu. İnfazlar, faili meçhuller, kaybetmeler birbirini izliyordu. Oligarşinin “topyekün” savaşının, kendi ifadeleriyle iki hedefi vardı: “İstanbul ve Kürdistan”. Bunun pratikteki tezahürü ise, devrimci hareket ve Kürt ulusal hareketiydi.

12 Temmuz’la büyük darbe vurduklarını düşündükleri devrimci hareket, hayatın her alanında boşlukları doldurmuş, devrim mücadelesi geliyordu.

Devrimci Sol’un önder kadrolarına yönelik 16-17 Nisan operasyonu işte bu koşullarda gerçekleştirildi.

16 Nisan akşamında başladı saldırı. İstanbul’da dört semt, **Sahrayı Cedit, Erenköy, Üstbostancı ve Çiftehavuzlar** kuşatıldı. İstanbul’un tüm ölüm mangaları, işkencecileri, semtlere, evlere göre bölüştürülmüş, hepsi hedeflerine doğru yola çıkmıştı.

Üstbostancı; bir direniş kalesi

Üstbostancı’da kuşatılan üste, Sinan Kukul, Şadan ve Arif Öngel vardı. Sinan, devrimci hareketin önder kadrolarındandı. 1974’lerden bu yana bu kavganın içinde, önündeydi. Kuşatıldığı bu anda, sürdürmekte olduğu görevi Devrimci Sol Merkez Komitesi Üyeliği’ydi. 1956’ta Trabzon Beşikdüzü’nde doğmuştu Sinan. Laz’dı. 1980 öncesinde gençliğin kitlesel, militan örgütleri olan İYÖD’ün, İstanbul DEV-GENÇ’in yönetiminde yer almıştı. Devrimci Yol tasfiyeciliği-

ne tavır alınmasında en önde olanlardan biriydi. THKP-C çizgisinde yeni bir yapının örgütlenmesinde büyük emekler harcadı. Aralık 80’den itibaren 10 yıl süren uzun bir tutsaklık yaşadı. 2 Ocak 90’da gerçekleştirilen özgürlük eylemiyle tekrar sıcak mücadeleye katılmış ve Merkez Komitesi’de görev almıştı.

Yanındaki yoldaşlarından Arif ÖNGEL, lise öğretmeniydi. 1988-89 yıllarında devrimci mücadeleyle tanışmıştı. Devrimci Memur-Öğretmen Hareketi’nin yöneticilerinden biriydi. Eşi Şadan ÖNGEL bir ev kadınıyken mücadeleyle tanışıp devrimciliği seçmişti. Şimdi hareketin önemli bir üssünün kurumlaşmasında görevliydiler.

Ölüm mangalarını direnişle karşıladılar. Teslimiyet yoktu Üstbostancı’da. Evden çıkıp kuşatmayı yarmayı denediler. Bu sırada katledildiler.

Erenköy, Kozyatağı direniş üssü

Katiller sürüsünü Erenköy’de de Ahmet Fazıl Ercüment Özdemir, Hüseyin ve Satı Taş’ın sloganları karşıladı. Şehir SDB’leri komutanı Fazıl ve yoldaşları 16-17 Nisan direnişini örüyorlardı inançları ve cesaretleriyle.

Ahmet Fazıl, Adapazarlıydı. 38 yaşındaydı. Yoldaşı Sinan gibi, 1974’ten beri kavganın içindeydi o da. İTÜ’de öğrenciyken katılmıştı kavgaya. Önce İYÖD’ün yönetim kurulunda, ardından işçi kesimi ve mahalli bölge örgütlenmesinde görevler almıştı. Bir dönem Ege bölgesi sorumluluğunu üstlendi. 12 Eylül’den sonra Mer-

Sabahat Karataş

Sinan Kukul

A. Fazıl Özdemir

Eda Yüksel

Taşkın Usta

Satı

kez Komite'de yer aldı ve Askeri Birim Sorumlu- luğu'nu üstlendi. 1981 Mart'ında tutsak düştü. Erim-Dikler davasında idam cezası aldı. Mahke- me kürsülerinde yargılanan değil, yargılayandı.

1991'de gerçekleştirdikleri özgürlük eyle- miyle yeni görevler üstlenmek üzere mücadeleye atıldı. SDB'lerin gelişmesi ve yaygınlaşması için tüm enerjisiyle çalıştı. Sabo'nun kuşatma altında sorduğu "amcabey" oydu, yoldaşlarının amcabeyiydi.

SDB'lerin komutanı, yanındaki iki yoldaşıyla kuşatılmıştı. Satı Taş, Çorumlu ve 1963 doğum- luydu. Mesleği hemşirelikti. Hemşirelerin örgüt- lenmelerinin devrimcileşmesini sağlayanlardan- dı. İşkencehanelerden alınıp ak çıkan, her görevi tereddütsüz üstlenen Satı, şimdi hareketin bu önemli üssündeydi. Hüseyin Kılıç 1961'de Tun- celi'de doğmuştu. Gültepe, Okmeydanı, Kasım- paşa gibi gecekondu semtlerinde devrimci ça-lışmalar yürütmüş, en son Fazıl yoldaşının kur- maylığında görevlendirilmişti.

Katiller sürüsü, teslim ol çağrılarını karşısında, üç devrimcinin marşlarını dinlemek zorunda kaldılar. Teslimiyet yoktu bu kalelerde.

Aynı anda bir başka ölüm mangası Kozyata- ğı'nda, Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen'in kaldık- ları evi de kuşatmışlardı. Onlar silahlı savaşçılar değillerdi. Ayşe Nil Ergen Devrimci Sol Üyesi, Ayşe Gülen, Devrimci Sol taraftarıydı. Kendile- rini savunabilecek bir silahları da yoktu. Ama her koşulda katletmeye gelmişlerdi.

Mühendis-mimar odalarında çeşitli çalışma- lar yürüten, aynı zamanda kültür-sanat alanında ürettikleriyle, halktan ve mücadeleden yana bir anlayışın güçlenmesi için çalışan Ayşe Nil Er- gen ve Rizeli, kültür sanat alanındaki çalışma- rıyla devrimci mücadeleye katılan kitlelere ger- çekleri taşıyan bir devrimci sanatçı olan Ayşe Gülen, kaldıkları evde işkenceciler tarafından infaz edildiler. İki devrimci, Kozyatağı'nda da katillere karşılarında teslim olan bir devrimci görme mutluluğunu tattırmadılar.

Çiftelhavuzlar'da direniş dorukta

Cezmi Or Sokak, Karasu Apartmanı'nın 12. katı. Sabahat Karataş, Eda Yüksel ve Taşkın Üs- ta var orada. Çiftelhavuzlar bölgede en son kuşa- tılan üs. Çevredeki tüm yollar sokaklar kesilmiş.

Teslim ol çağrılarını, direnişle cevaplanıyor Çif- telhavuzlar'da da. Kuşatma altında TAYAD Baş- kanı'nı telefonla arıyorlar; o andan itibaren dire-

niş an an tarihe kaydediliyor.

Kurşunlar yağıyor kaldıkları daireye. Cezmi Or Sokak yoğun bir barut kokusuyla kaplı.

Sabahat Karataş, Devrimci Sol Merkez Ko- mite Üyesi, şehir SDB'leri ve bir kısım örgütlen- meden sorumluydu. On yıllardır kavganın içi- ndeydi. 1953 Mardin Nusaybin doğumlu Saba- hat, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü mezunuydu. İYÖKD'de, DEV- GENÇ'te, kurucularından biri olduğu Devrimci Kadınlar Derneği'nde çalışmalar yürütmüş, Devrimci Sol'un oluşumuyla birlikte yeraltı ör- gütlenmesine geçmişti. O günden beri illegal yaşamdaydı. Cunta yılları dahil tek bir kez bile düşmanın eline geçmemişti. Zor yılların yükünü omuzlamış, ilkeli, kurallı bir devrimciliğin örne- ği olmuştu. Devrimci hareketin önderinin eşiydi; bu konuda da devrimcilere örnek bir ilişkinin yaratılmasında pay sahibi oldu.

Yanında iki yoldaşıyla birlikte katillerle karşı karşıyaydı şimdi. 1962, Artvin/Borçka doğumlu Eda, bir DEV-GENÇ'liydi. Daha sonra devrimci çalışmalarına Elektrik Mühendisleri Odası'nda devam etmişti. 1962'de Gümüşhane'de doğan Taşkın, Devrimci Sol Üyesi'ydi. Tüm yaşamını çalışmakla, üretmekle geçiren bir emekçiydi.

Şimdi üçü birlikte, Türkiye tarihinin en gör- kemli direnişlerinden birini yaratıyorlardı... 8.5 saat boyunca, sloganlarıyla, marşlarıyla, halka yönelik konuşmalarıyla, silahlarıyla ve pencere- ye astıkları orak-çekirli bayraklarıyla direndiler üslerinde. Kızıl bayraklarıyla, inançları ve karar- lılıklarıyla meydan okudular emperyalizme ve oligarşiye.

Kanlar içinde kazanılan bir zafer

11 önder ve savaşçıyı katleden oligarşi, erte- si gün "beyinlerini dağıttık", "artık bir daha bel - lerini doğrultamazlar" diye açıklama yaptı. Ya- nıldıklarını görmeleri için beklemeleri gerekme- di. Türkiye'nin dört bir yanında 16-17 Nisan katliamının hesabını soran eylemler başladı. Ama daha önemli olan şuydu; kuşatma altında, ölüm pahasına inançlarını savunanların beyinle- rini dağıtmaya hangi kurşunun, hangi bombanın gücü yeterdi... Üzerlerine kurşunlar yağarken devrim ve sosyalizm sloganlarını haykıran yü- rekleri, hangi güç fethedebilirdi... İşte bunu ba- şaramadıkları ve asla başaramayacakları için, 16-17 Nisan sınıflar mücadelesi tarihine bir di- reniş destanının adı olarak geçti.

Sayı 154

45

17 Nisan
2005

Taş

Hüseyin Kılıç

Arif Öngel

Şadan Öngel

Ayşe Nil Ergen

Ayşe Gülen

Gençlik 18 Nisan'da YÖK Önünde 'F Tipi Üniversite İstemiyoruz'

Gençlik Federasyonu'nun kampanyası basın açıklamaları, bildiri dağıtımları ile sürüyor. Öğrenciler, 18 Nisan'da YÖK önünde soruşturmaları protesto ederek, YÖK Başkanı ile görüşecek.

'Soruşturmalar Geri Çekilsin'

7 Nisan günü, İstanbul Üniversitesi Öğrencileri Merkez Kampüs önünde soruşturmaları protesto ettiler. İstanbul Gençlik Derneği'nin de bulunduğu devrimci demokrat öğrenciler merkez kampüs önünde oturma eylemi yaptılar. "Biz Sizi Affetmeyeceğiz" pankartı asan öğrenciler, "Atmak Yetmez Bizi Asın, Eğitim Hakkımız Engellenemez, Soruşturmalar Geri Çekilsin" dövizleri açtılar ve basın açıklaması yaptılar.

Gençlik Federasyonu Bildiri Dağıttı

Gençlik Federasyonu üyelerinin, basın açıklamaları ve kampanya sloganının yer aldığı önlükler giyerek bildiri dağıtımları sürüyor.

9 Nisan'da Taksim Meydanı'nda basın açıklaması yapan **İstanbul Gençlik Derneği** üyeleri, ardından bildiri dağıttı. Bildiri dağıtım sırasında "Bağımsız bir ülke istediğimiz için soruşturuluyoruz, okullarımızdan atılıyor, eğer bağımsız bir ülke istemek suç ise biz bu suçu işlemeye devam edeceğiz" diyerek halka bilgi veren federasyon üyeleri, Gündoğdu Marşı'nı da söylediler.

Ankara Gençlik Derneği üyeleri de aynı gün Yüksel Caddesi'nde, "Polis-İdare İşbirliğine Soruşturmalara Son" yazılı pankart ve "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" yazılı dövizler açarak basın açıklaması yaptı. Federasyon flamaları açan öğrenciler adına konuşan Erdem Sevim, "Düzen, düşünmeyen, üretmeyen, apolitik, vatanseverlik duyguları yok edilmiş bir gençlik yaratmak için bir yandan soruşturmalar açarken, öte yandan da dönem dönem faşist saldırıları devreye sokuyor" diye konuştu. Sevim, 18 Nisan'da YÖK

önünde olacaklarını söyledi. "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Polis-İdare İşbirliğine Son" sloganları atan öğrenciler, daha sonra bildiri

dağıttılar.

Uşak Gençlik Derneği üyeleri, Tiritöğlü Parkı, Uşak Meydanı'nda bildirileri dağıttıktan sonra dernek binasında basın açıklaması yaptılar. Açıklamada, Trabzon'daki faşist saldırı da protesto edildi. **Balıkesir Gençlik Derneği** üyeleri de aynı gün kent merkezinde bildiri dağıttılar.

Muğla Gençlik Derneği üyelerinin 11 Nisan günü Sınırsızlık Meydanı'nda dağıttığı bildiri halkın ilgisiyle karşılandı. Muğla Üniversitesi öğrencisi iki kişiye de, okuldan uzaklaştırma ve kınama cezaları verilmişti. **Erzincan Gençlik Derneği** üyesi öğrenciler, 10 Nisan günü Ordu Caddesi üzerinde "Okullarda Polis - İdare İşbirliğine ve Soruşturmalara Son" kampanyası çerçevesinde bildiri dağıttı.

Gaziantep'te ise, Gençlik Derneği Girişimi üyelerinin bildiri dağıtım sırasında polis provokasyon yaratmaya çalıştı. Önce keyfi biçimde kimlik soran polis, bildirinin yasal olduğunu görünce, bu kez de "yasalar engelleyemiyorsa halk cezasını verir" diyerek halkı kışkırtmaya çalıştı ve sürekli Trabzon'u hatırlatarak, "bakın halk yanlış anlar size saldırır, bölücülük yapıyor sunuz" dedi. Polis bu tavrıyla, hem gençliğe gözdağı vermek istiyor hem de demokratik bir hakkın kullanımına karşı provokasyondan medet umduklarını gösteriyordu. Provokatörlerin kendileri olduğunu açıkça itiraf eden polisin amacı, öğrenciler tarafından çevrede bulunan halka teşhir edildi ve bildiri dağıtımını sürdürüldü. Bu sırada SGD ve Mücadele Birliği de destek verdi ve bildiri dağıtımına katıldılar.

Gençlik Dergisi Baskını Duruşmasında Tahliye

Ülkemizde Gençlik Dergisi'ne 12 Ekim 2001'de yapılan polis baskını sonrası tutuklanan öğrencilerin duruşması 6 Nisan günü 14. ACM'de görüldü. Duruşma sonucunda, Özgür Türk, Gözde Şahin, Ufuk İnce ve Berk Taçyıldız tahliye edilirken, Devrim Kalaycıoğlu, Barış Ateş, İnan Doğan'ın ise tutuklulukları sürdürüldü. Duruşma 10 Ağustos tarihine ertelenirken, öğrenciler duruşmaya getirilirken, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganını attılar.

Yine Direndik Yine Yıktırmadık

29 Mart günü, halkın gecekondualarını, yuvasını yıkmaya gelmişlerdi, binlerce öfkeli yoksul, HÖC'lülerin yol göstericiliğinde direndi ve yıkım yarıda bırakılmak zorunda kalındı.

Halkın hiçbir sorununu çözmeyen, sadece yakıp yıkan, yokeden düzen, 14 Nisan günü yine Avcılar Firuzköy Yeşilkent Mahallesi'nde evleri yıkmak için geldi. Hazırlıklıydılar, bekliyorlardı, gecekondu direnişlerinin tecrübesiyle yol gösterenler vardı içlerinde, yanbaşılarında, onlar Armutlu'da, Aydos'ta direnenlerdi.

Yeşilkent halkı yine direndi. "Hazine arazisi" üzerine yapıldı diyerek, IMF'ye tekellere peşkeş çektikleri hazineleri adına 15 evi yıkmak isteyen, binlerce polis desteğindeki belediye ekipleri, 2 bin kişinin direnişiyle karşılaştılar. Sadece cadde üzerindeki bir binanın yıkımını yapabilen

ekipler geri çekilmek zorunda kaldılar.

Halk taşlarla, bedenleriyle direnirken, oligarşinin polisi tazyikli su, biber gazı ve gaz bombası kullandı. Bu terör de direnişi kıramadı. Kimi panzerlerin önüne bedenini yatırıyor, kimisi taşlarla katiller sürüsünü püskürtüyordu. Halkı hiçe sayan, küçümseyen oligarşi, birleştiğimizde, devrimcilerin yol göstericiliği ve öncülüğünde direndiğimizde, bizi yenemeyeceğini bir kez daha gördü.

Polis yıkımın olduğu bölgeye halkı yaklaştırmamak için barikatlar kurarken, binlerce kişi "Yeşilkent Bizimdir Bizim Kalacak" sloganları ile barikatları parçalayarak bölgeye ulaştı. Bir yandan da çevrede bulunan malzemelerle barikatlar kurulup ateşe verildi.

Önce bombalar yağdırıp halkı sindirmek isteyen polis, bunu başaramayınca bu kez de megafonla "sakinleşme" çağrılarını yaptı.

Taşlarla polislerden de yaralananlar olduğu görülürken, evlerini yıktırmak istemeyen insanlardan gözüaltına alınanlar oldu.

"Yine direneceğiz"

Yıkım ekiplerinin geri çekilmesinin ardından belediyeye yürümek isteyen binlerce kişinin önü yine barikatlarla kesildi. Yapılan görüşmelerde polisin mahalleyi terk etmesi istendi. Halkın öfkesi karşısında yapacak bir şeyi olmadığını gören IMF'ci polis, yıkım ekiplerinin ardından mahalleyi terk etmek zorunda kaldı.

Yeşilkent halkı, yine geleceklerinin, yine yıkılmak isteyeceklerinin bilincinde. Ama bilincinde olduğu bir şey daha var; direniş!

Sayı 154

47

17 Nisan
2005

Zam Protestosu

Adana Çukurova Üniversitesi'nde otobüs ücretlerine yapılan zamlar 7 Nisan günü protesto edildi. Fen- Edebiyat Fakültesi önünde, "Ulaşım Zamları Geri Alınsın Yurt Üniversite Arası Ücretsiz Olsun / Ç.Ü. Öğrencileri" imzalı pankart ve "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" dövizleri açılarak başlayan eylemde, kapiya kadar çift taraflı yol kapatılarak yürüyüş yapıldı. Öğrenciler adına açıklamayı yapan Adana Gençlik Derneği üyesi Mehmet Gökmen, bu zamları, halka yönelik yoksullaştırma politikasından ayrı görmediklerini söyledi.

7 Nisan tarihli H. O. Tercüman'ın fakülte koridorlarında asılı büyük boy Mahir Çayan pankartının "üniversite idaresinin sessiz kalmasına rağmen, Türk diline ve şuuruna sahip çıkan gençlerin pankartı indirerek yerine Türk bayrağını astığı" şeklindeki haberi yalanlandı. Gençlik Federasyonu, 30 Mart'ta asılan pankartın bir hafta asılı kaldığını, kimsenin indirmediğini ve fakültede asılı bulunan Türk bayrağının ise yıllardır asıldığı yerde durduğunu söyledi. Şovenist kışkırtmaya da değinen ve Tercüman'ın provokasyon yaratmaya çalıştığını belirten Gençlik Federasyon şöyle dedi: "Sahipleniyor, 'yolundayız' diyoruz. Bu büyük önderin pankartını üniversitemizde de asarak şehitlerimizi herkes tanısin, İstanbul Üniversitesi'nin mücadele tarihini öğrensin istiyoruz. Bu pankart bir değerdir, kimseye indirtmeyiz."

'Yolundayız'

Çözumsuzlük, başka bir çözumsuzlikle aşılabılır mı?

“Abdullah Öcalan, uzun süredir üzerinde çalıştığı ‘**Demokratik**

Konfederalizmi’ Türkiye, Irak, İran ve Suriye ile Kürtler’in yaşadığı diğer bölgeler için bir sistem olarak ilan etti.” (22 Mart 2005, Ülkede Gündem)

Böylelikle Öcalan’ın özellikle İmralı sürecinde birbiri peşisıra gündeme getirdiği politika ve tespitlere bir yenisi daha eklenmiş oldu. Kürdistan Demokratik Konfederalizmi (Koma Komalên Kürdistan) olarak adlandırılan bu yeni stratejinin, Newroz’da ilan edilmesiyle birlikte, konuya ilişkin tartışmalar da başladı.

Kürt milliyetçi hareketin basın yayın organlarında, bu yeni politikanın “altını doldurmaya” yönelik yayınlar yeraldı. Çünkü ‘**Demokratik Konfederalizm**’ buna şiddetle ihtiyaç duyan bir öneridir.

Öcalan’ın bu yeni önerisini nasıl tanımladığını kendi sözleriyle kısaca özetleyelim:

“*Demokratik Konfederalizm, dört parçaya bölünmüş ve dünyanın her tarafına yayılmış olan Kürt halkının demokratik birliğinin ifadesidir.*”

“*Kürdistan Demokratik Konfederalizmi bir devlet sistemi değil, halkın **devlet olmayan** demokratik sistemidir.*”

“*Bundan sonra Kürdistan’da üç hukuk geçerli olacaktır: AB Hukuku, Üniter Devlet Hukuku, Demokratik Konfederal Hukuk. Üniter devletler olan İran, Irak, Türkiye ve Suriye Kürt halkının konfederal hukukunu tanıdıkça, Kürt halkı da onlarınkini tanıyacak ve bu temelde uzlaşmaya gidebilecektir.*”

Bu yeni stratejik hedefi, çeşitli yanlarıyla ele alalım:

1) Yeni bir politika önerilmesi, eski politikaların çözumsuzlüğüne itirafıdır!

Her yeni politika, eskisinin yanlışlığının ifadesi midir? Elbette hayır. Eskiye içeren ama onu geliştiren, onun kazanımlarını bir üst aşamaya sıçratan veya sosyo-ekonomik yapıdaki değişimlere bağlı olarak eski hedeflerin hükümsüz kalmasıyla yeni politikalar önerilebilir elbette. Ancak Öcalan’ın bu önerisinde bunların hiçbirisi yoktur. Sorun şudur; özellikle İmralı’dan bu yana önerilen hiçbir politika, öngördüğü sonuçları yaratmamıştır. Ve geline nokta PKK kitlesi, adeta yönsüz, hedefsiz kalmış, izlenen politikalar konusunda umutsuzlaşmıştır. Öcalan, Barzani-Talabani milliyetçiliğinin kendi çizgilerinde “mevzi” kazanmalarının da baskılanması altın-

da, çözumsuzluğun çözümü olarak bu öneriyi gündeme getirmiştir.

PKK’nın 1990’ların başından bu yanaki süreci, bu açıdan adeta bir kısır döngüdür. Ortaya atıkları her politika tıkanmış, o tıkanmayı yine çözumsuzluktan başka bir şey olmayan yeni bir politikayla aşmaya çalışmışlardır. Bu nedenle, bu kadar kısa süre içinde, birbirinden alabildiğine farklı onlarca siyasetin ortaya atıldığı, hiçbirinde kararlılık ve tutarlılık gösteremeyen, hedeflerini, örgütlenmelerini sık sık değiştiren bir örgüt tablosu ortaya çıkmıştır.

2) Konfederalizm, Öcalan’ın diğer tezleriyle de çelişki ve tutarsızlık içindedir.

“**Demokratik Cumhuriyet**” ne oldu? Neden vazgeçildi? “**Türkiyelileşme**” politikasına ne oldu, neden vazgeçildi?

Her zaman olduğu gibi, Öcalan’ın her yeni politikasında olduğu gibi, önceki tespit ve politikaların ne olduğuna ilişkin bir açıklama yoktur. Önceki politikaların özeleştirisi, muhasebesi yapılmadan vazgeçilir onlardan. Bu defa da öyle olmuştur.

Demokratik Konfederalizm düşüncesi soyut ve gerçeküstü olsa da **milliyetçidir**. Milliyetçilik temelinde üretilmiştir.

Türk halkıyla “ortak vatan”dan, ortak mücadeleden, ortak örgütlenmeden sözeden düşünceyle, “Türkiyelileşme” politikasıyla demokratik konfederalizm iki ayrı zihniyettir. Geline nokta “ortak”lık vurgularının geçici, taktiksel olduğunu, zihniyette asıl olanın milliyetçilik olduğunu da bir kez daha göstermiştir. Zaten zihniyette asıl olan bu olduğu içindir ki, on yılı aşkın bir süredir “Türkiyelileşme” hedefinden söz etmelerine karşın, bu doğrultuda tek bir adım bile atamamışlardır. Bizim hep söylediğimiz gibi, bırakın Türkiyelileşmeyi, Türkiye geneline dair, içinde “başta Kürt sorunu olmak üzere...” tespitinin geçmediği tek bir cümle kuramamaktadırlar.

Milliyetçilikle hesaplaşılmadan, halkların birliğini, mücadelesini geliştiren bir düşünce ortaya koymaları mümkün değildir.

3) Demokratik konfederalizm, soyut ve gerçekçilikten yoksundur.

Dört ayrı ülkenin sınırları içinde yaşayan Kürtler, o sınırlara, o ülkelerdeki iktidarları değiştirmeden, o sistemlere dokunmadan, “demokratik bir konfederalizm”

lizm” kuracaklar!

Her siyasal strateji, o stratejinin gerçekleşme koşullarıyla birlikte ortaya konur. Demokratik konfederalizm önerisinde bu yoktur. Olması da mümkün değildir. Irak’ta Amerikan işgali, Türkiye’de faşizm, Suriye’de, İran’da küçük-burjuva diktatörlükler işbaşında olacak ve bu iktidarlar değişmeden siz “Kürdistan Demokratik Konfederalizmi’ni” kurup işleteceksiniz. Asgari düzeyde sosyo-ekonomik yapı bilgisi, bunun olamayacağını gösterir. Kurulacak “yapı” devlet olmayacak, ama hukuku olacak! Hem de bu hukuk, içinde yaşanan devletlere rağmen uygulanacak... Bu öneri de Öcalan’ın daha önce önerdiği, faşist sistemi değiştirmeden “*üçüncü alanda demokratik yapılar inşa etme*” önerisi gibi içi boştur. Konfederalizm, aynı düşüncenin milliyetçilik temelindeki versiyonudur.

4) Sosyal bir temelden yoksundur . Demokratik konfederalizm, dört ayrı ülkede yaşayan “Kürtler’in” birliği olarak tanımlanıyor. Hangi Kürtler’in? Köylü, işçi, esnaf, Kürt halkının mı? Kürt işbirlikçi burjuva ve feodallerinin mi? Her siyasal yapının sınıfsal bir niteliği vardır. Ama Öcalan’ın demokratik konfederalizminin sınıfsal bir karşılığı yoktur. Sınıfsal karşılığı olmayan siyasi bir önerme ise baştan gerçekleşmemeye mahkumdur.

5) İcazetçi ve statükocu bir politikadır . Demokratik konfederalizm, ilk bakışta, sanki bölgedeki statükonun dışında bir şeymiş izlenimi veriyor. Oysa teörinin açılımında görülüyor ki, emperyalizmin Ortadoğu’da düzenine ve dört parçayı ilhak etmiş olan sömürücü devletlerin düzenine DOKUNMAMAYI esas alan bir politikadır. ABD’ye, bu önerim, senin Ortadoğu’daki düzenine ters değil denirken, bölgenin ilhakçı devletlerine de “senin sınırlarına dokunmayacağım” güvencesi vermektedir. “Demokratik Konfederalizm” önerisinin kofluğu da işte buradadır. Emperyalizmin, oligarşinin, küçük-burjuva diktatörlüklerin mevcut düzeni, statükoları yıkılmadan demokratik hiçbir yapı gelişemez. Bu son derece açık olduğuna göre, bu düzeni değiştirmeyeceğim demek, “demokratik konfederalizmi” de uygulanmayacağını bile bile öneriyorum demektir.

6) Peki öyleyse neden önerildi bu konfederalizm? Cevabını başta kısmen vermiştik. Mevcut tikanıklığı aşmaya yönelik tamamen biçimsel ve taktiksel bir öneridir. Konfederalizm, emperyalizmle ve oligarşiyle açıktan karşı karşıya gelmeyecek, ama kendi saflarındaki politika boşluğunu da dolduracak, aynı zaman-

da Barzani-Talabani milliyetçiliğiyle rekabet edebilecek bir politika ihtiyacının sonucudur. Ancak hesap yanlış; “sivil toplumculuğa” en yakın tarzda ve mevcut statükolara dokunmama kaygısıyla da formüle edilmiş olsa, “demokratik konfederalizm”, düşünce bazında emperyalizmin çizdiği sınırları ve oligarşinin “Misak-ı Milli’sini” çiğneme potansiyeli taşıdığı için beklediği “hoşgörüyü” bulmamıştır.

PKK; düne kadar demokratik cumhuriyet politikasıyla, “*düzen içinde yeralmaya hazırım*” diyordu. Oysa “demokratik konfederalizm”, gerçekleşmeyecek bir öneri de olsa, milliyetçi düşüncüyü, bağımsız Kürdistan düşüncelerini körükleyecek bir potansiyele sahiptir. Öcalan düne kadar “devleti, iktidarı hedeflemeyeceğiz” diyordu; şimdi ise “bir Kürdistan hukuku” öneriyor... İşte bu nedenlerle oligarşi, Kürt milliyetçi hareketin bu yeni politikasına, baskıyı, şovenizmi artırarak, dağlarda operasyonları geliştirerek karşılık vermektedir.

Demokratik konfederalizm önerisi, emperyalizmin ve oligarşinin düzeniyle uzlaşma üzerine oturduğu için, önceki politiklardan farklı veya daha ileri değildir. Milliyetçilik, emperyalizmin ve oligarşinin en az tepki göstereceği bir “forma” dökülmeye çalışılmış ve ortaya bu ucube tutarsız, gerçeküstü öneri çıkmıştır. Ancak asıl önemli olan, hala milliyetçilik kısır döngüsünde dönüp durmasıdır. Öcalan, Demokratik Konfederalizmle “*Halkımıza yeni bir yaşam felsefesi ve sistemi daha kazandırdığımıza inanıyorum*” diyor. Hayır, bu öneride yeni bir yaşam felsefesi ve yeni bir sistem yoktur. Sistem, kapitalizm olarak aynen sürecektir. Emperyalizmin, oligarşinin yönetimi de sürecektir. Halka bunların dışında gösterilen bir siyasal hedef de yok. O halde burada yeni olan ne?

İşin özü şudur: Ne yeni bir felsefe, ne yeni bir sistem ve ne de yeni bir politika önerilmektedir. “Demokratik Cumhuriyet” için yazdıklarımızı hatırlanacaktır. PKK kendini siyasi, askeri, ulusal olarak tasfiye etmeden, yani PKK, PKK olmaktan çıkmadan oligarşi PKK’yı düzenine kabul etmeyecek, bu politika hayat bulmayacaktır demıştik. Nitekim süreç böyle gelişti. PKK’nın hiç bir tavizi yeterli gelmedi emperyalizme ve oligarşiye. Demokratik Cumhuriyet politikası, Türkiye gerçeğine denk düşmüyordu ve gelip bir noktada tıkanı. Artık onun üzerinden siyaset yapılamaz hale geldi. Demokratik Konfederalizm politikasının da hayat bulmayacağını, Kürt sorununu çözmediğini söylemek için kahin olmak gerekmiyor. Demokratik Konfederalizm, baştan ölü doğmuş bir teoridir.

kahramanlar İmez

16 Nisan - 22 Nisan Şehitlerimiz

Suat ALKAN
Zeliha GÜDENOĞLU
Duran AKBAŞ
20 Nisan 1995

Tokat'ın Niksar İlçesi Çatak Köyü kırsalında Özel Tim'le Cephe gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düştüler.

Suat 1980'lerin sonlarından itibaren Karadeniz'de hareketin örgütlenmesinde en çok emeği geçenlerden biriydi. Zeliha, Konya DLMK içinde yer alırken, Özgür-Der'in gönüllü çalışanlarından. Duran, İstanbul'da ve Zile Halkevi'ndeki faaliyetleriyle yer alıyordu mücadelede. Karadeniz dağlarında gerilla olarak ölümsüzleştiler.

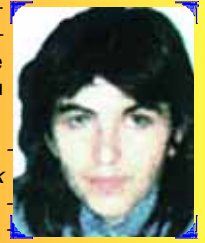
Adil CAN
16 Nisan 1980

İstanbul Beyazıt'ta faşist bir odanın dağıtılması eyleminde jandarmalarla girdiği silahlı çatışmada yaralı ele geçti. Tedavisinin geciktirilmesi sonucu şehit düştü. 1961 doğumlu Adil, FTKSME içerisinde yeralan bir savaşıydı.

Nuran DEMİR
17 Nisan 1995

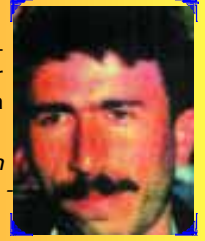
Afyon'da bir eylem hazırlığı sırasında silahın elinde patlaması sonucu şehit düştü.

1992'de Afyon İktisadi-İdari Bilimler Fakültesi'nde öğrenciyken devrimci gençlik içinde mücadeleye katıldı. TÖDEF içinde yer aldı. Pek çok kez gözaltılar, tutsaklıklar yaşamasına rağmen, kararlılığını hep sürdürdü.

Önder ÖZDOĞAN
20 Nisan 1992

İstanbul Topkapı Bölgesi'nde, bir eylem sırasında katledildi.

1965 Sivas doğumluydu. Mücadelenin çeşitli alanlarında yer alıyordu. 1992 yılının başında SDB savaşı olarak görevlendirildi.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Gürsel, 1960 Denizli Acıpayam İlçesi

Gürsel Akmaz
16 Nisan 2001

Yazır Köyü doğumluydu. Devrimci mücadeleye 12 Eylül öncesi katıldı, Acıpayam'da yoksul köylülüğün örgütlenmesinde yer alıyordu. Tutsaklıklar yaşadı.

1988'de yurtdışına çıkan Gürsel, orada da kendini devrimin hizmetine sundu. Avrupa koşullarında emekçi, devrimci özelliklerini kaybetmedi, Avrupa'nın yozluğunu reddetti.

Bu nitelikleriyle ülkeye, kendi bölgesinin dağlarına gerilla olarak döndü. Ege kırsal gerilla birliğindeyken 1988'de Derinkuyu'da tutsak düştü. İşkencehanelerden başı dik çıktı. F tipi saldırısına karşı ölüm orucu gönüllüsü oldu. Buca Hapishanesi'nde DHKP-C tutsaklarının 3. ekibinde ölüm orucunun başladı. Yürüyüşünün 124. gününde şehit düştü.

Endercan Yıldız
18 Nisan 2001

Endercan, Ağustos 1960, Dersim Çemişgezek İlçesi

Gözlüçayır (Akirek) Köyü doğumludur. Mücadeleyle genç yaşlarda tanıştı. İstanbul Üniversitesi İktisadi ve Ticari Bilimler Akademisi öğrencisiyken ve mezun olduktan sonra mücadelesini sürdürdü.

1984 yılında tutsak düştü. TKP(ML) davasından yargılandı. 6 yıllık bir tutsaklıktan sonra tahliye oldu. '95 Eylül'ünde yeniden tutsak düştü. Ölüm Orucu'nun 1. Ekibinde yer alıyordu. 19 Aralık katliamında yaratılan devrimci kahramanlık geleceğini kendi alanında yaratanlardan biri oldu. Direnişin 181. gününde kaldırıldığı hastane de şehit düştü.

1978, Tokat Niksar doğumlu olan Sibel, Aralık

Sibel Sürücü
22 Nisan 2001

1999 yılında TKEP/L davasında yargılandı. 19 Aralık katliamından sonra Kartal Özel Tip Hapishanesi'ne sevk edildi. Zulmün tecrit saldırısına karşı ölümüne yatanlardan biriydi. Ölüm orucu eyleminin 124. gününde kaldırıldığı Bayrampaşa Hastanesi'nde ölümsüzleşti.

Şenay Hanoğlu
22 Nisan 2001

Şenay Hanoğlu, Tokat, Almus, Armutalan Köyü'nde 1966 yılında doğdu. Evli ve iki çocuk annesiydi. 1989'da Tokat'tan İstanbul'a göç ettiler. Küçükarmutlu'ya yerleştiğinde onun umutları ve özlemleri de karşılığını devrim mücadelesinde buldu. Mücadelenin bir parçası oldu. Temizlik işlerine giden bir emekçi, TAYAD'ın yılmaz hak ve özgürlük savaşçılarından biriydi.

Defalarca gözaltına alındı. Ama yılmadı. F tipi saldırısına karşı dışarıda ölüm orucu yapılması önerisini ilk getirenlerden biriydi. Küçükarmutlu'da, adı daha sonra direniş evi olacak olan kendi evinde, oğlunun ve kızının yanında ölümüne yattı.

Ya ölüm, ya zafer kararlılığıyla sürdürdüğü direnişte, çocuklarının, gecekondulu yoksullarının yanbaşıyla ölümsüzleşti.

Hatice Yürekli
22 Nisan 2001

Hatice 1968'de Tokat'ın Almus İlçesi'nde doğdu. 1990 yılı başında İzmir'de mücadeleye katıldı. Devrimci faaliyetlerinden dolayı birçok kez gözaltına alındı, tutsaklıklar yaşadı. Daha sonra mücadelesini İstanbul'da devam ettirdi. Tekstil fabrikalarında çalıştı.

1995'te tutsak düştü. Tahliyesinden sonra Adana, İskenderun ve Antakya'da sorumluluklar üstlendi. Daha sonra Ankara'da görev yaparken tutsak düştü. TKİP davasında yargılandı. Ulucanlar katliamını yaşadı. F tipi saldırısına karşı başlayan direnişte 1. Ölüm Orucu Ekibi'nde yer alarak ölümsüzleşti.

